

**КИТОБИ ЯКУМИ МУСО
ҲАСТӢ
БОБИ ЯКУМ**

Ибтидои офариниш.

1. ДАР ибтидо Худо осмон ва заминро офарид.
2. Ва замин дар ҳолати ҳарҷумарҷ буд, ва торикӣ бар рӯи варта; ва Рӯҳи Худо бар рӯи об дар парвоз буд.

Рӯзи якум — рӯшноӣ.

3. Ва Худо гуфт: «Рӯшноӣ бишавад». Ва рӯшноӣ шуд.
4. Ва Худо рӯшноиро дид, ки хуб аст; ва Худо рӯшноиро аз торикӣ ҷудо кард.
5. Ва Худо рӯшноиро рӯз номид, ва торикиро шаб номид. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи аввал.

Рӯзи дуум — об ва фалак.

6. Ва Худо гуфт: «Фалаке бошад дар миёни об, ва обро аз об ҷудо кунад».
7. Ва Худо фалакро ба вучуд овард; ва оби зери фалакро аз оби болои фалак ҷудо кард. Ва чунин шуд.
8. Ва Худо фалакро осмон номид. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи дуум.

Рӯзи сеюм — об ва хушкӣ. Олами наботот.

9. Ва Худо гуфт: «Оби зери осмон дар як ҷо ҷамъ шавад, ва хушкӣ намудор шавад». Ва чунин шуд.
10. Ва Худо хушкиро замин номид, ва мачмӯи обҳоро баҳрҳо номид. Ва Худо дид, ки хуб аст.
11. Ва Худо гуфт: «Замин наботот бирӯёнад, алафе ки тухм меоварад, дарахти мевадоре ки мувофиқи чинси худ мева

медихад, ки тухмаш дар он бар рӯи замин бошад». Ва чунин шуд.

12. Ва замин наботот рӯёнид, алафе ки мувофиқи чинси худ тухм меоварад, ва дарахти мевадоре ки тухмаш дар он мувофиқи чинси худ бошад. Ва Худо дид, ки хуб аст.

13. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи сеюм.

Рӯзи чорум — пайдо шудани офтоб, моҳ ва ситораҳо.

14. Ва Худо гуфт: «Найирҳо дар фалаки осмон бошанд, то ки рӯзро аз шаб чудо кунанд, ва барои аломатҳо, ва замонҳо, ва рӯзҳо, ва солҳо бошанд;

15. Ва найирҳо дар фалаки осмон бошанд, то ки бар замин рӯшноӣ диҳанд». Ва чунин шуд.

16. Ва Худо ду найири бузург ба вучуд овард: найири аъзам, барои салтанати рӯз, ва найири асғар, барои салтанати шаб, ва ситорагон;

17. Ва Худо онҳоро дар фалаки осмон гузошт, то ки бар замин рӯшноӣ диҳанд,

18. Ва бар рӯзу шаб салтанат ронанд, ва рӯшноиро аз торикӣ чудо кунанд. Ва Худо дид, ки хуб аст.

19. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи чорум.

Рӯзи панҷум — олами ҳайвонот.

20. Ва Худо гуфт: «Об аз ҷонварҳои бешумор пур шавад; ва паррандагон болои замин, бар рӯи фалаки осмон парвоз кунанд».

21. Ва Худо наҳангони бузург ва ҳар гуна ҷонварҳои хазандаро, ки об аз онҳо мувофиқи чинсашон пур шуд, ва ҳар гуна паррандагони болдорро мувофиқи чинсашон офарид. Ва Худо дид, ки хуб аст.

22. Ва Худо онҳоро баракат дода, гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва обҳои баҳрҳоро пур кунед, ва паррандагон бар замин афзун шаванд».

23. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи панҷум.

Рӯзи шашум — афзоиши ҷонварон.

24. Ва Худо гуфт: «Замин ҷони зиндаро мувофиқи ҷинсаш, ҷорпоён, ва ҳайвоноти хазанда, ва ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи ҷинсашон берун оварад». Ва чунин шуд.

25. Ва Худо ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи ҷинсашон, ва ҷорпоёнро мувофиқи ҷинсашон, ва тамоми ҳайвоноти хазандаи заминро мувофиқи ҷинсаш ба вучуд овард. Ва Худо дид, ки хуб аст.

Офариди шудани одам, ва аҳди аввалин бо вай.

26. Ва Худо гуфт: «Одамро ба сурати Мо, ба шабоҳати Мо биофарем; ва онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар паррандагони осмон, ва бар ҷорпоён, ва бар тамоми замин, ва бар тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, ҳукм ронанд».

27. Ва Худо одамро ба сурати Худ офарид, ӯро ба сурати Худо офарид; онҳоро марду зан офарид.

28. Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед, ва бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони осмон ва бар ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад, ҳукмрон бошед».

29. Ва Худо гуфт: «Инак, Ман ҳар алафи тухмдорро, ки бар рӯи тамоми замин ҳаст, ва ҳар дарахтеро, ки дорои меваи дарахти тухмдор мебошад, ба шумо додам, то ки барои шумо хӯрок бошад.

30. Ва ба ҳамаи ҳайвонҳои замин, ва ба ҳамаи паррандагони осмон, ва ба ҳар хазандаи рӯи замин, ки ҷони зинда дорад, Ман тамоми алафи сабзро барои хӯрок додам». Ва чунин шуд.

31. Ва Худо ҳар он чиро, ки ба амал овард, дид, ва инак, хеле хуб аст. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи шашум.

БОБИ ДУЮМ

Ором гирифтани Худованд дар рӯзи шанбе.

1. Ва осмону замин ва тамоми анбӯҳи онҳо анҷом ёфт.
2. Ва Худо корҳои Худо, ки карда буд, то рӯзи ҳафтум анҷом дод, ва дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ, ки карда буд, ором гирифт.
3. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод, ва онро тақдис намуд, зеро ки дар он ором гирифт аз ҳамаи корҳои Худ, ки Худо офарид ва ба вучуд овард.

Такрори мухтасари ҳикояти офариниш.

4. Ин аст пайдоиши осмон ва замин, дар ҳини офариниши онҳо, дар рӯзе ки Худованд Худо замин ва осмонро ба вучуд овард,
5. Ва ҳеҷ буттаи саҳро ҳанӯз дар замин набуд, ва ҳеҷ алафи саҳро ҳанӯз нарӯида буд, зеро ки Худованд Худо борон бар замин наборонида буд, ва одам набуд, ки заминро кор кунад;
6. Ва буғ аз замин баромада, тамоми рӯи заминро сероб мекард.
7. Ва Худованд Худо одамро аз хоки замин бисиришт, ва ба бинии вай рӯҳи ҳаёт дамид, ва одам ҷони зинда шуд.

Маскани одам то вақти маъсияти вай.

8. Ва Худованд Худо боғе дар Адан ба тарафи машрик шинонд; ва он одамро, ки сиришта буд, дар он ҷо гузошт.
9. Ва Худованд Худо ҳар гуна дарахти хушнамуд ва хушхӯрро, ва дарахти ҳаётро дар васати боғ, ва дарахти маърифати неку бадро аз замин рӯёнид.
10. Ва наҳре аз Адан берун меомад, то ки боғро сероб кунад; ва аз он ҷо ба чор шохоб тақсим мешуд.
11. Номи яке Фишӯн аст, ки тамоми замини Ҳавилоро, ки дар он ҷо тиллост, ихота мекунад;

12. Ва тиллои он замин хуб аст; дар он чо самғи хушбӯй ва санги чазъ мавҷуд аст.
13. Ва номи наҳри дуҷум Ҷайҳун аст, ки тамоми замини Кушро ихота мекунад.
14. Ва номи наҳри сеҷум Ҳиддақил аст, ки ба тарафи шарқии Ашшур ҷорист. Ва наҳри ҷорум Фурот аст.
15. Ва Худованд Худо одамро гирифт, ва ўро дар боғи Адан гузошт, то ки кори онро бикунад ва онро ниғаҳдорӣ намояд.
16. Ва Худованд Худо ба одам амр фармуда, гуфт: «Аз ҳар дарахти боғ хўрдан гир;
17. Аммо аз дарахти маърифати неку бад зинҳор нахўр; зеро рўзе ки аз он бихўрӣ, ҳатман хоҳӣ мурд».
18. Ва Худованд Худо гуфт: «Хуб нест, ки одам танҳо бошад; пас барояш мададгоре ки ба вай мувофиқ бошад, биофарам».
19. Ва Худованд Худо ҳар ҳайвони саҳро ва ҳар паррандаи осмонро аз хок бисирӣшт ва назди одам овард, то бубинад, ки онро чӣ гуна хоҳад хонд, ва он чи одам ҳар ҷони зиндаро бихонад, номи вай ҳамон шавад.
20. Ва одам ҳамаи ҷорпоён ва паррандагони осмонро, ва ҳамаи ҳайвонҳои саҳроро ном ниҳод; лекин барои одам мададгоре ки ба вай мувофиқ бошад, ёфт нашуд.

Офариди шудани зан.

21. Ва Худованд Худо хоби саҳте бар одам овард; ва ҳангоме ки хобаш бурд, яке аз қабурғаҳои ўро гирифт, ва гӯшт дар ҷояш пур кард.
22. Ва Худованд Худо аз қабурғае ки аз одам гирифт, зане сохт, ва ўро назди одам овард.
23. Ва одам гуфт:
«Ин аст устухоне аз устухонҳоям ва гӯште аз гӯштам; вай нисоъ номида шавад; зеро ки аз инсон гирифта шудааст».
24. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст; ва як тан хоҳанд буд.

25. Ва ҳар ду, Одам ва занаш, бараҳна буданд, ва хичил намешуданд.

БОБИ СЕЮМ

Озмуда шудани Хавво; ба вуҷуд омадани шакку шубҳа.

1. ВА мор аз ҳамаи ҳайвонҳои саҳро, ки Худованд Худо ба вуҷуд оварда буд, айёртар буд. Ва ба зан гуфт: «Оё Худо ҳақиқатан гуфтааст, ки аз ҳамаи дарахтони боғ нахӯред?»

2. Зан ба мор гуфт: «Аз меваи дарахтони боғ хӯрда метавонем,

3. Лекин аз меваи дарахте ки дар васати боғ аст, Худо гуфт, ки нахӯред ва онро ламс накунед, мабодо бимиред».

4. Мор ба зан гуфт: «Не, нахоҳед мурд;

5. Балки Худо медонад, ки дар рӯзе ки аз он бихӯред, чашмони шумо воз хоҳад шуд, ва шумо, монанди Худо, орифи неку бад хоҳед шуд».

Маъсият.

6. Ва зан дид, ки он дарахт барои хӯрок хуб аст, ва назаррабост, ва дарахти дилпазири донишафзост; ва аз меваи он гирифта, хӯрд; ва ба шавҳари худ низ дод, ва ӯ хӯрд.

7. Ва чашмони ҳар дуи онҳо воз шуд, ва донистанд, ки бараҳнаанд, ва баргҳои анҷирро ба ҳам дӯхта, лӯнгиҳо барои худ сохтанд.

Оромии рӯзи шанбе халалдор шуд; ибтидои офариниши нав.

8. Ва овози Худованд Худоро шуниданд, ки дар вақти салқинии рӯз дар боғ мегашт; ва Одам ва занаш аз пеши назари Худованд Худо дар миёни дарахтони боғ пинҳон шуданд.

9. Ва Худованд Худо ба Одам хитоб карда, гуфт: «Кучой ту?»

10. Гуфт: «Чун овозатро дар боғ шунидам, ҳаросон шу-дам, зеро ки ман бараҳнаам, ва пинҳон шудам».

11. Ва гуфт: «Кӣ ба ту гуфт, ки ту бараҳнай? Оё аз он дарахте ки хӯрданаширо ба ту манъ кардам, хӯрдаӣ?»

12. Одам гуфт: «Ин зане ки ба ман додаӣ, аз меваи дарахт ба ман дод, ва ман хӯрдам».

13. Ва Худованд Худо ба зан гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки кардаӣ?»
Зан гуфт: «Мор маро фирефта кард, ва ман хӯрдам».

Аҳди дуюми Худо бо одам:

Наҷотдиҳанда ваъда карда шуд.

14. Ва Худованд Худо ба мор гуфт: «Азбаски ин корро кардаӣ, аз ҳамаи чорпоён ва аз ҳамаи ҳайвонҳои саҳро ту малъун бошӣ; ту бар шикамат роҳ хоҳӣ рафт, ва тамоми айёми умрат хок хоҳӣ хӯрд.

15. Ва дар миёни ту ва зан, ва дар миёни насли ту ва насли вай адоват меандозам: вай сари туро хоҳад кӯфт, ва ту пошнаи варо хоҳӣ кӯфт».

16. Ба зан гуфт: «Ранчи туро дар ҳомиладории ту бисъёр афзун мегардонам;

бо дард фарзандон хоҳӣ зод; ва иштиёқи ту ба шавҳарат хоҳад буд, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард».

17. Ва ба Одам гуфт: «Азбаски ба овози занат гӯш додаӣ ва аз он дарахт хӯрдаӣ, ки амр фармуда, гуфтам: “Аз он нахӯрӣ”, замин аз боиси ту малъун шуд; тамоми айёми умрат аз он бо ранҷ хоҳӣ хӯрд;

18. Хору хас бароят хоҳад рӯёнид; ва алафи саҳроро хоҳӣ хӯрд.

19. Ба арақи чабинат нон хоҳӣ хӯрд, то даме ки ба хок баргардаӣ, ки аз он гирифта шудаӣ; зеро ки ту хок ҳастӣ, ва ба хок хоҳӣ баргашт».

20. Ва Одам зани худро Ҳавво* ном ниҳод, зеро ки вай модари ҳамаи зиндаҳо шуд.

21. Ва Худованд Худо барои Одам ва зани ӯ либос аз пӯст сохт ва онҳоро пӯшонид.
22. Ва Худованд Худо гуфт: «Инак, Одам мисли яке аз Мо орифи неку бад гардидааст; ва акнун мабодо дасти худро дароз кунад, ва аз дарахти ҳаёт низ гирифта хӯрад, ва то абад зинда монад».
23. Ва Худованд Худо ӯро аз боғи Адан берун кард, то ки заминро, ки аз он гирифта шудааст, кор кунад.
24. Ва Одамро бадар ронд, ва ба тарафи шарқии боғи Адан каррубийнро, ва шамшери оташбори чархзанандаро гузошт, то ки роҳи дарахти ҳаётро ниғаҳбонӣ кунанд.

БОБИ ЧОРУМ

Насли аввалин.

1. ВА Одам бо зани худ Ҳавво хобид; ва ӯ ҳомила шуда, Қобилро зоид, ва гуфт: «Мардеро аз Худованд пайдо кардам».
2. Ва боз бародари ӯ Ҳобилро зоид. Ва Ҳобил рамабон буд; ва Қобил зироаткор буд.
3. Баъд аз мурури айём, Қобил аз маҳсули замин ҳадияе барои Худованд овард.
4. Ва Ҳобил низ аз нахустзодагони рамаи худ ва аз дунбаи онҳо ҳадияе овард. Ва Худованд Ҳобил ва ҳадияи ӯро манзур дошт;
5. Аммо Қобил ва ҳадияи ӯро манзур надошт. Ва Қобил хеле ба хашм омад, ва рӯяш турш шуд.
6. Ва Худованд ба Қобил гуфт: «Чаро ба хашм омадӣ? Ва чаро рӯят турш шуд?»
7. Агар некӣ мекардӣ, оё мақбул намешудӣ? Ва чун некӣ накардӣ, гуноҳ дар сари остона аст, ва иштиёқманди туст, вале ту бар вай ҳукмфармо шав».

*20. Зиндагӣ

Кушандаи аввалин.

8. Ва Қобил бо бародари худ Ҳобил сухан гуфт. Ва ҳангоме ки онҳо дар саҳро буданд, Қобил бар бародари худ Ҳобил қиём кард, ва ўро кушт.

9. Ва Худованд ба Қобил гуфт: «Бародарат Ҳобил кучост?»
Гуфт: «Намедонам; магар ман посбони бародарам ҳастам?»

10. Ва гуфт: «Чӣ кор аст, ки кардӣ? Хуни бародарат аз замин сӯи Ман фаръед мезанад.

11. Ва акнун ту малъун ҳастӣ аз заминне ки даҳони худро кушодааст, то ки хуни бародари туро аз дастат фурӯ барад.

12. Ҳар гоҳ заминро кор кунӣ, он дигар қуввати худро ба ту надихад; ту сарсону овора дар ҷаҳон хоҳӣ буд».

13. Ва Қобил ба Худованд гуфт: «Ҷазои гуноҳам бузургтар аст аз он ки бардошта тавонам.

14. Инак, маро имрӯз аз рӯи замин бадар рондӣ, аз рӯи Ту низ пинҳон хоҳам шуд, ва сарсону овора дар ҷаҳон хоҳам шуд, ва ҳар кӣ маро даръёбад, маро хоҳад кушт».

15. Худованд ба вай гуфт: «Пас ҳар кӣ Қобилро бидушад, ҳафтҷандон аз вай интиқом гирифта шавад». Ва Худованд бар Қобил аломате гузошт, то ҳар кӣ ўро даръёбад, ўро накушад.

Ибтидои тамаддун.

16. Ва Қобил аз пеши Худованд баромада рафт; ва дар замини Нӯд, ба тарафи шарқии Адан маскан гирифт.

17. Ва Қобил бо зани худ хобид; вай ҳомила шуда, Ҳанӯхро зод. Ва ў шаҳре бино кард; ва он шаҳро ба номи писари худ Ҳанӯх номид.

18. Ва ба Ҳанӯх Ирод таваллуд шуд; Ирод Маҳиёилро ба дунъё овард; Маҳиёил Матушоилро ба дунъё овард; Матушоил Ломакро ба дунъё овард.

19. Ва Ломак ду зан барои худ гирифт: номи яке Одо буд, ва номи дигаре Зилло.

20. Одо Ёболро зоид: вай падари хайманишинон ва чорводорон буд.

21. Ва номи бародараш Юбол буд: вай падари хамаи навозандагони ғиччак ва най буд.

22. Зилло низ Тубалқобилро зоид, ки пардозгари ҳар олати мис ва оҳан буд. Ва хоҳари Тубалқобил Наамо буд.

23. Ва Ломак ба занони худ гуфт: «Эй Одо ва Зилло! Овози маро бишнавед, эй занони Ломак! Ба сухани ман гӯш диҳед: ман барои захми худ мардеро куштам, ва барои зарби худ чавонеро.

24. Агар барои Қобил ҳафтчандон интиқом гирифта шавад, пас барои Ломак ҳафттоду ҳафтчандон».

*Таваллуд ёфтани Шет,
аз нав барқарор шудани насли рӯҳонӣ.*

25. Ва Одам боз бо зани худ хобид; вай писаре зоид, ва ўро Шет ном ниҳод; зеро, гуфт, Худо насли дигаре ба ман қарор дод, дар ивази Ҳобил, ки Қобил ўро кушт.

26. Ба Шет низ писаре таваллуд шуд, ва ўро Анўш номид; дар он вақт ба хондани исми Худованд шурўъ карданд.

БОБИ ПАНЧУМ

Насабномаи Одам ва насли Шет.

1. ИН аст китоби насаби Одам: дар рӯзе ки Худо одамро офарид, ба шабоҳати Худо ўро сохт;

2. Нару мода онҳоро офарид, ва онҳоро баракат дод, ва онҳоро, дар рӯзи офариниши онҳо, одам ном ниҳод.

3. Ва Одам саду сӣ сол бизист, ва писаре ба шабоҳати худ, ба сурати худ ба дуньё овард, ва ўро Шет номид.

4. Ва айёми Одам, баъд аз таваллуди Шет, ҳаштсад сол буд, ва ў писарону духтарон ба дуньё овард.

5. Пас тамоми айёми умри Одам нӯҳсаду сӣ сол буд; ва ў мурд.

6. Ва Шет саду панч сол бизист, ва Анӯшро ба дуньё овард.
7. Ва Шет, баъд аз таваллуди Анӯш, ҳаштсаду ҳафт сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
8. Пас тамоми айёми Шет нӯҳсаду дувоздаҳ сол буд; ва ӯ мурд.
9. Ва Анӯш навад сол бизист, ва Қенонро ба дуньё овард.
10. Ва Анӯш, баъд аз таваллуди Қенон, ҳаштсаду понздаҳ сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
11. Пас тамоми айёми Анӯш нӯҳсаду панч сол буд; ва ӯ мурд.
12. Ва Қенон ҳафтод сол бизист, ва Маҳалалъилро ба дуньё овард.
13. Ва Қенон, баъд аз таваллуди Маҳалалъил, ҳаштсаду чил сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
14. Пас тамоми айёми Қенон нӯҳсаду даҳ сол буд; ва ӯ мурд.
15. Ва Маҳалалъил шасту панч сол бизист, ва Ёрадро ба дуньё овард.
16. Ва Маҳалалъил баъд аз таваллуди Ёрад, ҳаштсаду сӣ сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
17. Пас тамоми айёми Маҳалалъил ҳаштсаду наваду панч сол буд; ва ӯ мурд.
18. Ва Ёрад саду шасту ду сол бизист, ва Ҳанӯхро ба дуньё овард.
19. Ва Ёрад, баъд аз таваллуди Ҳанӯх, ҳаштсад сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
20. Пас тамоми айёми Ёрад нӯҳсаду шасту ду сол буд; ва ӯ мурд.
21. Ва Ҳанӯх шасту панч сол бизист, ва Матушолахро ба дуньё овард.
22. Ва Ҳанӯх, баъд аз таваллуди Матушолах, сесад сол пеши Худо роҳ рафт, ва писарону духтарон ба дуньё овард.
23. Пас тамоми айёми Ҳанӯх сесаду шасту панч сол буд.
24. Ва Ҳанӯх пеши Худо роҳ рафт, ва нопаёдо шуд, зеро ки Худо ӯро гирифт.
25. Ва Матушолах саду ҳаштоду ҳафт сол бизист, ва Ломакро ба дуньё овард.

26. Ва Матушолах, баъд аз таваллуди Ломак, ҳафтсаду ҳаштоду ду сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
27. Пас тамоми айёми Матушолах нӯҳсаду шасту нӯҳ сол буд; ва ӯ мурд.
28. Ва Ломак саду ҳаштоду ду сол бизист, ва писаре ба дунъё овард.
29. Ва ӯро Нӯҳ ном ниҳода, гуфт: «Ин моро тасаллӣ хоҳад дод аз аъмоли мо ва аз заҳмати дастҳои мо аз заmine ки Худованд ба он лаънат хонд».
30. Ва Ломак, баъд аз таваллуди Нӯҳ, панҷсаду наваду панҷ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
31. Пас тамоми айёми Ломак ҳафтсаду ҳафтоду ҳафт сол буд; ва ӯ мурд.
32. Ва Нӯҳ панҷсадсола буд, ва Нӯҳ Сом, Ҳом ва Ёфатро ба дунъё овард.

БОБИ ШАШУМ

Тӯфон. Сабабҳои газоби Худо.

1. ВА чун одамон бар рӯи замин афзудан гирифтанд, ва ба онҳо духтарон таваллуд шуданд,
2. Писарони Худо духтарони одамизодро диданд, ки хушрӯянд, ва ҳар кадомро, ки хуш мекарданд, барои худ ба занӣ мегирифтанд.
3. Ва Худованд гуфт: «Рӯҳи Ман дар одамизод доим нахоҳад монд, зеро ки вай башар аст; бигзор айёми вай саду бист сол бошад».
4. Дар он рӯзгорон дар замин баҳодурон буданд, алалхусус баъд аз замоне ки писарони Худо назди духтарони одамизод омаданд, ва онҳо барояшон фарзанд оварданд. Ин паҳлавонон аз қадимулайём мардони номвар буданд.

Сарнавишт дар бораи доварӣ.

5. Ва Худованд дид, ки бадкирдории одамизод дар замин бисъёр аст, ва ҳамаи фикру андешаҳои дили ӯ ҳамеша фақат бад аст.

6. Ва Худованд пушаймон шуд, ки одамизодро бар замин ба вучуд овард, ва дилаш маҳзун шуд.

7. Ва Худованд гуфт: «Одамизодро, ки офаридаам, аз рӯи замин маҳв месозам, аз одамизод то чорпоён, то ҳайвоноти хазанда ва то паррандагони осмон маҳв месозам; зеро пушаймонам, ки онҳоро ба вучуд овардаам».

Сарнавишт дар бораи ғайз.

8. Аммо Нӯҳ дар назари Худованд илтифот ёфт.

9. Ин аст насаби Нӯҳ: Нӯҳ марди одил буд, ва дар насли худ покдоман; Нӯҳ пеши Худо роҳ мерафт.

10. Ва Нӯҳ се писар: Сом, Ҳом ва Ёфатро ба дунё овард.

11. Ва замин пеши Худо фосид шуд, ва замин аз ситам пур шуд.

12. Ва Худо заминро дид, ки инак, он фосид шудааст: зеро ки ҳар башар роҳи худро бар замин фосид кардааст.

13. Ва Худо ба Нӯҳ гуфт: «Интиҳои ҳар башар пеши Ман фаро расидааст; зеро ки замин аз дасти онҳо аз ситам пур шудааст. Ва инак, Ман онҳоро аз замин нест мекунам.

14. Барои худ киштие аз чӯби чӯфар бисоз; лонаҳо дар киштӣ бино кун, ва онро аз дарун ва аз берун қир бимол.

15. Ва онро ин тавр бисоз: қади киштӣ сесад зироъ бошад, бари он — панҷоҳ зироъ, ва баландии он — сӣ зироъ.

16. Равзане дар киштӣ бисоз, ва онро ба зирое аз боло тамом кун, ва дари киштиро аз паҳлуи он бигузор; ва қабатҳои поён, миёна ва боло дар он бисоз.

17. Ва инак, Ман тӯфони обро бар замин меоварам, то ҳар махлуқеро, ки рӯҳи ҳаёт дар он бошад, аз зери осмон нест кунам; ва ҳар чӣ бар замин аст, хоҳад мурд.

18. Ва аҳди Худо бо ту барқарор мекунам, ва ба киштӣ медароӣ, ту, ва писаронат, ва занат, ва занони писаронат бо ту.

19. Ва аз тамоми ҳайвонот, аз ҳар махлуқе ҷуфте ба киштӣ дохил кун, то ки бо худ зинда нигоҳ дорӣ: нар ва мода бошанд.

20. Аз паррандагон мувофиқи чинсашон, ва аз чорпоён мувофиқи чинсашон, ва аз тамоми ҳайвоноти хазандаи замин мувофиқи чинсаш, ҷуфт-ҷуфт аз ҳама назди ту оянд, то ки зинда нигоҳ дорӣ.

21. Ва аз ҳар озуқе ки хӯрда шавад, бигир ва назди худ захира намо, то ки барои ту ва онҳо хӯрок бошад».

22. Ва Нӯҳ чунин кард; ҳар он чиро, ки Худо ба ӯ фармуда буд, ба ҷо овард.

БОБИ ҲАФТУМ

Тӯфон ҳамчун зуҳури доварии Худо.

1. Ва Худованд ба Нӯҳ гуфт: «Ту ва тамоми аҳли байтат ба киштӣ дароед; зеро ки туро дар ин насл пеши Худам одил дидам.

2. Аз ҳар чорпои пок ҳафт-ҳафт, нар ва мода, бо худ бигир, ва аз чорпои нопок ҷуфт-ҷуфт, нар ва мода.

3. Аз паррандагони осмон низ ҳафт-ҳафт, нар ва мода, то ки насле бар рӯи тамоми замин нигоҳ дорӣ.

4. Зеро, баъд аз ҳафт рӯз, Ман чил рӯз ва чил шаб ба замин борон меборонам; ва тамоми махлуқотеро, ки офаридаам, аз рӯи замин маҳв мекунам».

5. Ва Нӯҳ ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ фармуд, ба ҷо овард.

6. Ва Нӯҳ шашсадсола буд, чун тӯфони об бар замин омад.

7. Ва Нӯҳ, ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ аз боиси оби тӯфон ба киштӣ даромаданд.

8. Аз чорпоёни пок, ва аз чорпоёни нопок, ва аз паррандагон, ва аз тамоми ҳайвоноти хазандаи замин,

9. Ҷуфт-ҷуфт, нар ва мода, назди Нӯҳ ба киштӣ даромаданд, чунон ки Худо ба Нӯҳ фармуда буд.

10. Ва баъд аз ҳафт рӯз оби тӯфон бар замин омад.

11. Дар соли шашсадуми ҳаёти Нӯх, дар моҳи дуҷум, дар рӯзи ҳафтадуми моҳ, дар ҳамон рӯз ҳамаи чашмаҳои вартаи азим шикӯфта шуд, ва равшанҳои осмон кушода.
12. Ва борон чил рӯз ва чил шаб бар рӯи замин борид.
13. Дар ҳуди ҳамон рӯз Нӯх, ва Сом, Ҳом ва Ёфат, писарони Нӯх, ва зани Нӯх, ва се зани писаронаш бо онҳо ба кишти дароманд.
14. Онҳо, ва ҳамаи ҳайвонҳо мувофиқи чинсашон, ва ҳар гуна чорпоён мувофиқи чинсашон, ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, мувофиқи чинсаш, ва ҳамаи паррандагон мувофиқи чинсашон, ҳамаи мурғон, ҳамаи болдорон,
15. Ҷуфт-ҷуфт аз ҳар маҳлуқе ки рӯҳи ҳаёт дорад, назди Нӯх ба кишти омаданд.
16. Ва онҳое ки омаданд, нар ва мода аз ҳар маҳлуқ омаданд, чунон ки Худо ба ӯ фармуда буд. Ва Худованд дарро аз пушти ӯ баст.
17. Ва тӯфон чил рӯз бар замин давом кард, ва об афзуд, ва киштиро бардошт, ва он аз замин баланд шуд.
18. Ва об пурзӯр мешуд ва бар замин хеле меафзуд; ва кишти бар сатҳи об шино мекард.
19. Ва об бар замин хеле ва хеле пурзӯр шуд, ва ҳамаи кӯҳҳои баланде ки зери тамоми осмон буд, пӯшида шуд.
20. Об пурзӯр шуда, понздаҳ зироъ болотар баромад, ва кӯҳҳо пӯшида шуд.
21. Ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазид, ва паррандагон, ва чорпоён, ва ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва ҳар маҳлуқе ки бар замин ҳаракат мекард, ва ҳамаи одамон мурданд.
22. Ҳар он чи дар хушкӣ дами рӯҳи ҳаёт дар димоғаш буд, мурд.
23. Ва ҳар маҳлуқе ки бар рӯи замин буд, аз одам то чорпоён, то ҳайвоноти хазанда ва то паррандагони осмон аз замин маҳв шуд: фақат Нӯх, ва он чи бо ӯ дар кишти буд, боқӣ монд.
24. Ва об бар замин саду панҷоҳ рӯз пурзӯр мешуд.

БОБИ ҲАШТУМ

Анҷоми тӯфон.

1. Ва Худо Нӯҳ ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ ва ҳамаи чорпоёнро, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, ба ёд овард; ва Худо боде бар замин вазонид, ва об фурӯ нишаст.
2. Ва чашмаҳои варта ва равзанҳои осмон баста шуд, ва борон аз осмон бозистод.
3. Ва об рафта-рафта аз рӯи замин баргашт, ва баъд аз гузаштани саду панҷоҳ рӯз об кам шуд.
4. Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи ҳафдаҳуми моҳ, киштӣ бар кӯҳҳои Аророт қарор гирифт.
5. Ва то моҳи даҳум об рафта-рафта кам мешуд; ва дар рӯзи аввали моҳи даҳум қуллаҳои кӯҳҳо намудор шуд.
6. Ва баъд аз гузаштани чил рӯз Нӯҳ даричаи киштиро, ки сохта буд, воз кард.
7. Ва зоғро сар дод, ва он берун парид, мерафту меомад, то даме ки оби рӯи замин хушк шуд.
8. Баъд кабӯтарро аз пеши худ сар дод, то бубинад, ки оё об аз рӯи замин фуromaдааст.
9. Аммо кабӯтар ҷои осоише барои кафи пои худ наёфт, ва назди ӯ ба киштӣ баргашт; зеро ки об дар тамоми рӯи замин буд; ва ӯ дасти худро дароз кард ва онро гирифта, назди худ ба киштӣ даровард.
10. Ва ҳафт рӯзи дигар таваққуф намуд; ва боз кабӯтарро аз киштӣ сар дод.
11. Ва шомгоҳ кабӯтар назди ӯ баргашт; ва инак, барги тозаи зайтун дар минқори вай; ва Нӯҳ донист, ки об аз рӯи замин фуromaдааст.
12. Ва боз ҳафт рӯзи дигар таваққуф намуда, кабӯтарро сар дод; ва он дигар назди ӯ гашта наомад.
13. Ва дар соли шашсаду якум, дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, оби рӯи замин хушк шуд; ва Нӯҳ сарпӯши киштиро бардошта, нигарист, ва инак, рӯи замин хушк буд.
14. Ва дар моҳи дуюм, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳ, замин хушк шуд.

15. Ва Худо Нӯхро хитоб карда, гуфт:

16. «Аз киштӣ берун ой, ту, ва занат, ва писаронат, ва занони писаронат бо ту.

17. Ва ҳамаи ҳайвонҳоеро, ки назди худ дорӣ, ҳар махлуқеро аз паррандагон, ва чорпоён, ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, бо худ берун овар, то ки бар замин паҳн шуда раванд, ва борвар ва афзун шаванд».

18. Ва Нӯх, ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ берун омаданд.

19. Ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва тамоми ҳайвоноти хазанда, ва ҳамаи паррандагон, ва ҳар чӣ бар замин ҳаракат мекунад, мувофиқи чинсҳои худ, аз киштӣ баромаданд.

Аҳди сеюми Худо бо одам.

20. Ва Нӯх қурбонгоҳе барои Худованд бино кард; ва аз ҳар чорпои пок, ва аз ҳар паррандаи пок гирифта, қурбонҳои сӯхтанӣ бар қурбонгоҳ гузаронид.

21. Ва Худованд атри гуворо бӯид, ва Худованд дар ДИЛИ Худ гуфт: «Заминро бори дигар аз боиси одамизод лаънат накунам, зеро ки андешаи ДИЛИ одам аз наврасии ӯ бад аст; ва ҳамаи чонваронро бори дигар талаф накунам, чунон ки кардам.

22. Минбаъд дар тамоми айёми замин кишт ва дарав, сармо ва гармо, тобистон ва ЗИМИСТОН, рӯз ва шаб хотима нахоҳад ёфт».

БОБИ НҶҶҶ

Ҳуқмфармоиш одам. Аҳди сеюм; рангинкамон.

1. ВА Худо Нӯх ва писаронашро баракат дода, ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур кунед.

2. Ва ҳайбати шумо ва салобати шумо бар ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшии замин, ва бар ҳамаи паррандагони осмон, ва бар ҳар чӣ бар замин меҳазад, ва бар ҳамаи моҳиёни баҳр хоҳад буд; онҳо ба дасти шумо супурда шуданд.

3. Ҳар чунбандае ки зинда аст, барои шумо ғизо бошад; ҳамаро чун алафи сабз ба шумо додам.
4. Фақат гӯштро бо ҷони он, яъне бо хуни он, нахӯред.
5. Ва хуни шуморо низ, ки ҷони шумост, талаб хоҳам кард, аз дасти ҳар ҳайвон онро талаб хоҳам кард, ва ҷони одамизодро аз дасти одамизод, аз дасти бародари ӯ талаб хоҳам кард.
6. Ҳар кӣ хуни одамизодро резад, хуни ӯ ба дасти одам рехта шавад: зеро ки одам ба сурати Худо офарида шудааст.
7. Ва шумо борвар ва афзун шавед, ва дар рӯи замин паҳн шуда равед, ва дар он биафзоед».
8. Ва Худо Нӯҳ ва писаронашро бо ӯ хитоб карда, гуфт:
9. «Инак, Ман аҳди Худро бо шумо ва баъд аз шумо бо насли шумо барқарор мекунам,
10. Ва бо ҳар ҷони зиндае ки бо шумо бошад, бо паррандагон, бо чорпоён ва бо ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшии замин, ки бо шумо бошанд, бо ҳар он чи аз киштӣ берун омад, бо ҳамаи ҳайвонҳои замин;
11. Аҳди Худро бо шумо барқарор мекунам, ки бори дигар ҳар махлуқ аз оби тӯфон ҳалок нашавад, ва бори дигар тӯфон барои хароб кардани замин рӯй надихад».
12. Ва Худо гуфт: «Ин аст аломати аҳде ки Ман мебандам дар миёни Худам ва шумо ва ҳар ҷони зиндае ки бо шумо бошад, аз насл ба насл то абад:
13. Рангинкамони Худро дар абр мегузoram, то ки аломати аҳди байни Ман ва замин бошад.
14. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар гоҳ Ман абрро бар замин равона кунам, ва рангинкамон дар абр намудор гардад,
15. Ман аҳди Худро, ки дар миёни Ман ва шумо ва ҳар ҷони зиндаи ҳар махлуқ аст, ба ёд хоҳам овард; ва бори дигар оби тӯфон барои ҳалок кардани ҳар махлуқ рӯй нахоҳад дод.
16. Ва чун рангинкамон дар абр бошад, Ман онро дида, он аҳди ҷовидониро, ки дар миёни Худо ва ҳар ҷони зиндаи ҳар махлуқи рӯи замин аст, ба ёд меоварам».
17. Ва Худо ба Нӯҳ гуфт: «Ин аст аломати аҳде ки барқарор мекунам дар миёни Худам ва ҳар махлуқе ки бар замин аст».

18. Писарони Нӯҳ, ки аз киштӣ берун омаданд, Сом, Ҳом ва Ёфат буданд. Ва Ҳом падари Канъон аст.

19. Ин се нафар писарони Нӯҳ буданд, ва аз онҳо тамоми замин маскун гашт.

Гуноҳи Ҳом.

20. Ва Нӯҳ ба коркарди замин шурӯъ намуд, ва токзоре шинонд.

21. Ва шароб нӯшида, маст шуд, ва дар хаймаи худ бараҳна хобид.

22. Ва Ҳом, падари Канъон, аврати падари худро дид, ва берун баромада, ба ду бародараш нақл кард.

23. Сом ва Ёфат ҷомаро гирифта, бар китфи худ партофтанд, ва ақибнокӣ рафта, аврати падари худро пӯшониданд; ва азбаски рӯяшон ба ақиб нигаронида шуда буд, онҳо аврати падари худро надиданд.

Нубуввати Нӯҳ.

24. Ва Нӯҳ аз нашъаи шароби худ ҳушёр шуда, фаҳмид, ки писари хурдияш дар ҳаққи ӯ чӣ кор кардааст;

25. Ва гуфт: «Канъон малъун бод; пеши бародарони худ бандаи бандагон бошад».

26. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Сом; бигзор Канъон бандаи Сом бошад.

27. Худо Ёфатро вусъат диҳад; ва дар хаймаҳои Сом маскан гирад; ва Канъон бандаи онҳо бошад».

Насли Нӯҳ.

28. Ва Нӯҳ баъд аз тӯфон сесаду панҷоҳ СОЛ бизист.

29. Пас тамоми айёми Нӯҳ нӯҳсаду панҷоҳ сол буд; ва ӯ мурд.

БОБИ ДАҲУМ

Насабномаи Нӯҳ.

1. ИН аст насаби писарони Нӯҳ: СОМ, Ҳом ва Ёфат. Ба онҳо баъд аз тӯфон писарон тавваллуд шуданд.
2. Писарони Ёфат: Ҷӯмар, Мочӯч, Модай, Ёвон, Тубол, Машак ва Тирос.
3. Писарони Ҷӯмар: Ашканаз, Рифат ва Тӯҷармо.
4. Писарони Ёвон: Алишо, Таршиш, Киттим ва Дӯдоним.
5. Аз онҳо халқҳои соҳилҳо дар заминҳои худ паҳн шуданд, ҳар яке мувофиқи забони худ, мувофиқи қabilaҳои худ, дар халқҳои худ.
6. Писарони Ҳом: Куш, Миср, Фут ва Канъон.
7. Писарони Куш: Сабо, Ҳавило, Сапто, Раъмо ва Сабтако. Писарони Раъмо: Шабо ва Дадон.
8. Ва Куш Нимрӯдро ба дунё овард: ӯ ба пурзӯр шудан бар рӯи замин шурӯъ кард.
9. Ӯ пеши Худованд сайёди пурзӯр буд; ба ҳамин сабаб мегӯянд: «Мисли Нимрӯд сайёди пурзӯр пеши Худованд».
10. Ибтидои мамлакати ӯ Бобил, Арак, Аккад ва Калне дар замини Шинъор буд.
11. Аз он замин Ашшур баромада, Нинве, Раҳӯбӯир ва Колахро бино кард,
12. Ва Расанро дар миёни Нинве ва Колах; ва он шаҳри бузург буд.
13. Ва Миср Лудим, Аномим, Лаҳобим ва Нафтӯхимро ба дунё овард,
14. Ва Фатрусим ва Каслухимро, ки аз он ҷо фалиштиён пайдо шудаанд, ва Кафтӯримро.
15. Ва Канъон Сидӯн нахустзодаи худ ва Ҳитро ба дунё овард,
16. Ва Ябусӣ, Амӯрӣ ва Ҷирҷоширо,
17. Ва Ҳиввӣ, Арқӣ ва Синиро,
18. Ва Арводӣ, Саморӣ ва Ҳамотиро. Баъд аз он қabilaҳои канъонӣ паҳн шуда рафтанд.

19. Ва ҳудуди канъониён аз Сидӯн ба самти Ҷарор то Ғазза буд ва ба самти Садӯм, Амӯро, Адмо ва Сабӯим то Лошаъ.
20. Инҳоянд писарони Ҳом, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар заминҳои онҳо, дар халқҳои онҳо.
21. Ба Сом низ, ки падари ҳамаи писарони Эбар ва бародари калонии Ёфат буд, писарон таваллуд шуданд.
22. Писарони Сом: Элом, Ашшур, Арфакшад, Луд ва Арам.
23. Ва писарони Арам: Ус, Ҳул, Ҷатар ва Маш.
24. Ва Арфакшад Шолахро ба дунё овард, ва Шолах Эбар-ро ба дунё овард.
25. Ва ба Эбар ду писар таваллуд шуд: яке Фолач ном дошт, зеро ки дар айёми ӯ замин тақсим шудааст; ва номи бародараш — Ёқтон.
26. Ва Ёқтон Алмӯдод, Шолаф, Ҳазармавт ва Ёрахро ба дунё овард,
27. Ва Ҳадӯром, Узол ва Диклоро,
28. Ва Ёбол, Абимоил ва Шаборо,
29. Ва Ёфир, Ҳавило ва Ёбобро. Ҳамаи онҳо писарони Ёқтон буданд.
30. Ва маскани онҳо аз Мешо буд ба самти Сафоро, кӯҳи шарқӣ.
31. Инҳоянд писарони Сом мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар заминҳои онҳо мувофиқи халқҳои онҳо.
32. Инҳоянд қабилаҳои писарони Нӯх, мувофиқи насаби онҳо, дар халқҳои онҳо. Аз онҳо баъд аз тӯфон халқҳо бар рӯи замин паҳн шуданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бино кардани бурҷ.

1. ДАР тамоми замин як забон ва як лаҳча буд.
2. Чун аз шарқ кӯч мекарданд, даште дар замини Шин-ъор ёфтанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд.

3. Ва ба якдигар гуфтанд: «Биёед, хишт резем, ва онро дар дош пазем». Ва онҳоро хишт ба ҷои санг буд, ва қир ба ҷои гил.

4. Ва гуфтанд: «Биёед, шаҳре барои худ бино кунем, ва бурҷе ки сараш ба осмон бирасад; ва номе барои худ пайдо кунем, мабодо бар рӯи тамоми замин пароканда шавем».

Махлут кардани забонҳо.

5. Ва Худованд фурӯд омад барои дидани шаҳр ва бурҷе ки фарзандони одам бино мекарданд.

6. Ва Худованд гуфт: «Инак, қавм як аст, ва ҳамаи онҳоро забон як аст; ва ин корро шурӯъ кардаанд, ва акнун ҳар коре ки карданӣ шудаанд, барояшон дастнорас нахоҳад буд.

7. Пас фурӯд оем, ва забони онҳоро дар он ҷо махлут кунем, то ки сухани якдигарро нафаҳманд».

8. Ва Худованд онҳоро аз он ҷо бар рӯи тамоми замин пароканда кард; ва онҳо сохтани шаҳрро бас карданд.

9. Аз ҳамин сабаб он ҷоро Бобил номидаанд; зеро ки дар он ҷо Худованд забони тамоми заминро махлут кард, ва аз он ҷо Худованд онҳоро бар рӯи тамоми замин пароканда кард.

Насаби Абром.

10. Ин аст насаби Сом: Сом садсола буд, ва Арфакшадро баъд аз ду соли тӯфон ба дунё овард.

11. Ва Сом, баъд аз таваллуди Арфакшад, панҷсад сол бизист, ва писарону духтарон ба дунё овард.

12. Ва Арфакшад сию панҷ сол бизист, ва Шолахро ба дунё овард.

13. Ва Арфакшад, баъд аз таваллуди Шолах, чорсаду се сол бизист, ва писарону духтарон ба дунё овард.

14. Ва Шолах сӣ сол бизист, ва Эбарро ба дунё овард.

15. Ва Шолах, баъд аз таваллуди Эбар, чорсаду се сол бизист, ва писарону духтарон ба дунё овард.

16. Ва Эбар сию чор сол бизист, ва Фолачро ба дунъё овард.
17. Ва Эбар, баъд аз таваллуди Фолач, чорсаду сӣ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
18. Ва Фолач сӣ сол бизист, ва Рауро ба дунъё овард.
19. Ва Фолач, баъд аз таваллуди Рау, дусаду нӯҳ сол би-зист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
20. Ва Рау сию ду сол бизист, ва Саручро ба дунъё овард.
21. Ва Рау, баъд аз таваллуди Саруч, дусаду ҳафт сол би-зист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
22. Ва Саруч сӣ сол бизист, ва Нохӯрро ба дунъё овард.
23. Ва Саруч, баъд аз таваллуди Нохӯр, дусад сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
24. Ва Нохӯр бисту нӯҳ сол бизист, ва Торахро ба дунъё овард.
25. Ва Нохӯр, баъд аз таваллуди Торах, саду нуздаҳ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.
26. Ва Тораҳ ҳафтод сол бизист, ва Абром, Нохӯр ва Ҳоронро ба дунъё овард.
27. Ва ин аст насаби Тораҳ: Тораҳ Абром, Нохӯр ва Ҳоронро ба дунъё овард. Ҳорон Лутро ба дунъё овард.
28. Ва Ҳорон пеш аз фавти падари худ Тораҳ, дар замин таваллуди худ, дар Ури калдониён мурд.
29. Ва Абром ва Нохӯр занон барои худ гирифтанд: номи зани Абром — Сорай ва номи зани Нохӯр — Милко, духтари Ҳорон, падари Милко ва падари Иско.
30. Ва Сорай бенасл буда, бача надошт.
31. Ва Тораҳ писари худ Абром ва набераи худ Лут, писари Ҳорон, ва келин худ Сорай, зани писараш Абромро гирифта, бо онҳо аз Ури калдониён берун омад, то ки ба замини Канъон бираванд, вале ба Ҳоррон расида, дар он ҷо маскан гирифтанд.
32. Ва айёми Тораҳ дусаду панҷ сол буд, ва Тораҳ дар Ҳоррон мурд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ваъда. Аз вақти даъват шудани Абром то вақти қонунгузорӣ.

Аҳди чоруми Худо бо одам.

1. Ва Худованд ба Абром гуфт:
«Аз замини худ,
аз акрабои худ
ва аз хонаи падари худ
сӯи заминне ки ба ту нишон диҳам, равона шав.
2. Ва аз ту халқи бузурге ба вучуд оварам, ва туро баракат
диҳам,
ва номи туро бузург созам:
ва ту намунаи баракат хоҳӣ шуд.
3. Ва баракат диҳам онҳоро, ки туро муборак хонанд, ва
лаънат гӯям ба онҳое ки туро малъун хонанд; ва дар ту ҳамаи
қабिलाҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост».

Абром дар замини мавҷуд.

4. Ва Абром, чунон ки Худованд ба ӯ фармуд, равона шуд; ва
Лут ҳамроҳи ӯ рафт. Ва Абром ҳафтоду панҷсола буд, ҳангоме
ки аз Ҳоррон берун омад.
5. Ва Абром зани худ Сорай ва бародарзодаи худ Лутро бо
тамоми дорое ки адӯхта буданд, ва бо ашхосе ки дар Ҳоррон
доштанд, гирифт; ва берун омаданд, то ки сӯи зами-ни Канъон
равона шаванд; ва ба замини Канъон омаданд.
6. Ва Абром заминро тай карда, то мавзеи Шакем, то
булутзори Мӯре расид. Ва дар он вақт канъониён дар ин замин
буданд.
7. Ва Худованд бар Абром зоҳир гардида, гуфт: «Ба насли ту
ин заминро медиҳам». Ва дар он ҷо барои Худованд, ки бар ӯ
зоҳир шуд, қурбонгоҳе бино кард.
8. Ва аз он ҷо ба кӯҳе ки аз Байт-Ил ба тарафи шарқ аст, кӯч
кард; ва хаймаи худро барафрошт, ва Байт-Ил ба тарафи ғарбӣ
ва Ай ба тарафи шарқии он буд; ва дар он ҷо қурбонгоҳе
барои Худовавд бино кард ва исми Худовандро хонд.
9. Ва Абром раҳт баста, ба самти чануб роҳ паймудан гирифт.

Абром дар Миср.

10. Ва дар он замин қаҳтӣ буд. Ва Абром ба Миср фурӯд омад, то ки дар он чо зивдагӣ кунад; зеро ки қаҳтӣ дар он замин шиддат ёфт.
11. Вақте ки ба Миср наздик меомад, ба зани худ Сорай гуфт: «Инак, ман медонам, ки ту зани хушрӯй ҳастӣ;
12. Ва чун мисриён туро бинанд, гӯянд: «Ин зани ӯст»; пас маро бидустанд, ва туро зинда нигоҳдоранд.
13. Пас бигӯ, ки ту хоҳари ман ҳастӣ, то ки ба хотири ту ба ман некӣ шавад, ва ҷонам ба туфайли ту зинда монад».
14. Ва ҳангоме ки Абром ба Миср омад, мисриён ин занро диданд, ки хеле хушрӯй аст;
15. Ва акобири фиръавн варо диданд, ва дар ҳузури фиръавн варо ситоиш карданд; ва ин зан ба хонаи фиръавн гирифта оварда шуд.
16. Ва ба хотири вай ба Абром некӣ кард; ва Абром соҳиби гӯсфандон, ва говон, ва харон, ва ғуломон, ва канизон, ва ҳачирон, ва шутурон гардид.
17. Ва Худованд фиръавн ва аҳли байти ӯро аз боиси Сорай, зани Абром, ба балоҳои бад гирифта кард.
18. Ва фиръавн Абромро хонда, гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба ман кардӣ? Чаро ба ман нагуфтӣ, ки вай зани туст?»
19. Чаро гуфтӣ: "Вай хоҳари ман аст"? Ва ман варо ба занӣ гирифтани будам. Ва акнун инак зани ту; бигир ва бирав».
20. Ва фиръавн дар ҳаққи ӯ ба одамони худ амр фармуд, ва ӯро бо занаш ва бо ҳар чизе ки дошт, гуселониданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Аз Миср баргаштани Абром ва қурбонгоҳ сохтани вай.

1. Ва Абром аз Миср раҳт баста, бо занаш, ва бо ҳар чизе ки дошт, ва бо ҳамроҳии Лут ба ҷануб омад.
2. Ва Абром аз чорво, ва нуқра, ва тилло хеле бой буд.

3. Ва аз чануб то Байт-Ил роҳ паймуда, ба мақоме расид, ки дар он чо пештар хаймаи ӯ дар миёни Байт-Ил ва Ай буд,
4. Ба мақоми қурбонгоҳе ки дар он чо ӯ дар ибтидо бино карда буд; ва дар он чо Абром исми Худовандро хонда буд.

Абром аз Лут ҷудо мешавад.

5. Лут низ, ки ҳамроҳи Абром мегашт, гӯсфандон, ва говон, ва хаймаҳо дошт.
6. Вале замин ба онҳо ғунҷоиш намедод, ки дар як чо сокин шаванд, зеро ки дороияшон бисёр буд, ва наметавонистанд дар як чо сокин шаванд.
7. Ва дар миёни ҷӯпонони чорвои Абром ва ҷӯпонони чорвои Лут низоъ афтод; ва дар он замон канъониён ва фарризиён сокини он замин буданд.
8. Ва Абром ба Лут гуфт: “Зинҳор, дар миёни ман ва ту, ва дар миёни ҷӯпонони ман ва ҷӯпонони ту низое набошад; зеро ки мо хешу табор ҳастем.
9. Магар тамоми замин пеши ту нест? Пас, хоҳишмандам, ки аз ман ҷудо шавӣ. Агар ба тарафи чап равӣ, ман ба тарафи рост хоҳам рафт, ва агар ба тарафи рост равӣ, ман ба тарафи чап хоҳам рафт”.
10. Ва Лут чашм андохта, тамоми водии Урдунро дид, ки он, пеш аз он ки Худованд Садӯм ва Амӯроро хароб кунад, сар ба сар то Сӯар, мисли боғи Худованд, мисли замини Миср обшор буд.
11. Ва Лут тамоми водии Урдунро барои худ ихтиёр кард; ва Лут ба тарафи шарқ кӯч кард. Ва онҳо аз якдигар ҷудо шуданд.
12. Абром дар замини Канъон сокин шуд; ва Лут дар шаҳрҳои водӣ сокин шуд, ва хаймаҳои худро то Садӯм барафрошт.
13. Лекин мардуми Садӯм бағоят шарир ва пеши Худованд гуноҳкор буданд.

Аҳд бо Абром; ваъдаи замин ва баъда кардани насли ҷисмонӣ.

14. Ва Худованд ба Абром, баъд аз он ки Лут аз ӯ чудо шуд, гуфт: “Акнун чашм андохта, аз мақоме ки дар он истодаӣ, ба чониби шимол, ва ҷануб, ва шарқ, ва ғарб назар кун.

15. Зеро тамоми заминеро, ки мебинӣ, ба ту ва ба насли ту то абад медиҳам.

16. Ва насли туро монанди ғубори замин мегардонам; агар касе ғубори заминро шумурда тавонад, насли ту низ шумурда шавад.

17. Бархез ва дар тӯлу арзи ин замин гардиш кун: зеро ки онро ба ту медиҳам”.

18. Ва Абром хаймаи худро кӯчонда, равона шуд ва дар булутзори Мамре, ки дар Ҳебрӯн аст, маскан гирифт; ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованд бино кард.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Абром лутро озод мекунад.

1. ВА воқеъ шуд дар айёми Амрофал подшоҳи Шинъор, Арйӯк подшоҳи Алосор, Қадорлаӯмар подшоҳи Элом ва Тидъол подшоҳи Ҷӯим,

2. Ки онҳо бо Бараъ подшоҳи Садӯм, Биршаъ подшоҳи Амӯро, Шиноб подшоҳи Адмо, Шамэбар подшоҳи Сабӯим ва подшоҳи Балаъ, ки ҳамон Сӯар бошад, ҷанг карданд.

3. Ҳамаи онҳо дар водии Сиддим, ки ҳамон баҳри Намак бошад, бо ҳам пайвастанд.

4. Дувоздаҳ сол онҳо дар хизмати Кадорлоӯмар буданд ва дар соли сздаҳум исъён карданд.

5. Ва дар соли чордахум Кадорлоӯмар ва подшоҳоне ки бо ӯ буданд, омада, рафоиёро дар Аштарут-Қарнайн, зу-зиёро дар Ҳом ва эмиёро дар Шове-Қирьётаим шикаст доданд,

6. Ва хӯриёро дар кӯҳи онҳо Сеир то Ил-Форон, ки дар шафати биёбон аст.

7. Ва баргашта, ба чашмаи Мишфот, ки ҳамон Қодеш бошад, омаданд ва тамоми дашти Амолетро, ва амӯриёнро низ, ки дар Ҳассун-Томор сокин буданд, шикаст доданд.
8. Он гоҳ подшоҳи Садӯм, подшоҳи Амӯро, подшоҳи Адмо, подшоҳи Сабӯим ва подшоҳи Балаъ, ки ҳамон Сӯар бошад, берун омаданд; ва онҳо дар водии Сиддим ба ҷанг даромаданд,
9. Бо Кадорлоӯмар подшоҳи Элом, Тидьол подшоҳи "Қӯ-им, Амрофал подшоҳи Шиньор ва Арйӯк подшоҳи Алосор; чор подшоҳ бо панҷ.
10. Ва водии Сиддим пур аз чоҳҳои қир буд; ва подшоҳони Садӯм ва Амӯро рӯй ба гурез оварда, ба он ҷо афтоданд; ва боқимондагон ба кӯҳистон гурехтанд.
11. Ва ҳамаи дороии Садӯм ва Амӯроро бо тамоми озукаи онҳо гирифта рафтанд.
12. Ва бародарзодаи Абром, Лутро, ки дар Садӯм сокин буд, бо дороияш гирифта рафтанд.
13. Ва гурезае омада, ба Аброми ибрӣ хабар дод, ва ӯ дар булутзори Мамреи амӯрӣ, ки бародари Ашқӯл ва бародари Онер буд, истиқомат дошт, ва онҳо иттифоқчиёни Абром буданд.
14. Чун Абром шунид, ки хешаш ба асирӣ афтодааст, се-саду ҳаждаҳ нафар ғуломони хоназоди дастпарварди худро бо худ бурда, то Дон таъқиб намуд.
15. Ва шабонгоҳ тақсим шуда, ба онҳо тохт, ӯ ва ғуломо-наш; ва онҳоро шикаст дод ва то ба Ҳӯбо, ки аз Димишқ ба тарафи шимол аст, таъқиб намуд.
16. Ва тамоми дороиро баргардонид, ва хеши худ Лут ва дороии ӯро, ва занон ва қавмро низ.

Худо Худро ба Абром ҳамчун Худованд ва Молики осмон ва замин зоҳир менамояд.

17. Вақте ки ӯ, баъд аз шикаст додани Кадорлоӯмар ва подшоҳоне ки бо вай буданд, баргашта меомад, подшоҳи

Садӯм назди водии Шове, ки ҳамон водии подшоҳ бошад, ба пешвози ӯ баромад.

18. Ва Малкисодақ подшоҳи Салим, нон ва май баровард, ва ӯ коҳини Худои Таоло буд.

19. Ва ӯро баракат дода, гуфт:

«Муборак аст Абром аз ҷониби Худои Таоло, Молики осмон ва замин;

20. Ва муборак аст Худои Таоло,

ки душманонатро ба дастат таслим кард». Ва Абром ба вай аз ҳар чиз даҳъяк дод.

21. Ва подшоҳи Садӯм ба Абром гуфт: «Ашхосро ба ман бидех, ва дороиро барои худ бигир».

22. Ва Абром ба подшоҳи Садӯм гуфт: «Дастии худро ба Худованд Худои Таоло, Молики осмон ва замин бардошта, қасам мехӯрам,

23. Ки аз тамоми дороии ту риштае ё даволи кафше наги-рам, то нагӯӣ: «Ман Абромро бой гардондам», —

24. Магар фақат он чи чавонон хӯрданд, ва ҳиссаи ода-моне ки ҳамроҳи ман рафтанд: бигзор Онер, Ашкӯл ва Мамре ҳиссаи худро бигиранд».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Иҷрои аҳд: ваъда кардани насли рӯҳонӣ.

1. БАЪД аз ин ҳодисаҳо каломи Худованд дар рӯъё ба Абром расида, гуфт:

«Натарс, эй Абром; Ман сипари ту ҳастам; музди ту бағоят бузург аст».

2. Ва Абром гуфт: «Худоё Худовандо! Ба ман чӣ медиҳӣ? Ва ман бефарзанд меравам; ва Алиазари димишқӣ хонаи маро идора мекунад».

3. Ва Абром гуфт: «Инак, ба ман насл надодӣ, ва инак, хоназодам вориси ман аст».

4. Ва дарҳол каломи Худованд ба ӯ даррасида, гуфт: «Ин вориси ту нахоҳад буд, балки он ки аз камари ту барояд, вориси ту хоҳад буд».
5. Ва ӯро берун оварда, гуфт: «Ба осмон назар кун, ва ситорагонро бишумур, агар онҳоро шумурда тавонӣ». Ва ба ӯ гуфт: «Насли ту ҳамин қадар хоҳад шуд».
6. Ва ба Худованд имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.
7. Ва ба ӯ гуфт: «Манам Худованд, ки туро аз Ури калдо-ниён берун овардам, то ки ин заминро ба ирсият ба ту биди-ҳам».
8. Ва гуфт: «Худоё Худовандо! Аз чӣ бидонам, ки вориси он хоҳам буд?»
9. Ва ба ӯ гуфт: «Ғуночини сесола, модабузи сесола, қўч-қори сесола, қумрӣ ва кабўтарбачае барои Ман бигир».
10. Ӯ ин ҳамаро гирифт, ва онҳоро дупора кард, ва ҳар пораро рӯ ба рӯи чуфташ гузошт; фақат мурғонро пора на-кард.
11. Ва лошахурон бар лошаҳо фурӯд омаданд; лекин Абром онҳоро ронд.
12. Ва ҳангоми ғуруби офтоб Абромро хоби гарон зер кард; ва инак, даҳшат ва зулмоти азиме ӯро фаро гирифт.
13. Ва ба Абром гуфт: «Якин бидон, ки насли ту дар за-мине ки аз они онҳо набошад, ғариб хоҳанд буд, ва онҳоро банда хоҳанд кард, ва бар онҳо чорсад сол зулм хоҳанд кард.
14. Ва бар халқе ки онҳо бандагонаш хоҳанд буд, Ман доварӣ хоҳам кард; ва баъд аз он бо дороии зиёд берун хо-ҳанд омад.
15. Ва ту назди падарони худ ба саломатӣ хоҳӣ рафт ва дар пирии некӯ мадфун хоҳӣ шуд.
16. Ва дар насли чорум ба ин ҷо хоҳанд баргашт, зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз пур нашудааст».
17. Ва чун офтоб ғуруб карда, торикӣ фаро расид, танӯри пурдуд ва оташи алангадор аз миёни он пораҳо гузар кард.
18. Дар он рӯз Худованд бо Абром аҳд баста, гуфт:
“Ин заминро аз наҳри Миср то наҳри бузург, яъне наҳри Фурот, ба насли ту медиҳам:
19. Қениёнро, қенназиёнро, қадмӯниёнро,

20. Ҳиттиёнро, фарризиёнро, рафоиёнро,
21. Амӯриёнро, канъониёнро, чирчошиёнро ва ябӯсиёнро”.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Таваллуд ёфтани Исмоил.

1. Ва Сорай, зани Абром, ба вай фарзанд наовард, ва ўро Ҳочар ном канизи мисрие буд.
2. Ва Сорай ба Абром гуфт: “Инак, Худованд маро аз зоидан боздошт; пас бо канизи ман бихоб; шояд, аз вай фарзанддор шавам”. Ва Абром ба сухани Сорай даромад.
3. Ва чун даҳ сол аз иқомати Абром дар замини Канъон гузашт, Сорай зани Абром, канизи худ Ҳочари мисриро гирифт, ва ба шавҳари худ Абром ўро ба занӣ дод.
4. Ва бо Ҳочар хобид; вай ҳомила шуд. Ва чун дид, ки ҳомила аст, хотунашро хор дошт.
5. Ва Сорай ба Абром гуфт: “Дар озори ман айбдор ту ҳастӣ; ман канизи худро ба оғӯши ту додам; ва чун дид, ки ҳомила аст, маро хор дошт; Худованд дар миёни ману ту доварӣ кунад”.
6. Ва Абром ба Сорай гуфт: “Инак, канизи ту ба дасти туст; он чи писанди назари ту бошад, бо вай бикун”. Ва Сорай варо ба танг овард; вай аз пеши ӯ гурехта рафт.
7. Ва фариштаи Худованд варо назди чашмаи об дар биёбон, яъне чашмае ки ба роҳи Шур мебошад, ёфт.
8. Ва гуфт: «Эй Ҳочар, канизи Сорай! Аз кучо омадӣ ва кучо меравӣ?» Вай гуфт: «Ман аз пеши хотуни худ Сорай гурехтам».
9. Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Назди хотуни худ баргард ва зери дасти вай мутеъ шав».
10. Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Насли туро бисёр афзун гардонам, ки аз бисёрӣ онро натавон шумурд».
11. Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт:
«Инак, ҳомила ҳастӣ,
ва писаре хоҳӣ зоид,

- ва ӯро Исмоил ном хоҳӣ монд;
зеро ки Худованд азияти туро шунидааст.
12. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд;
дасти ӯ бар ҳама,
ва дасти ҳама бар ӯ;
пеши ҳамаи бародарони худ маскан хоҳад гирифт».
13. Ва исми Худовандро, ки ба ӯ гап зад, Ато-Эл-рӯй* хонд,
зеро гуфт: «Гӯё ки ман ин чо баъд аз бинандаи ман бидидам».
14. Аз ин сабаб он чоҳ Беэр-лаҳай-рӯй* ном дорад, ки дар
миёни Қодеш ва Борад воқеъ аст.
15. Ва Ҳочар ба Абром писар зоид; ва Абром писари худро,
ки Ҳочар зоид, Исмоил ном ниҳод.
16. Ва Абром ҳаштоду шашсола буд, хангоме ки Ҳочар
Исмоилро ба Абром зоид.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Худо – Худованди Қодир (Эл-Шаддаи).

1. Вақте ки Абром наваду нӯхсола буд, Худованд бар Абром
зоҳир гардида, гуфт: «Ман Худои Қодирам;
пеши Ман роҳ рав ва покдоман бош;
2. Ва аҳди Худо дар миёни Худам
ва ту барқарор мекунам,
ва туро хеле ва хеле афзун мегардонам».
3. Ва Абром бар рӯи худ афтод, ва Худо суханашро ба ӯ
давом дода, гуфт:

Ба Абром номи Иброҳим дода шуд.

4. «Ман – инак аҳди Ман бо ту:
ту падари халқҳои бисёр хоҳӣ буд.

*13. *Ту Худои бинандаи ман.*

*14. *Чоҳи Ҳайи бинандаи ман.*

5. Ва номи ту минъбад Абром хонда нашавад;
балки номи ту Иброҳим хоҳад буд;
зеро ки туро падари халқҳои бисёр мегардонам.

Аҳд бо Иброҳим тасдиқ карда ва абадӣ гардонида шуд.

6. Ва туро хеле ва хеле борвар месозам, ва аз ту халқҳо ба вучуд меоварам, ва подшоҳон аз ту ба вучуд меоянд.
7. Ва аҳди Худо дар миёни Худам ва ту, ва насли ту баъд аз ту, барқарор мекунам, ки дар ҳамаи наслҳои онҳо аҳди ҷовидонӣ бошад, то ки туро, ва баъд аз ту насли туро Худо бошам.
8. Ва замини мусофирати туро, тамоми замини Канъонро ба ту, ва баъд аз ту ба насли ту ба тасарруфи абадӣ медиҳам; ва Худои онҳо хоҳам буд».

Хатна – аломати аҳди Худо бо Иброҳим.

9. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Вале ту аҳди Маро риоя кун, ту, ва баъд аз ту насли ту, дар ҳамаи наслҳои онҳо.
10. Ин аст аҳди Ман, ки риоя хоҳед кард дар миёни Ман ва шумо ва насли ту баъд аз ту: ҳар наринаи шумо хатна карда шавад.
11. Ва ғилофаки худро хатна кунед, то аломати аҳде бошад, ки дар миёни Ман ва шумост.
12. Ва дар ҳаштрӯзагӣ ҳар наринаи шумо дар ҳамаи наслҳои шумо хатна карда шавад, хоҳ хоназод бошад, хоҳ зархарид аз ҳар аҷнабие ки аз насли ту нест.
13. Ҳар хоназоди ту ва ҳар зархариди ту ҳатман хатна карда шавад, то ки аҳди Ман дар ҷисми шумо аҳди ҷовидонӣ бошад.
14. Вале наринаи номахтун, ки ғилофаки худро хатна накарда бошад, он кас аз байни халқи худ маҳв гардад; вай аҳди Маро поймол кардааст».

Ваъда дар бораи Исҳоқ. Сорай Соро номида шуд.

15. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Зани худ Сорайро Сорай нахон; балки номаш Соро бошад.

16. Ман варо баракат хоҳам дод, ва писаре низ аз вай ба ту хоҳам бахшид; варо баракат хоҳам дод, ва халқҳо аз вай ба вучуд оянд, ва подшоҳони халқҳо аз вай пайдо шаванд».

17. Ва Иброҳим бар рӯи худ афтода, хандид ва дар дили худ гуфт: «Наход ки аз марди садсола бача шавад, ва Соро дар навадсолагӣ бизояд?»

18. Ва Иброҳим ба Худо гуфт: «Кошки Исмоил пеши Ту зиндагӣ кунад!»

19. Худо гуфт: «Валекин занат Соро ба ту писаре хоҳад зоид, ва ўро Исҳоқ ном хоҳӣ ниҳод; ва аҳди Худро бо ў барқарор хоҳам кард, то ки бо насли ў баъд аз ў аҳди ҷови-донӣ бошад.

Исмоил — падари халқи сершумор.

20. Дар ҳаққи Исмоил ҳам туро шунидам: инак, ўро бара-кат медиҳам, борвар мегардонам, хеле ва хеле афзун месо-зам; дувоздаҳ амирон аз ў пайдо шаванд; ва аз ў халқи бу-зурге ба вучуд меоварам.

21. Вале аҳди Худро бо Исҳоқ барқарор хоҳам кард, ки Соро ўро соли дигар дар ҳамин вақт ба ту хоҳад зоид».

22. Ва Худо сухан гуфтанро бо ў бас карда, аз пеши Ибро-ҳим сууд намуд.

23. Ва Иброҳим писари худ Исмоил ва ҳамаи хоназодон ва зархаридони худро, яъне ҳар наринаи аҳли байти Иброҳимро гирифта, ғилофаки онҳоро дар ҳамон рӯз хатна кард, чунон ки Худо ба ў гуфта буд.

24. Ва Иброҳим наваду нӯҳсола буд, вақте ки ғилофаки ў хатна шуд.

25. Ва писараш Исмоил сездаҳсола буд, вақте ки ғилофа-каш хатна шуд.

26. Дар ҳамон рӯз Иброҳим ва писараш Исмоил хатна шуданд.

27. Ва ҳамаи наринаҳои аҳли байти ӯ, хоҳ хоназодон, хоҳ зархаридони ачнабӣ, бо ӯ хатна шуданд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Иброҳим — дӯсти Худо.

1. Ва Худованд дар булутзори Мамре бар ӯ зоҳир гар-дид, вақте ки ӯ дар гармои рӯз ба дари хайма нишаста буд.
2. Ва чашм андохта, дид, ки инак, се мард дар рӯ ба рӯяш истодаанд. Чун онҳоро дид, аз дари хайма ба пешвози онҳо шитофт, ва то замин сачда кард.
3. Ва гуфт: «Эй оғои ман! Агар дар назари Ту илтифот ёфта бошам, аз пеши бандаи Худ нагузар.
4. Андак об биёваранд, то ки пойҳои худро шуста, зери дарахт фароғат кунед.
5. Ва лукмаи ноне биёварам, то ки дилҳои худро қувват диҳед; ва пас аз он равона шавед; зеро ки барои ҳамин шумо пеши бандаи худ гузар кардаед». Гуфтанд: «Он чи гуфтӣ, бикун».
6. Ва Иброҳим ба хайма назди Соро шитофт ва гуфт: «Ба зудӣ се қазиз аз орди маҳин гирифта, ҳамир кун ва кулча паз».
7. Ва Иброҳим сӯи рама давид, ва гӯсолаи навдаму ху-беро гирифта, ба ҷавоне дод, то ки зуд онро тайёр кунад.
8. Пас маска ва шир ва гӯсолаи тайёршударо гирифта, пеши онҳо гузошт; ва худаш дар паҳлуи онҳо зери дарахт истод, то хӯрданд.
9. Ва ба ӯ гуфтанд: «Зани ту, Соро кучост?» Гуфт: «Инак, дар хайма аст».
10. Ва гуфт: «Соли оянда дар ҳамин вақт ҳатман назди ту хоҳам баргашт, ва занат Сороро писаре хоҳад шуд». Ва Соро ба дари хайма, ки дар ақиби ӯ буд, шунид.
11. Ва Иброҳим ва Соро пир ва солхурда буданд; ва одати занон аз Соро қатъ шуда буд.

12. Ва Соро дарунакӣ хандида, гуфт: «Оё баъд аз фарсудагиам маро хузуру ҳаловате хоҳад буд? Ва оғоям низ пир шудааст».

13. Ва Худованд ба Иброҳим гуфт: «Барои чӣ Соро хан-дида, гуфт: "Наход ки ҳақиқатан зоида тавонам, дар сурате ки ман пир шудаам?"

14. Магар барои Худованд чизи мушките ҳаст? Дар сари ваъда, соли оянда дар ҳамин вақт назди ту хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд».

15. Аммо Соро мункир шуда, гуфт: «Нахандидаам». Чунки тарсид. Вале ӯ гуфт: «Не, хандидӣ».

16. Ва он мардон аз он ҷо бархоста, сӯи Садӯм назар дӯхтанд, ва Иброҳим ҳамроҳашон равона шуд, то ки онҳоро гусел кунад.

17. Ва Худованд гуфт: «Оё он чи Ман карданиам, аз Иброҳим пӯшида дорам?

18. Ва аз Иброҳим ҳатман халқи бузург ва зӯроваре ба вуҷуд хоҳад омад, ва ҳамаи халқҳои рӯи замин дар ӯ баракат хоҳанд хост.

19. Зеро ӯро барои он шинохтаам, ки фарзандони худро, ва аҳли байти худро баъд аз худ амр хоҳад фармуд, ки роҳи Худовандро риоя карда, адлу инсофро ба амал оваранд, то ки Худованд он чи дар ҳаққи Иброҳим гуфтааст, ба вай бирасонад».

20. Ва Худованд гуфт: «Фиғон аз дасти Садӯм ва Амӯро бисъёр шудааст, ва гуноҳашон бағоят гарон шудааст.

21. Фурӯд омадам, то бубинам, ки оё онҳо комилан мувофиқи фиғоне ки ба Ман мерасад, рафтор кардаанд, ё не; хоҳам донист».

22. Ва мардон аз он ҷо сӯи Садӯм рӯй ниҳода рафтанд; вале Иброҳим ханӯз пеши Худованд истода буд.

Иброҳим шафоат менамояд.

23. Ва Иброҳим наздик омада, гуфт: «Наход ки одилро бо шарир маҳв созӣ?»
24. Шояд, дар ин шаҳр панҷоҳ одил бошанд? Наход ки онҳоро маҳв созӣ, ва он маконро ба хотири панҷоҳ одиле ки дар он бошанд, амон надихӣ?»
25. Калло ва ҳошо ба Ту, ки коре мисли ин бикунӣ, ки одилро бо шарир бикунӣ, ва одилу шарир баробар бошанд; калло ва ҳошо ба Ту! Оё Довари тамоми замин аз рӯи адл амал нахоҳад кард?»
26. Ва Худованд гуфт: «Агар дар шаҳри Садӯм панҷоҳ одил ёбам, тамоми он маконро ба хотири онҳо амон медиҳам».
27. Ва Иброҳим ба ҷавоб гуфт: «Инак ман, ки хок ва хокис-тар ҳастам, ҷуръат намудад ба Худованд сухане бигӯям:
28. Шояд, аз он панҷоҳ одил панҷ нафар кам бошад, на-ход ки тамоми шаҳрро аз боиси панҷ нафар маҳв созӣ?» Гуфт: «Агар дар он ҷо чилу панҷ нафар ёбам, маҳв накунам».
29. Ва боз илова намуда, ба Ё гуфт: «Шояд, дар он ҷо чил нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири чил нафар ҳам ин корро накунам».
30. Ва гуфт: «Худованд дарғазаб нашавад, ки ман сухане хоҳам гуфт: шояд, дар он ҷо сӣ нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Агар дар он ҷо сӣ нафар ёбаад, ин корро накунам».
31. Ва гуфт: «Инак, ман ҷуръат намудам ба Худованд су-хане бигӯям: шояд, дар он ҷо бист нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири бист нафар маҳв накунам».
32. Ва гуфт: «Худованд дарғазаб нашавад, ки ман фақат як бори дигар сухане хоҳам гуфт: шояд, дар он ҷо даҳ нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири даҳ нафар маҳв накунам».
33. Ва Худованд, чун гуфтутӯро бо Иброҳим тамоми кард, бирафт; ва Иброҳим ба макони худ баргашт.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Ҳалокати Садӯм.

1. Ва он ду фаришта бегоҳирӯзӣ ба Садӯм омаданд, ва Лут назди дарвозаи Садӯм нишаста буд. Ва чун Лут онҳоро дид, ба пешвози онҳо бархост, ва рӯй бар замин ниҳода, сачда кард.
2. Ва гуфт: «Эй оғоёни ман! Ба хонаи бандаи худ биёед, ва шабро гузаронед, ва пойҳои худро бишӯед, ва бомдодон бархоста, роҳи худро пеш гиред». Вале гуфтанд: «Не, шабро дар кӯча мегузаронем».
3. Ва чун онҳоро бисъёр илтиҷо намуд, назди ӯ равона шуда, ба хонааш даромаданд. Ва ӯ онҳоро зиёфат дод, ва фатир пухт; ва онҳо тановул карданд.
4. Ҳанӯз ба хоб нарафта буданд, ки сокинони шаҳр, мар-дони Садӯм, аз ҷавон то пир, тамоми халқ аз ҳар ҷониб хо-наро ихота карданд.
5. Ва Лутро чеғ зада, гуфтанд: «Кучоянд он касоне ки имшаб назди ту омаданд? Онҳоро назди мо берун овар, то ки бо онҳо бихобем».
6. Ва Лут назди онҳо дар пеши остона берун омад, ва дарро аз ақиби худ бибаст,
7. Ва гуфт: «Эй бародаронам, зинҳор, бадӣ накунед.
8. Инак, ман ду духтар дорам, ки бокира ҳастанд; беҳтар, ки онҳоро назди шумо берун оварам, ва он чи дар назари шумо писанд ояд, бо онҳо бикунед; фақат ба ин мардон ҳеч коре накунед, зеро ки онҳо зери сояи сақфи ман омадаанд».
9. Ва гуфтанд: «Дафъ шав!» Ва гуфтанд: «Ин яке барои иқомат омад, ва мехоҳад довар бошад? Акнун ба ту, назар ба онҳо, бадтар муомила мекунем». Ва бо шиддат ба ин мард, яъне ба Лут, ҳамла оварда, наздик шуданд, то ки дарро бишкананд.
10. Вале он мардон дастҳои худро дароз карда, Лутро назди худ ба хона дароварданд, ва дарро бастанд.
11. Ва мардумеро, ки назди дари хона буданд, аз хурд то калон, ба кӯрӣ гирифтанд, ба тавре ки онҳо аз ёфтани дар очиз монданд.

12. Ва он мардон ба Лут гуфтанд: «Оё каси дигаре дар ин чо дорӣ? Домодон, ва писарон, ва духтарони худ, ва ҳар киро, ки дар шаҳр дорӣ, аз ин макон берун овар.

13. Зеро ки мо ин маконро маҳв хоҳем кард; чунки фиғон аз дасти онҳо пеши Худованд бисъёр шудааст, ва Худованд моро фиристод, ки онро маҳв созем».

14. Ва Лут берун рафта, бо домодонаш, ки духтарони ӯро гирифтани буданд, гап зад, ва гуфт: «Бархезед, аз ин макон равед; зеро ки Худованд ин шаҳрро маҳв мекунад». Вале ба назари домодонаш чунин намуд, ки ӯ ҳазлбозӣ мекунад.

15. Ва ҳангоми дамидани субҳ он фариштагон Лутро ши-тоб кунонда, гуфтанд: «Бархез, зани худро бо ду духтаре ки пешат ҳастанд, бигир, то ки аз боиси гуноҳи ин шаҳр нобуд нашавӣ».

16. Ва чун дер мекард, он мардон дасти ӯ, ва дасти занаш, ва дасти ду духтарашро гирифтанд, — чунки Худованд бар ӯ шафқат кард, — ва ӯро бароварда, дар беруни шаҳр гузоштанд.

17. Вақте ки онҳоро берун оварданд, гуфт: «Чони худро раҳо кун; ба ақиб нигоҳ накун, дар ҳеч чои ин водӣ наист; ба кӯҳ гурехта рав, то ки нобуд нашавӣ».

18. Вале Лут ба онҳо гуфт: «Не, Худоё!

19. Инак, бандаат дар назарат илтифот ёфтааст, ва эҳсони азиме ба ман кардӣ, ки чонамро раҳой додӣ; вале ман куд-рати он надорам, ки ба кӯҳ гурехта равам, мабодо балое ба сарам ояду бимирам.

20. Инак, он шаҳр барои гурехта рафтан наздик аст, ва ин чизи андак аст; ба он чо гурехта равам — ин, охир, чизи андак аст, — ва чонам зинда мемонад».

21. Ва ба ӯ гуфт: «Инак, дар ин бобат ҳам туро рӯихотир мекунам: шаҳреро, ки гуфтӣ, вожгун намесозам.

22. Шитобон ба он чо гурехта рав; зеро ки то ба он чо нарасӣ, чизе карда наметавонам». Аз ин сабаб он шаҳр Сӯар номида шудааст.

23. Офтоб бар замин тулӯъ кард, вақте ки Лут ба Сӯар расид.

24. Ва Худованд бар Садӯм ва Амӯро кибрит ва оташ аз ҷониби Худованд аз осмон боронид.
25. Ва он шаҳрҳоро, ва тамоми водиро, ва ҳамаи сокинони шаҳрҳо ва набототи заминро вожгун сохт.
26. Вале зани Лут аз ақиби ӯ нигарист, ва сутуни намак гардид.
27. Ва бомдодон Иброҳим бархоста, суи маконе рафт, ки он ҷо пеши Худованд истода буд.
28. Ва чун ба ҷониби Садӯм ва Амӯро ва тамоми замини водӣ назар андохт, дид, ки инак, дуди он замин чун дуди хумдон боло меравад.
29. Ва ҳангоме ки Худо шаҳрҳои водиро маҳв мекард, Ху-до Иброҳимро ба хотир овард, ва Лутро аз миёни он харобӣ берун кард дар ҳини вожгун сохтани шаҳрҳое ки Лут дар онҳо иқомат дошт.

Гуноҳи духтарони Лут.

30. Вг Лут аз Сӯар баромад, ва бо ду духтари худ дар кӯҳ маскан гирифт: зеро ки аз сокин шудан дар Сӯар тарсид, ва бо ду духтараш дар мағорае сукунат ихтиёр кард.
31. Ва духтари калонӣ ба хурдӣ гуфт: «Падари мо пир шудааст, ва марде бар рӯи замин нест, ки аз рӯи одати та-моми замин бо мо бихобад.
32. Биё, падари худро шароб нӯшонем, ва бо ӯ бихобем, то насле аз падари худ нигоҳ дорем».
33. Ва ҳамон шаб падари худро шароб нӯшонданд, ва духтари калонӣ омада, бо падари худ хобид, ва ӯ аз хобидан ва хестани вай огоҳ нашуд.
34. Рӯзи дигар духтари калонӣ ба хурдӣ гуфт: «Инак, ди-шаб бо падарам хобидам; имшаб низ ӯро шароб нӯшонем, ва ту даромада, бо ӯ бихоб, то ки насле аз падари худ нигоҳ дорем».
35. Он шаб низ падари худро шароб нӯшонданд, ва духтари хурдӣ бо ӯ хобид, ва ӯ аз хобидан ва хестани вай огоҳ нашуд.
36. Ва ҳар ду духтари Лут аз падари худ хомила шуданд.

37. Ва духтари калонӣ писаре зоид, ва ўро Мўоб ном ни-ҳод; ва ў то имрӯз падари мўобиён аст.

38. Ва духтари хурдӣ низ писаре зоид, ва ўро Бин-Аммӣ ном ниҳод; ў то имрӯз падари банӣ-Аммӯн аст.

БОБИ БИСТУМ

Иброҳим дар Ҷарор сустӣ зоҳир менамояд.

1. ВА Иброҳим аз он чо сӯи замини ҷанубӣ кӯч кард, ва дар миёни Қодеш ва Шур маскан гирифт, ва дар Ҷарор ман-зил кард.

2. Ва Иброҳим дар ҳаққи зани худ Соро гуфт: «Ў хоҳари ман аст». Ва Абималик подшоҳи Ҷарор одам фиристода, Со-роро гирифт.

3. Ва Худо пеши Абималик дар хоби шаб омада, ба ў гуфт: «Инак, ту мемирӣ аз боиси ин зан, ки гирифтаӣ; зеро ки вай зани шавҳардор аст».

4. Ва Абималик ҳанӯз ба вай наздикӣ накарда буд, ва гуфт: «Худоё! Наход ки халқи одилро низ бикушӣ?»

5. Магар ў ба ман нагуфт: "Вай хоҳари ман аст"? Худи вай ҳам гуфт: "Ў бародари ман аст". Ба соддадилӣ ва пок-дастии худ ин корро кардам».

6. Ва Худо ба ў дар хоб гуфт: «Ман низ медонистам, ки ба соддадилии худ ин корро кардӣ, ва Ман низ туро нигоҳ доштам, то ки пеши Ман гуноҳкор нашавӣ; аз ин сабаб нагузоштам, ки ба вай даст бирасонӣ.

7. Ва акнун занро ба шавҳараш баргардон: зеро ки ў пайғамбар аст, ва барои ту дуо хоҳад гуфт, ва ту зинда хоҳӣ монд; вале агар барнагардонӣ, бидон, ки ту ва ҳар кӣ аз они туст, ҳатман хоҳед мурд».

8. Ва Абималик бомдодон бархоста, тамоми ғуломони худ-ро хонд, ва ҳамаи ин суҳанонро ба самъашон расонд; ва ин одамон хеле ҳаросон шуданд.

9. Ва Абималик Иброҳимро хонда, ба ў гуфт: «Чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ? Ба ту чӣ гуноҳ кардам, ки бар ман ва бар

мамлакати ман гуноҳи азиме овардӣ? Корҳои накарданӣ ба ман кардӣ».

10. Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Чиро дар назар доштӣ, ки ин корро кардӣ?»

11. Ва Иброҳим гуфт: «Гумон кардам, ки худотарсӣ дар ин макон нест, ва аз боиси занам маро хоҳанд кушт.

12. Ва дар ҳақиқат низ вай хоҳари ман аст: духтари пада-рам, аммо на духтари модарам; ва зани ман шуд.

13. Ва инак, ҳангоме ки Худо маро аз хонаи падарам ба роҳи мусофират андохт, ба вай гуфтам: эҳсоне ки ба ман бояд бикунӣ, ин аст, ки ҳар ҷо биравем, дар ҳаққи ман бигӯӣ: "ӯ бародари ман аст"».

14. Ва Абималик гӯсфандон, ва говон, ва ғуломон, ва канизон гирифта, ба Иброҳим бахшид, ва занаш Сороро ба ӯ баргардонд.

15. Ва Абималик гуфт: «Инак, замини ман пеши туст; ҳар ҷо, ки писанди назарат афтад, сокин шав».

16. Ва ба Соро гуфт: «Инак, ҳазор сиккаи нуқра ба баро-дарат додам; инак, ин барои ту чашмбанд аст пеши ҳамаи касоне ки бо ту ҳастанд, ва пеши ҳама бегуноҳият исбот шуд».

17. Ва Иброҳим пеши Худо дуо гуфт, ва Худо Абималик, ва зани ӯ, ва канизони ӯро шифо бахшид, ва онҳо зоён шу-данд.

18. Зеро ки Худованд батни тамоми аҳли байти Абималик-ро аз боиси Соро, зани Иброҳим, саҳт баста буд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Таваллуд ёфтани Исҳоқ.

1. Ва Худованд Сороро, чунон ки гуфта буд, тафакқуд намуд; ва Худованд он чи ба Соро гуфта буд, ба амал овард.

2. Ва Соро ҳомила шуда, ба Иброҳим дар пириаш писаре зоид, дар мӯҳлате ки Худо ба ӯ гуфта буд.

3. Ва Иброҳим писари мавлуди худро, ки Соро ба ӯ зоид, Исҳоқ ном ниҳод.

4. Ва Иброҳим писари худ Исҳоқро дар ҳаштрӯзагиаш хатна кард, чунон ки Худо ба ӯ фармуда буд.
5. Ва Иброҳим дар вақти таваллуди писараш Исҳоқ сад-сола буд.
6. Ва Соро гуфт: «Худо барои ман ханда сохт, ва ҳар кӣ бишнавад, ба ман ханда хоҳад кард».
7. Ва гуфт: «Кист, ки ба Иброҳим мегуфт: "Соро кӯдакон-ро хоҳад маконид"? Зеро ки писаре дар пириаш зоидаам».
8. Ва он писар калон шуд, ва ӯро аз сина ҷудо карданд; ва дар рӯзе ки Исҳоқро аз сина ҷудо карданд, Иброҳим зиёфати калоне дод.

Ронда шудани Ҳочар ва писари вай.

9. Ва Соро дид, ки писари Ҳочари мисрӣ, ки ба Иброҳим зоида буд, ханда мекунад.
10. Ва ба Иброҳим гуфт: «Ин канизро бо писараш пеш кун; зеро ки писари ин каниз бо писари ман Исҳоқ ворис нахоҳад буд».
11. Вале ин сухан дар назари Иброҳим дар ҳаққи писараш хеле бад омад.
12. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Ин амр дар ҳаққи писарат ва канизат дар назари ту бад наояд; ҳар он чи Соро ба ту мегӯяд, ба суханаш гӯш андоз; зеро ки насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд.
13. Ва аз писари каниз низ ҳалқе ба вучуд меоварам, чунки ӯ насли туст».
14. Ва бомдодон Иброҳим бархост, ва нон ва машки обе гирифт, ва ба Ҳочар дода, бар китфи ӯ гузошт, ва ӯро бо писар равона кард; ва ӯ бирафт, ва дар биёбони Беэр-Шобаъ рохро гум кард.
15. Ва чун оби машк тамош шуд, писарро зери буттае гу-зошт.
16. Ва ба масофати тиррас дур рафта, дар рӯ ба рӯи вай нишаст, зеро ки гуфт: «Мурдани писарро набинам». Ва дар рӯ ба рӯи вай нишаста, овози худро баланд кард ва бигирист.

17. Ва Худо овози бачаро шунид; ва фариштаи Худо аз осмон Ҳочарро нидо карда, ба вай гуфт: «Эй Ҳочар, туро чӣ шуд? Натарс; зеро ки Худо овози бачаро аз он ҷое ки ҳаст, шунид.
18. Бархез ва писарро бардошта, дасташро бигир; зеро ки аз вай халқи азиме ба вучуд хоҳам овард».
19. Ва Худо чашмони ӯро воз кард, ва ӯ чоҳи обе дид, ва пеш рафта, машкро об пур кард, ва бачаро нӯшонид.
20. Ва Худо бо он бача буд; ва ӯ калон шуда, сокини биёбон гашт; ва камонкаш шуд.
21. Ва дар биёбони Форон иқомат дошт; ва модараш зане аз замини Миср барои ӯ гирифт.
22. Ва воқеъ шуд дар он замон, ки Абималик бо Фикӯл, ки сипаҳсолори ӯ буд, ба Иброҳим рӯ оварда, гуфт: «Дар ҳар коре ки мекуни, Худо бо туст;
23. Ва акнун барои ман дар ин ҷо ба Худо қасам ёд кун, ки ба ман ва ба набераву абераи ман осебе нахоҳӣ расонд, балки дар ҳаққи ман ва дар ҳаққи заmine ки дар он манзил кардаӣ, мувофиқи эҳсоне ки бо ту кардам, рафтор хоҳӣ кард».
24. Ва Иброҳим гуфт: «Ман қасам ёд мекунам».
25. Ва Иброҳим Абималикро мазаммат намуд аз боиси чоҳи обе ки ғуломони Абималик бо зӯрӣ гирифта буданд.
26. Вале Абималик гуфт: «Намедонам, кист, ки ин корро кардааст, ту низ ба ман нагуфтаӣ; ман низ то имрӯз нашнидаам».
27. Ва Иброҳим гӯсфандон ва говон гирифта, ба Абималик дод, ва ҳар ду иттифоқ бастанд.
28. Ва Иброҳим ҳафт барраи модаро аз рама ҷудо кард.
29. Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Ин ҳафт барраи мода, ки дар ин ҷо ҷудо кардаӣ, барои чист?»
30. Гуфт: «Ин ҳафт барраи модаро аз дасти ман бигир, то барои ман шаҳодате бошад, ки ин чоҳро ман кандаам».
31. Аз ин сабаб он маконро Беэр-Шобаъ номид; зеро ки дар он ҷо ҳар дуяшон қасам ёд карданд.

32. Ва дар Беэр-Шобаъ иттифоқ бастанд; ва Абималик бо сипаҳсолори худ Фикӯл бархост, ва ба замини фалиштиён баргаштанд.

33. Ва дар Беэр-Шобаъ ниҳолҳои газ шинонд, ва дар он ҷо исми Худованд Худои ҷовидониро хонд.

34. Ва Иброҳим дар замини фалиштиён айёми зиёд чун мусофире зиндагӣ кард.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба қурбонӣ овардани Исҳоқ.

1. ВА воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки Худо Иброҳимро озмуда, ба ӯ гуфт: «Эй Иброҳим!» Гуфт: «Лаббай!»

2. Ва гуфт: «Писари худро, ки ягонаи туст, ва ӯро дӯст медорӣ, яъне Исҳоқро бигир; ва ба замини Мӯриё бирав, ва дар он ҷо ӯро бар яке аз кӯҳҳои ки ба ту хоҳам гуфт, барои қурбонии сӯхтанӣ барор».

3. Ва Иброҳим бомдодон бархоста, хари худро зин кард, ва ду нафар аз ғуломбачагонаш ва Исҳоқ писарашро ҳамроҳи худ гирифт; ва ҳезум барои қурбонии сӯхтанӣ шикаст, ва бархоста, сӯи маконе ки Худо ба ӯ гуфт, равона шуд.

4. Дар рӯзи сеюм Иброҳим чашм андохта, он маконро аз дур дид.

5. Ва Иброҳим ба ғуломбачагони худ гуфт: «Шумо дар ин ҷо бо ҳар бимонед; ва ман бо писар ба он ҷо рафта, ибодат мекунам, ва назди шумо бармегардем».

6. Ва Иброҳим ҳезуми қурбонии сӯхтаниро гирифта, бар писари худ Исҳоқ бор кард; оташ ва кордро ба дасти худ гирифт, ва ҳар ду якҷоя равона шуданд.

7. Ва Исҳоқ ба падари худ Иброҳим сухан ронда, гуфт: «Эй падарам!» Гуфт: «Лаббай, писарам!» Гуфт: «Инак оташ ва ҳезум, пас барраи қурбонӣ кучост?»

8. Ва Иброҳим гуфт: «Эй писарам, Худо барраи қурбониро барои Худ ҳозир хоҳад кард». Ва ҳар ду якҷоя рафта гирифтанд.

9. Ва ба маконе ки Худо ба ӯ гуфт, расиданд; ва Иброҳим дар он чо қурбонгоҳе бино кард, ва ҳезумро чид, ва писари худ Исҳоқро баста, бар қурбонгоҳ болои ҳезум гузошт.
10. Ва Иброҳим дасти худро дароз карда, кордро гирифт, то ки писари худро забҳ кунад.
11. Вале фариштаи Худованд аз осмон ӯро хонда, гуфт: «Иброҳим! Иброҳим!» Гуфт: «Лаббай!»
12. Ва гуфт: «Дасти худро ба писар дароз накун ва ба ӯ чизе накун; зеро акнун дониستم, ки ту аз Худо метарсӣ ва писари худро, ки ягонаи туст, аз Ман дарег надоштӣ».
13. Ва Иброҳим чашм андохта, дид: инак, дар қафо кӯчқоре бо шоххояш дар бешае андармон шудааст; Ва Иброҳим рафта, кӯчқорро гирифт, ва дар ивази писараш онро барои қурбонии сӯхтанӣ баровард.
14. Ва Иброҳим он маконро Адӯной-йирэ* хонд; бинобар ин то имрӯз гуфта мешавад: «Дар кӯҳи Худованд бояд ҳозир шавад».

Тасдиқ шудани аҳди Худо бо Иброҳим.

15. Ва дуҷумбора фариштаи Худованд Иброҳимро аз осмон хонд,
16. Ва гуфт: «Ба зоти Худ қасам ёд мекунам, мегӯяд Худованд, азбаски ту ин корро кардӣ ва писари худро, ки ягонаи туст, дарег надоштӣ, –
17. Туро бисёр баракат хоҳам дод ва насли туро бағоят афзун хоҳам кард, мисли ситорагони осмон ва мисли реге ки дар соҳили баҳр аст; ва насли ту шаҳрҳои душманони худро мусаххар хоҳад кард;
18. Ва ҳамаи халқҳои рӯи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост, барои он ки ту ба овози ман гӯш додӣ».

*14. Худованд ҳозир хоҳад кард.

19. Ва Иброҳим назди ғуломбачагони худ баргашт, ва онҳо бархоста, якчоя ба Беэр-Шобаъ равона шуданд; ва Иброҳим дар Беэр-Шобаъ иқомат кард.
20. Ва воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки ба Иброҳим хабар дода, гуфтанд: «Инак, Милко низ ба бародарат Нохӯр писарҳо зойд, ки инҳоянд:
21. Нахустзодаи ӯ Ус, бародараш Буз, Қамуил падари Арам,
22. Касад, Ҳазӯ, Филдош, Идлоф ва Батуил».
23. Ва Батуил Ривқоро ба дунё овард. Ҳамин ҳаштро Милко ба Нохӯр бародари Иброҳим зойд.
24. Ва суррияти ӯ, ки Реулю ном дошт, вай низ Табах, Чаҳам, Таҳаш ва Маъкоро зойд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Вафоти Соро ва дафни вай.

1. ВА айёми зиндагонии Соро саду бисту ҳафт сол буд: ин аст солҳои умри Соро.
2. Ва Соро дар Қиръяи Арбаъ, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, дар замини Канъон мурд, ва Иброҳим омад, то ки барои Соро навҳа ва гирья кунад.
3. Ва Иброҳим аз пеши мурдаи худ бархост, ва ба фарзандони Ҳит сухан ронда, гуфт:
4. «Ман пеши шумо ғарибу мусофир ҳастам: мақбарае дар байни худ ба моликияти ман бидиҳед, то ки мурдаи худро аз пешам дафн кунам».
5. Ва фарзандони Ҳит ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфтанд:
6. «Эй оғои мо, сухани моро бишнава: ту дар миёни мо амири Худо ҳастӣ; дар беҳтарин мақбараи мо мурдаи худро дафн кун; ҳеҷ кадоме аз мо мақбараи худро аз ту барои дафни мурдаат дарег нахоҳад дошт».
7. Ва Иброҳим бархоста, ба мардуми он замин, яъне ба фарзандони Ҳит таъзим намуд,

8. Ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Агар шумо розӣ бошед, ки мурдаи худро аз пешам дафн кунам, сухани маро бишна-вед ва аз Афрӯн ибни Сӯҳар барои ман илтимос кунед,
9. То мағораи Макфелоро, ки аз они ӯст ва дар канори саҳрои ӯ воқеъ аст, ба ман бидиҳад, ба қимати пурра барои мақбара дар миёни шумо ба моликияти ман бидиҳад».
10. Ва Афрӯн дар миёни фарзандони Ҳит нишаста буд; ва Афрӯни ҳитӣ дар самъи фарзандони Ҳит, дар пеши ҳамае ки ба дарвозаи шаҳри ӯ мебароманд, ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфт:
11. «Не, оғои ман, сухани маро бишна-вед: ин саҳро ба ту медиҳам ва мағораро, ки дар он воқеъ аст, ба ту медиҳам, дар пеши назари фарзандони қавми худ онро ба ту медиҳам, мурдаи худро дафн кун».
12. Ва Иброҳим пеши мардуми он замин таъзим намуд,
13. Ва дар самъи мардуми он замин ба Афрӯн сухан ронда, гуфт: «Агар ту ба гапам гӯш андозӣ, ман ба ту барои саҳро нуқра медиҳам: онро аз ман бигир, то ки мурдаи худро дар он ҷо дафн кунам».
14. Ва Афрӯн ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфт:
15. «Эй оғои ман! Сухани маро бишна-вед: қимати замин чорсад сикл* нуқра аст; ин дар миёни ману ту чист? Мурдаи худро дафн кун».
16. Ва Иброҳим сухани Афрӯнро шунида, он маблағро, ки дар самъи фарзандони Ҳит гуфта буд, яъне чорсад сикл нуқраи роичулмуомиларо ба Афрӯн баркашида дод.

*15. *Сикл* — воҳиди пули қадимӣ, ки маънои «вазн»-ро низ дошт, ва қиматаш аз рӯи вазнаш муайян карда мешуд. Мувофиқи маълумоти қадимӣ, дертар, дар давлати яҳудиён, дар давраи подшоҳии Шимъӯни Макабӣ (асри 2 пеш аз милод), вазни сикли нуқра 14,55 грамм ва сикли тилло 16,37 грамм буд.

17. Ва саҳрои Афрӯн, ки дар назди Макфело, дар рӯ ба рӯи Мамре воқеъ аст, яъне саҳро ва мағораи он, бо ҳамаи дарахтоне ки дар он саҳро ва дар тамоми ҳудуди гирду пеши он буд,

18. Ба моликияти Иброҳим мубаддал шуд дар пеши назари фарзандони Ҳит, яъне ҳамае ки ба дарвозаи шаҳри ӯ медаромаданд.

19. Ва пас аз ин Иброҳим зани худ Сороро дар мағораи саҳрои Макфело, дар рӯ ба рӯи Мамре, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, дар замини Канъон дафн кард.

20. Ва он саҳро бо мағорое ки дар он воқеъ аст, аз ҷониби фарзандони Ҳит ба моликияти Иброҳим барои мақбара мубаддал шуд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Ривқо, аруси Исҳоқ.

1. ВА Иброҳим. пир ва солхӯрда шуд, ва Худованд Иброҳимро дар ҳар чиз баракат дод.

2. Ва Иброҳим ба ғуломи худ, ки калони хонаи ӯ буда, тамоми дороии ӯро идора мекард, гуфт: «Дастӣ худро зери рони ман бигузор,

3. Ва ба Худованд Худои осмон ва Худои замин туро қасам медиҳам, ки зане барои писарам аз духтарони канъо-ниён, ки дар миёни онҳо иқомат дорам, нагирӣ;

4. Балки ба замини ман, ба зодгоҳи ман биравӣ, ва зане барои писарам Исҳоқ бигирӣ».

5. Ва ғулом ба ӯ гуфт: «Шояд, он зан розӣ нашавад, ки бо ман ба ин замин биёяд; оё писаратро ба заминесте ки аз он берун омадаӣ, баргардонам?»

6. Ва Иброҳим ба ӯ гуфт: «Зинҳор, писари маро ба он ҷо барнагардонӣ.

7. Худованд Худои осмон, ки маро аз хонаи падарам ва аз замини зодгоҳам берун овард, ва ба ман сухан ронд, ва ба ман қасам ёд карда, гуфт, ки: "Ин заминро ба насли ту хоҳам дод"

— У фариштаи Худро пешопеши ту хоҳад фиристод, то ки зане барои писарам аз он чо бигирӣ.

8. Вале агар он зан ба омадан бо ту розӣ нашавад, аз ин қасами ман фориғ хоҳӣ буд; аммо, зинҳор, писарамро ба он чо барнагардонӣ».

9. Ва ғулом дасти худро зери рони оғои худ Иброҳим гузошт, ва дар ин хусус ба ӯ қасам ёд кард.

10. Ва ғулом даҳ шутур аз шутурони оғои худ гирифта, бирафт. Ва тамоми ганчинаи оғояш дар дасти ӯ буд. Ва бар-хоста, сӯи Арам-наҳрайн, ба шаҳри Нохӯр бирафт.

11. Ва шомгоҳ, вақте ки занон барои обкашӣ мебароманд, шутуронро дар беруни шаҳр назди чоҳи об чӯконида.

12. Ва гуфт: «Эй Худованд, Худои оғоям Иброҳим! Имрӯз ба муродам бирасон, ва ба оғоям Иброҳим эҳсон бикун.

13. Инак, ман ба сари чашмаи об истодаам, ва духтарони аҳли ин шаҳр барои обкашӣ мебароянд;

14. Ва чунин бишавад, ки он духтаре ки ба вай гӯям: "Кӯзаи худро хам кун, то бинӯшам", ва ӯ гӯяд: "Бинӯш, ва шутуронатро низ нӯшонам", — ҳамон бошад, ки барои бандаи Худ Исҳоқ ихтиёр кардаӣ; ва аз рӯи ин бидонам, ки ба оғоям эҳсон кардаӣ».

15. Ва ӯ ҳанӯз суханаширо тамом накарда буд, ва инак Рив-қо, ки аз Батуил, писари Милко, зани Нохӯр, бародари Иброҳим, таваллуд шуда буд, берун омад, ва кӯзае бар китф дошт.

16. Ва он духтар бисъёр хушрӯй ва бокира буд, ва марде бо ӯ нахобида буд; ва сӯи чашма фуромад, ва кӯзаи худро пур карда, боло баромад.

17. Ва ғулом ба пешвози вай шитофта, гуфт: «Як чуръа об аз кӯзаи худ ба ман бинӯшон».

18. Гуфт: «Эй оғои ман, бинӯш!» Ва дарҳол кӯзаашро ба дасташ фуруварда, ӯро нӯшонид.

19. Ва чун аз нӯшониданаш фориғ шуд, гуфт: «Барои шутуронат низ об мекашам, то даме ки аз нӯшидан бозистанд».

20. Ва дарҳол кӯзаи худро дар обхӯр холи кард, ва боз сӯи чоҳ ба обкашӣ бидавид, ва барои ҳамаи шутуронаш об кашид.
21. Ва он мард бо ҳайрат менигарист ва сукут мекард, то бидонад, ки оё Худованд сафари ўро муваффақият бахшидааст ё не.
22. Ва ҳангоме ки шутурон аз нӯшидан бозистоданд, он мард ҳалқаи тиллои вазнаш ним сиқл, ва барои дастҳои вай ду дастпонаи вазнаш даҳ сиқл тиллоро гирифт,
23. Ва гуфт: «Ту духтари кистӣ? Ба ман бигӯ; оё дар хонаи падарат чое барои мо ҳаст, то ки шабро гузаронем?»
24. Ба ў гуфт: «Ман духтари Батуил, писари Милко, ҳас-там, ки ўро ба Нохӯр зоидааст».
25. Ва боз ба ў гуфт: «Назди мо коҳу беда бисъёр аст, ва чой низ барои шабгузаронӣ».
26. Ва он мард сачда намуд ва Худовандро ибодат кард,
27. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд, Худои оғоям Ибро-ҳим, ки эҳсони Худро, ва вафои Худро аз оғоям дарег на-дошт! Ва чун дар роҳ будам, Худованд маро сӯи хонаи баро-дари оғоям, хидоят намуд».
28. Ва духтар давида рафта, ба аҳли байти модари худ воқеаро хабар дод.
29. Ва Ривқоро бародаре буд, ки Лобон ном дошт. Ва Лобон назди он мард, сӯи чашма давида баромад.
30. Ва ҳангоме ки он ҳалқаро, ва бар дастҳои хоҳараш он дастпонаҳоро дид, ва суханони хоҳари худ Ривқоро шунид, ки мегуфт: "Он мард ба ман чунин гуфт", — пеши мард омад, ва инак, ў назди шутурон ба сари чашма истодааст.
31. Ва гуфт: «Биё, эй мубораки Худованд! Чаро дар берун истодаӣ? Ман хонаро, ва манзиле барои шутурон муҳайё кардам».
32. Ва он мард ба хона даромад, ва Лобон шутуронро воз кард, ва коҳу беда ба шутурон дод, ва об барои шустани пойҳои ва пойҳои касоне ки ҳамроҳаш буданд.
33. Ва хӯрок пеши ў ниҳоданд, вале гуфт: «То матлаби худро нагӯям, чизе намехӯрам». Гуфтанд: «Бигӯ».

34. Ва гуфт: «Ман ғуломи Иброҳим ҳастам.
35. Ва Худованд оғои маро бисъёр баракат додааст, ва ӯ бузург шудааст, ва гӯсфандону говон, нуқра ва тилло, ғуломону канизон, шутурону харон ба ӯ додааст.
36. Ва зани оғоям Соро, баъд аз пир шуданаш, писаре ба оғоям зоид, ва ҳар чи ӯ дорад, ба вай додааст.
37. Ва оғоям маро қасам дода, гуфт: "Зане барои писарам аз духтарони канъониён, ки дар заминашон иқомат дорам, нагирӣ;
38. Балки ба хонаи падари ман ва назди хешу табори ман биравӣ, ва зане барои писарам бигирӣ".
39. Ва ба оғои худ гуфтам: "Шояд, он зан ҳамроҳи ман наояд".
40. Ба ман гуфт: "Худованд, ки пешаш роҳ меравам, фаариштаи Худро бо ту хоҳад фиристод ва сафари туро муваффақият хоҳад бахшид, то ки зане барои писарам аз хешу табори ман ва аз хонаи падари ман бигирӣ.
41. Ҳамон вақт аз қасами ман фориғ хоҳӣ буд, ки назди хешу табори ман рафта бошӣ; ва агар онҳо ба ту надиханд, аз қасами ман фориғ хоҳӣ буд".
42. Ва имрӯз ман ба сари чашма расидам, ва гуфтам: "Эй Худованд, Худои оғоям Иброҳим! Агар сафари маро, ки ба он рафта истодаам, бомуваффақият гардонӣ,
43. Инак, ман ба сари ин чашмаи об истодаам, ва чунин бишавад, ки он духтаре ки барои обкашӣ барояд, ва ба вай гӯям: "Маро аз кӯзаи худ як чуръа об бинӯшон",
44. Ва ба ман гӯяд: "Ҳам ту бинӯш, ва ҳам барои шутуро-нат об мекашам", — вай ҳамон зане бошад, ки Худованд барои писари оғои ман ихтиёр кардааст".
45. Ман ҳанӯз гуфтани инро дар дили худ тамом накарда будам, ва инак Ривқо бо кӯзае бар китфи худ берун омад ва сӯи чашма фуномада, об кашид; ва ман ба вай гуфтам: "Як чуръа об ба ман бинӯшон".
46. Ва ӯ дарҳол кӯзаашро аз китфаш фуруварда, гуфт: "Бинӯш; ба шутурони ту низ об медиҳам". Ман ҳам нӯшидам, ба шутурон низ об дод.

47. Ва аз вай пурсида, гуфтам: "Ту духтари кистӣ?" Гуфт: "Духтари Батуил, писари Нохӯр, ки Милко ба ӯ зоид". Ва халқаро дар бинии вай ва дастпонаҳоро бар дастҳояш пӯшондам.
48. Ва сачда намудам ва Худовандро ибодат кардам, ва Худованд, Худои оғои худ Иброҳимро муборак хондам, ки маро ба роҳи рост андохт, то ки духтари бародари оғои худро барои писараш бигирам.
49. Ва акнун ба ман бигӯед, ки оё шумо мехоҳед ба оғои ман эҳсон ва вафо зоҳир намоед, ё не; ба ман бигӯед, то ки ман ба тарафи рост ё чап раҳсипор шавам».
50. Ва Лобон ва Батуил дар ҷавоб гуфтанд: «Ин амр аз Худованд содир шудааст; мо ба ту чизе бад ё нек гуфта наметавонем.
51. Инак Ривқо пеши туст; бигир ва бирав; бигзор вай зани писари оғои ту шавад, чунон ки Худованд гуфтааст».
52. Ва чун ғуломи Иброҳим суханони онҳоро шунид, ба Худованд то замин сачда кард.
53. Ва ғулом асбоби нукра, ва асбоби тилло, ва либосҳоро берун оварда, ба Ривқо дод, ва ба бародар ва модари вай инъомҳои гаронбаҳо дод.
54. Ва ӯ ва касоне ки ҳамроҳаш буданд, хӯрданд ва нӯшиданд, ва шабро гузаронданд. Ва бомдодон, чун бархостанд, ӯ гуфт: «Маро сӯи оғоям ҷавоб диҳед».
55. Вале бародар ва модари вай гуфтанд: «Духтар бо мо даҳ рӯзе бимонад, ва баъд равона шавад».
56. Ба онҳо гуфт: «Маро нигоҳ надоред; Худованд сафари маро муваффақият бахшид; маро ҷавоб диҳед, то ки назди оғои худ биравам».
57. Ва гуфтанд: «Духтарро ҷеғ зада, пурсем, ки ӯ чӣ мегӯяд».
58. Ва Ривқоро ҷеғ зада, ба вай гуфтанд: «Оё бо ин мард меравӣ?» Гуфт: «Меравам».
59. Ва хоҳари худ Ривқоро, ва дояшро, ва ғуломи Иброҳимро, ва одамони ӯро ҷавоб доданд.
60. Ва Ривқоро баракат дода, ба вай гуфтанд:

«Эй хоҳари мо! Аз ту ҳазорон-ҳазор таваллуд ёбанд,
ва насли ту шаҳрҳои

душманони худро мусаххар намояд!»

61. Ва Ривқо ва канизонаш бархоста, ба шуторон савор шуданд, ва аз ақиб он мард равона шуданд; ва ғулом Ривқоро гирифта, бирафт.

62. Ва Исҳок аз Беэр-лаҳай-рӯй омад; зеро ки ӯ дар за-мини чануб иқомат дошт.

63. Ва қариби шом Исҳок барои гаштугузор ба саҳро баромад; ва чашм андохта, дид, ки шуторон меоянд.

64. Ва Ривқо чашм андохта, Исҳокро дид, ва аз шутор фуromaд.

65. Ва ба ғулом гуфт: «Ин мард кист, ки дар саҳро ба пешвози мо меояд?» Ва ғулом гуфт: «Ин оғои ман аст». Вай бурқабро гирифта, рӯи худро пӯшонид.

66. Ва ғулом ҳамаи корҳоро, ки карда буд, ба Исҳок нақл намуд.

67. Ва Исҳок вайро ба хаймаи модари худ Соро овард; ва Ривқоро гирифт: вай зани ӯ шуд, ва ӯ ба вай дил баст; ва Исҳок пас аз азои модари худ тасалли ёфт.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Никоҳи Иброҳим бо Қатуру.

1. ВА Иброҳим боз зан гирифт, ки вай Қатуру ном дошт.
2. Вай Зимрон, Ёқшон, Мадон, Мидьён, Ишбоқ ва Шуаҳ-ро ба ӯ зоид.
3. Ва Ёқшон Шабо ва Дадонро ба дунё овард. Ва писарони Дадон Ашурим, Летушим ва Леумим буданд.
4. Ва писарони Мидьён Эфо, Эфар, Ҳанӯх, Абидоъ ва Алдоо буданд. Ҳамаи инҳо писарони Қатуру буданд.
5. Ва Иброҳим ҳар он чи дошт, ба Исҳок дод.
6. Ва ба писарони сурриягоне ки Иброҳим дошт, Иброҳим тӯхфаҳо дод, ва онҳоро, дар ҳини зиндагии худ, аз пеши писари худ Исҳок ба чониби шарқ, ба машриқзамин фиристод.

Вафоти Иброҳим.

7. Ва айёми солҳои умри Иброҳим, ки зиндагонӣ кард, саду ҳафтоду панҷ сол буд.

8. Ва Иброҳим вафот ёфт, ва дар мӯйсафедии некӯ, пиру солхӯрда шуда, аз дунёе чашм пӯшид, ва ба қавми худ пайваст.

9. Ва писаронаш Исҳоқ ва Исмоил ўро дар мағораи Мак-фело, дар саҳрои Афрӯн ибни Сӯҳари хиттӣ, ки дар рӯ ба рӯи Мамре воқеъ аст, дафн карданд,

10. Дар саҳрое ки Иброҳим аз фарзандони Ҳит харида буд. Дар он ҷо Иброҳим ва занаш Соро мадфун шуданд.

11. Баъд аз вафоти Иброҳим Худо писари ӯ Исҳоқро ба-ракат дод; ва Исҳоқ назди Беэр-лахай-рӯй иқомат дошт.

Насли Исмоил.

12. Ва ин аст насаби Исмоил писари Иброҳим, ки Ҳочари мисрӣ, канизӣ Соро, ба Иброҳим зоида буд.

13. Ва ин аст номҳои писарони Исмоил, номҳои онҳо мувофиқи насаби онҳо; нахустзодаи Исмоил Набойӯт, Қедор, Адбаил, Мибсом,

14. Мишмоъ, Думо, Массо,

15. Ҳадад, Темо, Ятур, Нофиш ва Қедмо.

16. Инҳоянд писарони Исмоил, ва ин аст номҳои онҳо, дар қасабаҳои онҳо ва дар айлоқҳои онҳо; дувоздаҳ амири қабилаҳои онҳо.

17. Ва солҳои зиндагонии Исмоил саду сию ҳафт сол буд; ва ӯ вафот ёфт, ва аз дунёе чашм пӯшид, ва ба қавми худ пайваст.

18. Ва онҳо аз Ҳавило то Шур, ки пеши Миср ба самти Ашшур воқеъ аст, иқомат доштанд; ҷудо аз ҳамаи барода-рони худ маскан гирифта буданд.

Насли Исҳоқ.

19. Ва ин аст насаби Исҳоқ писари Иброҳим; Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард.

20. Ва Исҳоқ чилсола буд, ки Ривқо духтари Батуили ара-мӣ ва хоҳари Лобони арамиро аз Фаддони Арам барои худ ба занӣ гирифт.

21. Ва Исҳоқ пеши Худованд дар ҳаққи зани худ зорию илтиҷо кард, чунки вай бенасл буд; ва Худованд илтиҷои ӯро қабул кард, ва занаш Ривқо ҳомила шуд.

22. Ва писарон дар батни вай чунбиш мекарданд, ва гуфт: «Агар чунин бошад, ин ба ман барои чист?» Ва рафт, то ки аз Худованд бипурсад.

23. Ва Худованд ба вай гуфт:

«Ду қабила дар батни ту ҳастанд, ва ду қавм аз шиками ту чудо шаванд; ва қавме аз қавме зӯр барояд, ва калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад».

Таваллуд ёфтани Эсов ва Яъқуб.

24. Ва моҳу рӯзаш пур шуда, вақти зоиданаш расид, ва инак экизак дар шиками вай буд.

25. Ва нахустин сурхранг берун омад, тамоми баданаш мисли пӯстин пашмнок буд, ва ӯро Эсов ном ниҳоданд.

26. Ва баъд аз он бародараш берун омад, ва пошнаи Эсовро ба дасти худ гирифта буд; ва ӯро Яъқуб ном ниҳоданд. Ва дар вақти таваллуди онҳо Исҳоқ шастсола буд.

Эсов нахустзодагии худро мефурӯшад.

27. Ва бачаҳо калон шуданд, ва Эсов сайёди моҳир ва марди саҳрой шуд, вале Яъқуб — марди ҳалими хайма-нишин.

28. Ва Исҳоқ Эсовро дӯст медошт, чунки сайди ӯ ба муд-даои табъаш буд; вале Ривқо Яъқубро дӯст медошт.

29. Боре Яъқуб ош мепухт, ва Эсов лакот аз гуруснагӣ аз саҳро омад.

30. Ва Эсов ба Яъқуб гуфт: «Аз ин оши сурх барои хӯрда-нам бидеҳ, зеро ки аз гуруснагӣ лакот шудаам». Аз ин сабаб ўро Адўм* номиданд.

31. Ва Яъқуб гуфт: «Аввал нахустзодагии худро ба ман бифрўш».

32. Ва Эсов гуфт: «Инак, ман ба мурдан расидаам, ва аз ин нахустзодагӣ ба ман чӣ фоида?»

33. Ва Яъқуб гуфт: «Ҳозир ба ман қасам ёд кун». Ва ба ў қасам ёд кард, ва нахустзодагии худро ба Яъқуб фурўхт.

34. Ва Яъқуб ба Эсов нон ва оши адас дод: ва ў хӯрд, ва нўшид, ва бархоста, бирафт; ба ҳамин тариқ Эсов нахустзодагии худро хор дид.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Аҳде ки бо Иброҳим баста шудааст, ба Исҳоқ мегузарад.

1. Ва қаҳтие дар он замин рўй дод, ба замми он қаҳтии аввал, ки дар айёми Иброҳим рўй дода буд; ва Исҳоқ назди Абималик подшоҳи фалиштиён ба Царор рафт.

2. Ва Худованд бар ў зоҳир гардида, гуфт: «Ба Миср нарав, балки дар заmine ки ба ту бигўям, маскан гир.

3. Дар ин замин мусофират кун; ва бо ту хоҳам буд, ва туро баракат хоҳам дод; зеро ки ба ту ва ба насли ту ҳамаи ин заминҳоро хоҳам дод, ва қасамеро, ки ба падарат Иброҳим ёд кардаам, ба ҷо хоҳам овард.

4. Ва насли туро мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард; ва ҳамаи ин заминҳоро ба насли ту хоҳам дод; ва дар насли ту ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост,

5. Ба хотири он ки Иброҳим ба овози Ман гўш дод ва он чиро, ки ба риоя карданаш амр фармуда будам: аҳкоми Маро, фароизи Маро ва қонунҳои Маро риоя кард».

*30. Сурх.

Маъсияти Исҳоқ.

6. Ва Исҳоқ дар "Ҷарор маскан гирифт.

7. Ва мардуми он макон аз ӯ дар бораи занаш пурсиданд, ва ӯ гуфт: «Вай хоҳари ман аст», зеро тарсид бигӯяд: «Зани ман аст», мабодо, гуфт ба дилаш, мардуми ин ҷо маро аз барои Ривқо бикушанд, чунки вай хушрӯй аст.

8. Ва чун муддати дарозе ӯ дар он ҷо истиқомат кард, чунин воқеъ шуд, ки Абималик, подшоҳи фалиштиён, аз тиреза назар афканда, дид, ки инак Исҳоқ бо зани худ Ривқо ишқбозӣ мекунад.

9. Ва Абималик Исҳоқро хонда, гуфт: «Ҳамоно, вай зани туст, пас чаро гуфтӣ: "Хоҳари ман аст"?» Ва Исҳоқ ба ӯ гуфт: «Ба он сабаб гуфтам, ки мабодо барои вай бимирам».

10. Ва Абималик гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ? Қариб буд, ки яке аз халқ бо занат ҳамхоб шавад, ва ту бар мо гуноҳе меовардӣ».

11. Ва Абималик ба тамоми халқ амр фармуда, гуфт: «Касе ки ба ин одам ва ба зани ӯ дасти тааддӣ дароз кунад, гирифт-тори марг хоҳад шуд».

12. Ва Исҳоқ дар он замин зироат кард, ва дар он сол садчандон ҳосил бардошт: Худованд ӯро баракат дод.

13. Ва ин мард бузург шуд, рафта-рафта бузург шудан гирифт, то ба дараҷае ки бағоят бузург шуд.

14. Ва ӯро рамаҳои гӯсофандон ва рамаҳои говон, ва ғуломону канизони зиёде буд, ва фалиштиён ба ӯ ҳасад бурданд.

15. Ва ҳамаи чоҳҳоеро, ки ғуломони падараш дар айёми падараш Иброҳим канда буданд, фалиштиён бастанд ва аз хок пур карданд.

16. Ва Абималик ба Исҳоқ гуфт: «Аз назди мо бирав, зеро ки аз мо хеле пурзӯртар шудай».

Исҳоқ чоҳ меканад.

17. Ва Исҳоқ аз он чо бирафт, ва дар водии Ҷарор фурӯд омад, ва дар он чо маскан гирифт.

18. Ва чоҳҳои обро, ки дар айёми падараш Иброҳим канда буданд, ва фалиштиён онҳоро баъд аз вафоти Иброҳим баста буданд, Исҳоқ аз сари нав канд, ва ба онҳо ҳамон номҳоро дод, ки падараш ба онҳо дода буд.

19. Ва ғуломони Исҳоқ дар он водӣ ҳафра заданд, ва чоҳи оби зиндае дар он чо ёфтанд.

20. Ва чӯпонҳои "Ҷарор бо чӯпонҳои Исҳоқ чанчол карда, гуфтанд: «Ин об аз они мост». Ва ӯ он чоҳро Эсак* номид, зеро ки бо ӯ баҳс карданд.

21. Ва чоҳи дигаре канданд; барои он низ чанчол карданд; ва ӯ онро Ситно* номид.

22. Ва аз он чо кӯч карда, чоҳи дигаре канд, ва барои он чанчол накарданд; ва ӯ онро Раҳӯбӯт* номида, гуфт, ки акнун Худованд маро вусъат дод, ва мо дар замин борвар хоҷем шуд.

23. Ва аз он чо ба Беэр-Шобаъ омад.

24. Ва дар ҳамон шаб Худованд бар ӯ зоҳир гардида, гуфт: «Ман Худои падарат Иброҳим ҳастам;

натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам,

ва туро баракат медиҳам, ва насли туро,

ба хотири бандаи Худ Иброҳим, афзун хоҷам кард».

25. Ва қурбонгоҳе дар он чо бино кард, ва исми Худовандро хонд, ва хаймаи худро дар он чо барафрошт, ва ғуломони Исҳоқ чоҳе дар он чо канданд.

26. Ва Абималик ҳамроҳи Аҳузат, ки яке аз ёронаш буд, ва Фикӯл, ки сипаҳсолораш буд, аз Ҷарор назди ӯ омад.

27. Ва Исҳоқ ба онҳо гуфт: «Ҷаро назди ман омадед, дар сурате ки бо ман адоват карда ва маро аз назди худ ронда будед?»

28. Гуфтанд: «Кушоду равшан дидем, ки Худованд бо туст, бинобар ин гуфтем: қасаме дар миёни мову ту бошад, ва аҳде бо ту бибандем,

*20. Баҳс. *21. Тӯҳмат. *22. Вусъат.

29. То ки ба мо бадӣ нақунӣ, чунон ки ба ту осебе нарасондем, балки ба ту фақат некӣ кардем ва туро ба саломатӣ фиристодем, ва акнун ту мубораки Худованд ҳастӣ».

30. Ва ӯ барои онҳо зиёфате барпо намуд, ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд.

31. Ва бомдодон бархоста, ба якдигар қасам ёд карданд; ва Исҳоқ бо онҳо видоъ намуд, ва онҳо аз пеши ӯ ба сало-матӣ рафтанд.

32. Ва дар он рӯз чунон воқеъ шуд, ки ғуломони Исҳоқ омада, ӯро аз он чоҳе ки меканданд, хабар дода, гуфтанд: «Об ёфтем».

33. Ва ӯ онро Шибъо номид. Аз ин сабаб он шаҳр то имрӯз Беэр-Шобаъ ном дорад.

34. Ва чун Эсов чилсола буд, Яхудит духтари Беэри ҳиттӣ ва Босмат духтари Элӯни ҳиттиро ба занӣ гирифт.

35. Ва онҳо сабаби ғаму ғуссаи Исҳоқ ва Ривқо буданд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Баракате ки ба воситаи фиреб ба даст оварда шудааст.

1. Ва чун Исҳоқ пир шуд, ва чашмонаш аз дидан очиз гашта буд, писари калонии худ Эсовро чеғ зада, гуфт: «Пи-сарам!» Вай ба ӯ гуфт: «Лаббай!»

2. Ва ӯ гуфт: «Инак, пир шудаам; ва рӯзи ачали худро намедонам;

3. Ва акнун асбоби худро, тирдон ва камони худро гирифта, ба саҳро бирав, ва нахчире барои ман бигир,

4. Ва таоме барои ман, чунон ки дӯст медорам, тайёр карда биёр, то ки бихӯрам, ва ҷони ман, пеш аз мурданам, туро баракат диҳад».

5. Вақте ки Исҳоқ ба писари худ Эсов гап мезад, Ривқо шунид. Ва Эсов ба саҳро рафт, то ки нахчире сайд карда биёрад;

6. Ва Ривқо ба писари худ Яъқуб гуфт: «Инак, падаратро шунидам, ки бародарат Эсовро хонда, мегуфт:

7. "Барои ман нахчире оварда, таоме тайёр кун, то ки онро бихӯрам ва пеш аз мурданам туро пеши Худованд ба-ракат диҳам".
8. Ва акнун, писарам, сухани маро бишнава дар он чи ман туро амр мефармоям:
9. Сӯи рама бирава ва аз он ҷо барои ман ду бузғолаи хубе бигир; ва ман аз онҳо таоме барои падарат, чунон ки ӯ дӯст медорад, тайёр мекунам;
10. Ва онро назди падарат мебарӣ, ва ӯ мехӯрад, то ки туро пеш аз мурданаш баракат диҳад».
11. Ва Яъқуб ба модари худ Ривқо гуфт: «Бародарам Эсов марди мӯйдор аст, лекин ман марди бемӯй ҳастам.
12. Шояд, падарам маро ламс намояд; ва ман дар назараш мисли ҳилагаре бошам, ва дар ивази баракат лаънат бар худ оварам».
13. Ва модараш ба ӯ гуфт: «Лаънати ту бар ман бод, писарам! Фақат сухани маро бишнава, ва рафта, барои ман бигир».
14. Ва ӯ рафт, ва гирифт, ва ба модари худ овард; ва модараш таоме тайёр кард, чунон ки падараш дӯст медошт.
15. Ва Ривқо либоси бошукӯхи писари калонии худ Эсовро, ки назди ӯ дар хона буд, гирифта, ба писари хурдии худ Яъқуб пӯшонид;
16. Ва пӯсти бузғолаҳоро бар дастҳо ва гардани бемӯи ӯ баст;
17. Ва таом ва нонро, ки тайёр карда буд, ба дасти писари худ Яъқуб дод.
18. Ва ӯ назди падари худ омада, гуфт: «Падарам!» Гуфт: «Лаббай! Ту кистӣ, писарам?»
19. Ва Яъқуб ба падари худ гуфт: «Ман нахустзодаи ту Эсов ҳастам; он чи ба ман фармудӣ, кардам; бархез, бини-шин ва аз нахчире ман бихӯр, то ки ҷонат маро баракат диҳад».
20. Ва Исҳоқ гуфт: «Чӣ гуна ин қадар зуд ёфтӣ, писарам?» Гуфт: «Чунки Худованд Худои ту ба ман расонд».
21. Ва Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: «Наздиқ биё, ман туро ламс мекунам, писарам, оё ту писари ман Эсов ҳастӣ, ё не?»

22. Ва Яъқуб ба падари худ Исҳоқ наздик омад; ва ўро ламс карда, гуфт: «Овоз — овози Яъқуб, аммо дастҳо — дастҳои Эсов».

23. Ва ўро нашнохт, зеро ки дастҳояш мисли дастҳои бародараш Эсов мӯйдор буд; ва ўро баракат дод.

24. Ва гуфт: «Оё ту писари ман Эсов ҳастӣ?» Гуфт: «Ма-нам».

25. Ва гуфт: «Наздики ман биёр, ман аз нахҷири писари худ мехӯрам, то ки чонам туро баракат диҳад». Ва наздики ў овард, ва ў бихӯрд; ва шароб барояш овард, ва ў нӯшид.

26. Ва падараш Исҳоқ ба вай гуфт: «Наздик биё ва маро бибӯс, писарам».

27. Ва наздик омад ва ўро бӯсид; ва роиҳаи либоси ўро шамида, ўро баракат дод ва гуфт:

«Инак, роиҳаи писари ман
мисли роиҳаи саҳроест, ки Худованд онро
баракат додааст.

28. Ва туро Худо аз шабнами осмон ва аз фарбеҳии замин ва аз фаровонии ғалла ва шираи ангур ато фармояд.

29. Қавмҳо ба ту хизмат кунанд,
ва қабилаҳо ба ту таъзим намоянд;
бар бародарони худ ҳукмфармо шавӣ,
ва фарзандони модарат ба ту таъзим намоянд;
ҳар кӣ туро лаънат хонад — малъун бод;
ҳар кӣ туро муборак хонад — муборак бод!»

Пушаймони Эсов суде надорад.

30. Ва чун Исҳоқ баракат додани Яъқубро ба итмом ра-сонд, ва чун Яъқуб аз пеши падари худ Исҳоқ берун рафт, бародараш Эсов аз шикори худ омад.

31. Ва ў низ таом тайёр кард, ва назди падари худ оварда, ба падари худ гуфт: «Бархез, падарам, ва аз нахҷири писари худ бихӯр, то ки чонат маро баракат диҳад».

32. Ва падараш Исҳоқ ба ў гуфт: «Ту кистӣ?» Гуфт: «Ман писари ту, нахустзодаи ту, Эсов ҳастам».

33. Ва Исҳоқро раъшаи бузурге фаро гирифта, ба ларзиш овард, ва ӯ гуфт: «Пас он кӣ буд, ки нахчир сайд карда, бароям овард, ва пеш аз омадани ту аз ҳамааш хӯрдам, ва ӯро баракат додам? Ва ӯ муборак хоҳад буд!»
34. Чун Эсов суханони падари худро шунид, фиғони ба-ланд ва бениҳоят талхе кашида, ба падари худ гуфт: «Маро низ баракат деҳ, падарам!»
35. Гуфт: «Бародарат бо ҳила омада, баракати туро гирифт».
36. Ва гуфт: «Беҳуда нест, ки ӯро Яъқуб ном ниҳодаанд: ду дафъа ӯ маро фиреб дод — аввал нахустзодагии маро гирифт ва инак, акнун баракати маро гирифтааст». Ва гуфт: «Оё барои ман баракате нигоҳ надоштӣ?»
37. Ва Исҳоқ ба Эсов ҷавоб дода, гуфт: «Инак, ӯро бар ту ҳукмфармо сохтам, ва ҳамаи бародаронашро ғуломони ӯ гардондам, ва ғалла ва шираи ангурро ба ӯ бахшидам; пас, барои ту, писарам, чӣ кунам?»
38. Ва Эсов ба падари худ гуфт: «Наход ки ҳамин як баракатро доштӣ, падарам? Маро низ баракат деҳ, падарам!» Ва Эсов овози худро баланд карда, гирифт.
39. Ва падараш Исҳоқ ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Инак, истиқомати ту аз фарбеҳии замин ва аз шабнами осмон аз боло хоҳад буд;
40. Ва ба шамшерат хоҳӣ зист,
ва ба бародари худ хизмат хоҳӣ кард; ва чунин воқеъ хоҳад шуд,
ки муҳолифат намоӣ ва юғи ӯро аз гардани худ дур андозӣ».
41. Ва Эсов ба Яъқуб ба сабаби он баракате ки падараш ӯро дода буд, кина варзид; ва Эсов дар дили худ гуфт: «Айёми навҳагарӣ барои падарам наздик аст, ва он гоҳ баро-дари худ Яъқубро хоҳам. кушт».
42. Ва Ривқо аз суханони писари калонии худ Эсов огоҳӣ ёфт; ва кас фиристода, писари хурдии худ Яъқубро хонд, ва ба ӯ гуфт: «Инак, бародарат Эсов осоиши хотир аз он дорад, ки туро бидушад.

43. Ва акнун, писарам, сухани маро бишнава ва бархоста, назди бародарам Лобон ба Ҳоррон бигрез;

44. Ва муддате назди ӯ бимон, то хашми бародарат таскин ёбад,

45. То ғазаби бародарат аз ту баргардад, ва он чи дар ҳаққи вай кардӣ, фаромӯш кунад. Ва он гоҳ кас фиристода, туро аз он ҷо меоварам. Чаро аз ҳар дуи шумо дар як рӯз маҳрум шавам?»

46. Ва Ривқо ба Исҳоқ гуфт: «Аз дасти духтарони ҳиттӣ аз ҷон безор шудаам; агар Яъқуб зане аз духтарони ҳиттӣ, мисли ононе ки духтарони ин заминанд, бигирад, ба ман зин-дагӣ чӣ лозим аст?»

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Яъқуб дар Байт-Ил. Аҳде ки Худо бо Иброҳим бастааст, ба ӯ мегузарад.

1. Ва Исҳоқ Яъқубро хонд, ва ӯро баракат дод, ва ӯро амр фармуда, гуфт: «Зане аз духтарони Канъон нагир.

2. Бархоста, ба Фаддони Арам, ба хонаи падари модарат Батуил бирава, ва аз он ҷо зане барои худ аз духтарони Лобон, бародари модарат бигир.

3. Ва Худои Қодир туро баракат диҳад, ва туро борвар ва афзун гардонад, ва аз ту қавмҳои бисъёр ба вучуд оянд;

4. Ва баракати Иброҳимро ба ту диҳад, ба ту ва ба насли ту бо ту, то ки вориси замини мусофирати худ шавӣ, ки Худо онро ба Иброҳим додааст».

5. Ва Исҳоқ Яъқубро равона кард, ва ӯ ба Фаддони Арам назди Лобон ибни Батуили арамай, бародари Ривқо, модари Яъқуб ва Эсов, равона шуд.

6. Ва Эсов дид, ки Исҳоқ Яъқубро баракат дод, ва ӯро ба Фаддони Арам равона кард, то ки аз он ҷо зане барои худ бигирад, ва дар вақти баракат доданаш ба вай амр фармуда, гуфт, ки «зане аз духтарони Канъон нагир»;

7. Ва Яъқуб ба сухани падару модари худ даромада, ба Фаддони Арам равона шуд;
8. Ва Эсов дид, ки духтарони Канъон дар назари пада-раш Исҳоқ писандида нестанд;
9. Ва Эсов назди Исмоил рафт, ва Маҳалат, духтари Ис-моил ибни Иброҳимро, ки хоҳари Набойӯт буд, илова бар заноне ки дошт, ба занӣ гирифт.
10. Ва Яъқуб аз Беэр-Шобаъ баромада, сӯи Ҳоррон равона шуд,
11. Ва ба маконе расида, дар он ҷо шабро гузаронд, зеро ки офтоб ғуруб карда буд. Ва яке аз сангҳои он ҷоро гирифта, зери сари худ гузошт, ва дар ҳамон ҷо хобид.

Рӯъёи нардбон.

12. Ва хобе дид, ки инак, нардбоне бар замин истодааст, ва сараш ба осмон мерасад; ва инак, фариштагони Худо бар он мебароянд ва мефуроянд.
13. Ва инак, Худованд бар он истодааст, ва мегӯяд: «Ма-нам Худованд, Худои Иброҳим падарат ва Худои Исҳоқ. Ин заминро, ки ту бар он хобидай, ба ту ва ба насли ту медиҳам.
14. Ва насли ту мисли ғубори замин хоҳад буд; ва ба мағриб, ва машриқ, ва шимол, ва ҷануб паҳн хоҳӣ шуд; ва дар ту ва дар насли ту ҳамаи қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост.
15. Ва инак, Ман бо ту ҳастам; ва туро дар ҳар ҷое ки равӣ, муҳофизат намоям; ва туро ба ин замин баргардонам; зеро то он чиро, ки ба ту гуфтам, ба ҷо наоварам, туро тарк накунам».
16. Ва Яъқуб аз хоби худ бедор шуд ва гуфт: «Ба ростӣ Худованд дар ин макон аст, ва ман надонистаам».
17. Ва ҳаросон шуда, гуфт: «Ин чӣ макони воҳиманокест! Ин нест чизи дигаре, ҷуз хонаи Худо, ва ин аст дарвозаи осмон».
18. Ва бомдодон Яъқуб бархост, ва он сангеро, ки зери сари худ гузошта буд, гирифт, ва мисли сутуне рост монд, ва равшан бар сари он рехт.

19. Ва он маконро Байт-Ил* номид; вале номи он шаҳр аввал Луз буд.

20. Ва Яъқуб назр карда, гуфт: «Агар Худо бо ман бошад, ва маро дар ин роҳ, ки меравам, муҳофизат намояд, ва ба ман нон барои хӯрдан ва либос барои пӯшидан диҳад,

21. Ва ман ба саломатӣ ба хонаи падарам баргардам, — Худованд Худои ман хоҳад буд,

22. Ва ин санг, ки мисли сутуне рост мондам, хонаи Худо хоҳад буд; ва ҳар он чи Ту ба ман бидиҳӣ, даҳьякашро ба Ту хоҳам дод».

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Яъқуб дар Ҳоррон.

1. Ва Яъқуб ба роҳ даромада, ба залуани аҳли машриқ равона шуд.

2. Ва дид, ки инак, дар саҳро чоҳе ҳаст, ва дар гирду пешаш се рамаи гӯсфандон хобидааст; зеро ки аз он чоҳ рамаҳоро об медоданд; ва санги калоне бар даҳани чоҳ буд.

3. Ва чун ҳамаи рамаҳо дар он чоҳам мешуданд, сангро аз даҳани чоҳ ғалтонида, рамаҳоро об медоданд; ва пас аз ин боз сангро дар қои он, ба даҳани чоҳ мегузоштанд.

4. Ва Яъқуб ба онҳо гуфт: «Бародаронам, шумо аз кучоед?» Гуфтанд: «Мо аз Ҳорронем».

5. Ба онҳо гуфт: «Оё Лобон ибни Ноҳӯрро мешиносед?» Гуфтанд: «Мешиносем».

6. Ба онҳо гуфт: «Оё вай саломат аст?» Гуфтанд: «Сало-мат аст; инак, духтараш Роҳел бо рама меояд».

7. Гуфт: «Инак, рӯз ҳанӯз равшан аст; вақти чамъ кар-дани чорво нест; рамаҳоро об диҳед, ва рафта, чаронед».

8. Гуфтанд: «Наметавонем, то даме ки ҳамаи рамаҳо чамъ шаванд, ва сангро аз даҳани чоҳ биғалтонанд; он гоҳ рамаро об медиҳем».

*19. Хонаи Худо.

9. Ҳанӯз бо онҳо гап зада истода буд, ки Роҳел бо рамаи падари худ омад, зеро ки ӯ онро мечаронид.
10. Ва чун Яъқуб Роҳел духтари тағои худ Лобон ва рамаи тағои худ Лобонро дид, Яъқуб наздик шуда, сангро аз даҳани чоҳ ғалтонид ва рамаи тағои худ Лобонро об дод.
11. Ва Яъқуб Роҳелро бӯсид ва овози худро баланд карда, гирифт.
12. Ва Яъқуб Роҳелро огоҳ намуд, ки ӯ қияни падари вай ва писари Ривқо мебошад. Роҳел тозон рафта, падари худро огоҳ кард.
13. Ва чун Лобон хабари хоҳарзодаи худ Яъқубро шунид, ба пешвозаш шитофт, ва ӯро дар оғӯш гирифта, бӯсид, ва ба хонаи худ овард; ва ӯ ҳамаи ин гапҳоро ба Лобон ҳикоят кард.
14. Ва Лобон ба ӯ гуфт: «Дар ҳақиқат ту устухон ва гӯшти ман ҳастӣ». Ва назди вай муддати як моҳ истод.
15. Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Азбаски хеши ман ҳастӣ, ба ман муфт хизмат мекуни магар? Ба ман бигӯй, ки муздат чист?»
16. Ва Лобон ду духтар дошт; номи калони Леё ва номи хурдӣ Роҳел буд.
17. Ва чашмони Леё заиф буд, вале Роҳел хушандом ва хушрӯй буд.
18. Ва Яъқуб ба Роҳел дил баста буд, ва гуфт: «Барои духтари хурдиат Роҳел ба ту ҳафт сол хизмат мекунам».
19. Ва Лобон гуфт: «Уро ба ту бидиҳам, беҳтар аст аз он ки ба марди дигаре бидиҳам; назди ман бимон».
20. Ва Яъқуб барои Роҳел ҳафт сол хизмат кард, ва онҳо ба назараш мисли якчанд рӯз намуданд, чунки варо дӯст медошт.
21. Ва Яъқуб ба Лобон гуфт: «Занамро ба ман бисупор, зеро мӯҳлати ман пур шуд, то ки бо вай бихобам».
22. Ва Лобон ҳамаи мардуми он ҷоро даъват намуда, базме орошт.
23. Вале шомгоҳ духтари худ Леёро гирифта, пеши ӯ овард; ва ӯ бо вай хобид.

24. Ва Лобон канизи худ Зилфоро ба духтари худ Леё ба канизӣ дод.
25. Ва бомдодон маълум шуд, ки ин Леё будааст. Ва ба Лобон гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба ман кардӣ? Магар барои Роҳел назди ту хизмат накардам? Чаро маро фиреб додӣ?»
26. Ва Лобон гуфт: «Дар макони мо чунин намекунам, ки хурдиро аз калонӣ пештар бидиҳанд.
27. Ҳафтаи тӯи арӯсии инро тамоm кун, ва хурдиро низ ба ту медиҳам, ба бадали хизмате ки назди ман боз ҳафт соли дигар бикунӣ».
28. Ва Яъқуб чунин кард; ва ҳафтаи варо тамоm кард. Ва Лобон духтари худ Роҳелро ба ӯ ба занӣ дод.
29. Ва Лобон канизи худ Билҳоро ба духтари худ Роҳел ба канизӣ дод.
30. Ва бо Роҳел низ хобид, ва Роҳелро аз Леё бештар дӯст медошт; ва боз ҳафт соли дигар назди Лобон хизмат кард.
31. Ва чун Худованд дид, ки Леё номаҳбуб аст, батни ӯро кушод, вале Роҳел нозой монд.
32. Ва Леё ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Реубен ном ниҳод, зеро гуфт: «Худованд мусибати маро дид, ва акнун шавҳарам маро дӯст хоҳад дошт».
33. Ва бори дигар ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Зеро Худованд шунид, ки ман номаҳбуб ҳастам, ва инро низ ба ман бахшид». Ва ӯро Шимъун номид.
34. Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Акнун, ин дафъа, шавҳарам бо ман хоҳад пайваст, зеро ки ба вай се писар зоидам». Бинобар ин ӯро Левӣ ном ниҳод.
35. Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Ин дафъа Худовандро ҳамд мегӯям». Бинобар ин ӯро Яҳудо номид. Ва аз зоидамонд.

БОБИ СИЮМ

Осудаҳолии Яъқуб.

1. Ва Роҳел дид, ки ба Яъқуб назоид, ва Роҳел ба хо-ҳари худ ҳасад бурд, ва ба Яъқуб гуфт: «Ба ман фарзанд бидех; вагар на, мемирам».
2. Ва Яъқуб ба Роҳел хашм гирифт ва гуфт: «Магар ман дар ҷои Худо ҳастам, ки самари батнро аз ту боздоштааст?»
3. Гуфт: «Инак канизи ман Билҳо; бо вай бихоб, то ки бар зонуям бизояд, ва ман низ аз вай фарзанд ёбам».
4. Ва канизи худ Билҳоро ба ӯ ба занӣ дод; ва Яъқуб бо вай хобид.
5. Ва Билҳо ҳомила шуда, ба Яъқуб писаре зоид.
6. Ва Роҳел гуфт: «Худо ба доди ман расид, ва овози маро низ шунид, ва писаре ба ман дод». Бинобар ин ӯро Дон ном ниҳод.
7. Ва Билҳо, канизи Роҳел, боз ҳомила шуда, писари дуюмин ба Яъқуб зоид.
8. Ва Роҳел гуфт: «Ба гӯштинҳои Худо бо хоҳари худ гӯштин гирифтам, ва ғолиб омадам». Ва ӯро Нафтолӣ ном ниҳод.
9. Ва Леё дид, ки аз зоидаи мондааст, ва канизи худ Зилфоро гирифт, ва ӯро ба Яъқуб ба занӣ дод.
10. Ва Зилфо, канизи Леё, ба Яъқуб писаре зоид.
11. Ва Леё гуфт: «Толеъ ёр шуд!» Ва ӯро Қод ном ниҳод.
12. Ва Зилфо, канизи Леё, писари дуюмин ба Яъқуб зоид.
13. Ва Леё гуфт: «Ба хушбахтии ман аст! Зеро ки духта-рон маро хушбахт хоҳанд хонд». Ва ӯро Ошер ном ниҳод.
14. Ва дар айёми гандумдаравӣ Реубен рафт, ва меҳргӣҳои дар саҳро ёфт, ва онҳоро ба модари худ Леё овард. Ва Роҳел ба Леё гуфт: «Аз меҳргӣҳои писарат ба ман бидех».
15. Вай ба ӯ гуфт: «Оё кам аст, ки шавҳари маро гирифтӣ, боз меҳогӣ меҳргӣҳои писари маро бигирӣ?!» Ва Роҳел гуфт: «Имшаб ба ивази меҳргӣҳои писарат бо ту бихобад».
16. Ва бегогӣ Яъқуб аз саҳро омад, ва Леё ба пешвои ӯ баромад, ва гуфт: «Назди ман даро; зеро ки музди туро бо меҳргӣҳои писарам адо кардам». Ва ҳамон шаб бо вай хобид.
17. Ва Худо дуои Леёро шунид, ва ӯ ҳомила шуд, ва писари панҷумин ба Яъқуб зоид.

18. Ва Леё гуфт: «Худо музди маро дод ба ивази он ки канизамро ба шавҳарам додам». Ва ўро Исокор ном ниҳод.
19. Ва боз Леё ҳомила шуда, писари шашумин ба Яъқуб зойд.
20. Ва Леё гуфт: «Худо ҳадияи хубе ба ман дод; акнун шавҳарам назди ман хоҳад зист, зеро ки шаш писар ба ў зоидам». Ва ўро Забулун ном ниҳод.
21. Ва баъд духтаре зойд; ва ўро Дино ном ниҳод.
22. Ва Худо Роҳелро ба ёд овард, ва дуои ўро шунид, ва батни ўро кушод.
23. Ва ў ҳомила шуд, ва писаре зойд, ва гуфт: «Худо нанги маро аз миён бардошт».
24. Ва ўро Юсуф ном ниҳода, гуфт: «Худованд ба ман писари дигаре хоҳад дод».
25. Ва пас аз он ки Роҳел Юсуфро зойд, Яъқуб ба Лобон гуфт: «Маро ҷавоб деҳ, то ки ба макони худ ва ба замини худ биравам;
26. Занон ва фарзандони маро, ки барояшон ба ту хизмат кардам, ба ман бидеҳ, то ки биравем; зеро хизматеро, ки ба ту кардам, ту медонӣ».
27. Ва Лобон ба ў гуфт: «Кошки дар назари ту илтифот меёфтам! Ба фол гирифтаам, ки ба хотири ту Худованд маро баракат додааст».
28. Ва гуфт: «Музди худро ба ман муайян кун, то ки онро ба ту диҳам».
29. Ба вай гуфт: «Худат медонӣ, ки ман ба ту чӣ гуна хизмат кардаам, ва чорвои ту назди ман чӣ гуна зиёд шуд.
30. Зеро ки пеш аз омадани ман моли ту кам буд, ва бениҳоят зиёд шуд; ва ба хотири ман Худованд туро баракат дод; ва акнун кай ман барои хонаи худ низ кор мекунам?»
31. Ва гуфт: «Ба ту чӣ бидиҳам?» Ва Яъқуб гуфт: «Чизе ба ман надех. Вале агар ин корро барои ман бикунӣ, ман аз нав рамаи туро ҷўпонӣ ва посбонӣ хоҳам кард:
32. Имрӯз дар тамоми рамаи ту гардиш мекунам; ҳар меши хол-хол ва алоро аз он ҷудо кун, ва ҳар меши сиёҳ аз миёни

гӯсфандон ва алою хол-хол аз миёни бузон музди ман хоҳад буд.

33. Ва дар оянда сидқи ман дар ҳаққи ман шаҳодат хоҳад дод, вақте ки биёӣ, то ки музди маро дар пеши назарат бубинӣ: он чи аз бузон хол-холу ало ва аз гӯсфандон сиёҳ набошад, назди ман чизи дуздӣ ҳисоб ёбад».

34. Ва Лобон гуфт: «Майлаш, гуфтаи ту шавад».

35. Ва ҳамон рӯз нарбузҳои доғдору алоро, ва ҳамаи модабузҳои хол-хол ва алоро, ки доғи сафед доштанд, ва ҳамаи гӯсфандони сиёхро чудо карда, ба дасти писаронаш дод.

36. Ва дар миёни худ ва Яъқуб масофаи серӯза муқаррар намуд. Ва Яъқуб боқии чорвои Лобонро ҷӯпонӣ кард.

37. Ва Яъқуб навдаҳои тару тозаи сафедор, бодом ва кастонаро гирифт, ва хатҳои сафед бар онҳо бурида, пӯстро то сафедии ҷӯб канда партофт;

38. Ва навдаҳои пӯстбуридаро дар тағораҳои обхӯриё ки чорво барои нӯшидан назди онҳо меомад, дар рӯ ба рӯи чорво гузошт, то ки ҳангоми ба обхӯрӣ омаданаш бордор шавад.

39. Ва чорво дар пеши навдаҳо бордор мешуд, ва барраҳои доғдор, хол-хол ва ало мезоид.

40. Ва Яъқуб барраҳоро чудо мекард, ва рӯи рамаро сӯи тамоми чорвои доғдор ва сиёҳи Лобон мегузошт; ва барои худ рамаҳои алоҳида тартиб меод, ва онҳоро бо чорвои Лобон як ҷо намонд.

41. Ва ҳар гоҳ, ки чорвои тануманд бордор мешуд, Яъқуб навдаҳоро дар тағораҳо пеши назари чорво мемонд, то ки дар пеши навдаҳо бордор шавад.

42. Вале ҳар гоҳ чорвои заиф бордор мешуд, онҳоро намонд. Ва заифҳо аз они Лобон ва танумандҳо аз они Яъқуб мешуданд.

43. Ва ин мард хеле ва хеле бой шуд, ва рамаҳои бисёр, ва канизон, ва ғуломон, ва шутурон, ва харон дошт.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

1. Ва Яъқуб суханони писарони Лобонро шунид, ки мегуфтанд: «Яъқуб тамоми дороии падари моро гирифтааст, ва аз дороии падари мо тамоми ин сарватро ба вучуд овардааст».
2. Ва Яъқуб рӯи Лобонро дид, ва инак, нисбат ба ӯ на ончунон буд, ки дирӯз ва парирӯз буд.
3. Ва Худованд ба Яъқуб гуфт: «Ба замини падарат ва ба зодгоҳат баргард, ва Ман бо ту хоҳам буд».
4. Ва Яъқуб кас фиристода, Роҳел ва Леёро ба саҳро, назди чорвои худ чеғ зад.
5. Ва ба онҳо гуфт: «Ман рӯи падари шуморо мебинам, ки нисбат ба ман на ончунон аст, ки дирӯз ва парирӯз буд. Аммо Худои падарам бо ман буд.
6. Ва шумо медонед, ки бо тамоми қуввати худ ба падари шумо хизмат кардам.
7. Ва падари шумо маро фиреб карда, даҳ маротиба музди маро тағбир дод, аммо Худо ӯро нагузошт, ки ба ман бадӣ кунад.
8. Ҳангоме ки ӯ гуфт: "Музди ту барраҳои хол-хол бошад", тамоми чорво хол-хол зойд. Ва ҳангоме ки гуфт: "Музди ту барраҳои доғдор бошад", тадоми чорво доғдор зойд.
9. Ва Худо чорвои падари шуморо гирифта, ба ман дод.
10. Боре, дар мавсими бордоршавии чорво, ман дар хоб чашм андохтам ва дидам, ва инак, такаҳое ки бо чорво чуфт мешуданд, доғдор, хол-хол ва ало буданд.
11. Ва фариштаи Худо дар хоб ба ман гуфт: "Эй Яъқуб!" Гуфтам: "Лаббай!"

Овози Худо Яъқубро даъват менамояд, ки ба ватан баргардад.

12. Ва гуфт: "Чашм андоз ва бубин, ки ҳамаи такаҳое ки бо чорво чуфт мешаванд, доғдор, хол-хол ва ало ҳастанд; зеро ки хар он чи Лобон бо ту кардааст, дидаам.

13. Манам Худои Байт-Ил, чое ки бар сутуне равған рехтӣ, ва бо Ман назр кардӣ. Акнун бархез, аз ин замин берун бирав; ва ба замини зодгоҳи худ баргард"».

Гурехтани Яъқуб.

14. Роҳел ва Леё ба ҷавоби ӯ гуфтанд: «Оё ханӯз дар хонаи падари мо ҳиссае ё меросе барои мо боқист?»

15. Магар дар назари ӯ чун бегонаҳо ба шумор намера-вем? Зеро ки моро фурӯхт, ва ҳатто пули моро хӯрд.

16. Бинобар ин тамоми сарвате ки Худо аз падари мо гирифтааст, аз они мо ва фарзандони мо. Ва акнун ҳар он ки Худо ба ту гуфтааст, ба ҷо овар».

17. Ва Яъқуб бархоста, фарзандон ва занони худро ба шу-турон савор кард;

18. Ва тамоми чорво ва тамоми дороии худро, ки пайдо карда буд, яъне чорвои хусусии худро, ки дар Фаддони Арам пайдо карда буд, бо худ гирифт, то ки назди падари худ Исҳоқ ба замини Канъон биравад.

19. Ва азбаски Лобон барои буридани пашми чорвои худ рафта буд, Роҳел бутҳои падари худро дузид.

20. Вале Яъқуб Лобони арамиро чапғалат дод, чунки ӯро аз рафтани худ огоҳ накард.

21. Ва ӯ бо ҳар он ки дошт, гурехт, ва бархоста, аз наҳр гузашт, ва рӯй ба ҷониби кӯҳи Қильод ниҳод.

22. Ва дар рӯзи сеюм ба Лобон хабар доданд, ки Яъқуб гурехтааст.

23. Ва хешовандони худро бо худ гирифта, ҳафт рӯз ӯро дунболагирӣ кард, ва дар кӯҳи Қильод ба ӯ даррасид.

24. Ва шабонгоҳ Худо дар хоби Лобони арами зоҳир гардида, ба ӯ гуфт: «Эҳтиёт бош, ки ба Яъқуб неқ ё бад нагӯӣ».

25. Ва Лобон ба Яъқуб даррасид; ва Яъқуб хаймаи худро дар кӯҳ барафрошта буд, ва Лобон низ бо хешовандони худ дар кӯҳи Қильод манзил кард.

26. Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Чӣ кор аст, ки кардӣ? Барои чӣ маро чағалат додӣ ва духтаронамро мисли асирони ҳарбӣ гирифта бурдӣ?

27. Чаро пинҳонӣ гурехтӣ, ва, маро дар иштибоҳ андохтӣ, ва чизе ба ман нагуфтӣ? Ман туро бо шодӣ ва сурудҳо, бо даф ва барбат гусел мекардам.

28. Ва маро нагузоштӣ, ки набераҳо ва духтарони худро бибӯсам; рафтори беақлонае кардӣ.

29. Дар дастам қуввате ҳаст, ки ба шумоён бадӣ кунам, вале Худои падари шумо дишаб ба ман хитоб карда, гуфт: "Эҳтиёт бош, ки ба Яъқуб нек ё бад нагӯӣ".

30. Ва акнун, ки рафтани будӣ, зеро ба хонаи падари худ рағбати калон доштӣ, пас чаро худоёни маро дуздидӣ?»

31. Ва Яъқуб ба ҷавоби Лобон гуфт: «Зеро тарсидам ва гумон кардам, ки мабодо духтарони худро аз ман бо зӯрӣ бигирӣ.

32. Назди ҳар кас худоёнатро биёбӣ, ӯ зинда намонад! Дар ҳузури хешовандони мо ҳар он чи аз чизу чораат назди ман бишносӣ, барои худ бигир». Вале Яъқуб намедонист, ки Роҳел онҳоро дуздааст.

33. Ва Лобон ба хаймаи Яъқуб, ва ба хаймаи Леё, ва ба хаймаи ду каниз даромад, лекин наёфт. Ва аз хаймаи Леё баромада, ба хаймаи Роҳел даромад.

34. Ва Роҳел бутҳоро гирифта, зери зини шутур ниҳод, ва бар онҳо нишаст. Ва Лобон тамоми хаймаро тафтиш кард, лекин наёфт.

35. Ба падараш гуфт: «Ба назари оғои ман бад нанамояд, ки дар ҳузурат бархоста наметавонам, зеро ки қоидаи занон бар ман аст». Ва ҷустуҷӯ карда, бутҳоро наёфт.

36. Ва Яъқуб ба хашм омада, бо Лобон мунозира кард. Ва Яъқуб ба ҷавоби Лобон гуфт: «Гуноҳ ва хатои ман чист, ки маро таъқиб мекунӣ?

37. Модоме ки ҳамаи чизҳои маро тафтиш кардӣ, аз ҳамаи чизҳои хонаи худ чӣ ёфтӣ? Ин ҷо пеши хешовандони ман ва хешовандони худ бинех, то ки дар миёни ҳар дуи мо ҳакам шаванд.

38. Дар ин бист сол, ки ман бо ту будам, мешхо ва модабузхои ту бача напартофтаанд, ва кӯчқорхои рамаи туро нахӯрдаам;
39. Ҳайвони кафидаро пеши ту наовардаам: худам тово-нашро медодам; чизе хоҳ рӯзона талаф мешуд ва хоҳ шабона талаф мешуд, талофии онро аз ман мегирифтӣ.
40. Рӯзхо аз гармӣ ва шабхо аз хунукӣ азоб мекашидам; ва хоб аз чашмам мегурехт.
41. Чунин буд бист соли умри ман дар хонаи ту. Ба ту чордах сол барои ду духтарат ва шаш сол барои чорвоят хизмат кардам; ва ту даҳ маротиба музди маро тағбир додӣ.
42. Агар Худои падарам, Худои Иброҳим ва Ҳайбати Ис-ҳок бо ман намебуд, ту ҳоло маро тихидаст равона мекардӣ. Худо мусибати маро, ва ранчи дастҳои маро дид, ва дишаб доварӣ кард».
43. Ва Лобон ба ҷавоби Яъқуб гуфт: «Ин духтарон духта-рони мананд; ва ин фарзандон фарзандони мананд; ва ин чорво чорвои ман аст, ва ҳар он чи ту мебинӣ, аз он ман аст; пас имрӯз ба ин духтарони худам ва ба фарзандоне ки зоидаанд, ман чӣ кор карда метавонам?
44. Ва акнун биё, ман ва ту аҳд бибандем, то ки дар миёни ман ва ту шаҳодате бошад».
45. Ва Яъқуб санге гирифта, мисли сутуне рост монд.
46. Ва Яъқуб ба хешовандони худ гуфт: «Санг ҷамъ кунед!» Ва онҳо санг ҷамъ карда, пуштае сохтанд; ва дар он ҷо, бар пушта хӯрок хӯрданд.
47. Ва Лобон онро Яҷар-Соҳадуро номид, вале Яъқуб онро Ҷалъэд номид.
48. Ва Лобон гуфт: «Имрӯз ин пушта дар миёни ман ва ту шоҳид аст». Ба ин сабаб онро Ҷалъэд номид,
49. Ва Мисфо низ; ба он сабаб, ки гуфт: «Худованд дар миёни ман ва ту дидбонӣ кунад, вақте ки аз назари якдигар ғоиб шавем.

50. Агар духтарони маро озор диҳӣ, ва агар болои духтарони ман занони дигар бигирӣ, агарчи ҳеч касе дар миёни мо нест, вале огоҳ бош, ки Худо дар миёни ман ва ту шоҳид аст».

51. Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Инак ин пушта ва инак сутуне ки дар миёни худам ва ту гузоштам.

52. Ин пушта шоҳид аст ва ин сутун шоҳид аст, ки ман аз ин пушта сӯи ту нагзарам, ва ту аз ин пушта ва ин сутун бо қасди баде сӯи ман нагзарӣ.

53. Худои Иброҳим ва Худои Нохӯр, ки Худои падари онҳост, дар миёни мо ҳакам бошанд». Ва Яъқуб ба Ҳайбати падари худ Исҳоқ қасам ёд кард.

54. Ва Яъқуб дар он кӯҳ ҷонвареро қурбонӣ кард, ва хешовандони худро ба нон хӯрдан даъват намуд, ва онҳо нон хӯрданд ва дар кӯҳ шабро гузаронданд.

55. Бомдодон Лобон бархоста, набераҳо ва духтарони худро бӯсид, ва онҳоро баракат дод, ва равона шуд, ва Лобон ба маскани худ баргашт.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ба Яъқуб номи Исроил дода шуд.

1. Ва Яъқуб роҳи худро пеш гирифт. Ва фариштагони Худо ба ӯ вохӯрданд.

2. Ва чун Яъқуб онҳоро дид, гуфт: «Ин лашкари Худост!» Ва он мавзеъро Маҳаноим номид.

3. Ва Яъқуб пешопеши худ назди бародараш Эсов ба сарзамини Сеир, ба сахрои Адӯм қосидонро фиристод;

4. Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ба оғоям Эсов бигӯед, ки бандаи ту Яъқуб чунин арз мекунад: "Бо Лобон иқомат доштам, ва то кунун таваққуф намудам;

5. Ва ман молики барзаговон ва харон ва гӯсфандон, ва ғуломон ва канизон мебошам; ва фиристодам, то ки оғоямро огоҳӣ диҳам, ва дар назарат илтифот ёбам"».

6. Ва қосидон назди Яъқуб баргашта, гуфтанд: «Назди бародарат Эсов расидем; ва ӯ ба пешвози мо меояд, ва чор-сад одам ҳамроҳи ӯст».
7. Ва Яъқуб бағоят тарсид ва мушавваш шуд, ва касо-неро, ки бо ӯ буданд, ва гӯсфандон ва говон ва шутуронро ба ду бошишгоҳ тақсим кард.
8. Ва гуфт: «Агар Эсов ба як бошишгоҳ омада, онро зарба занад, бошишгоҳи дигар начот меёбад».
9. Ва Яъқуб гуфт: «Эй Худои падарам Иброҳим ва Худои падарам Исҳоқ, эй Худованде ки ба ман гуфтай: "Ба замини худ ва ба зодгоҳи худ баргард, ва Ман ба ту эҳсон кунам"!
10. Ҳамаи марҳаматҳо ва ҳамаи некиҳоро, ки дар ҳаққи бандаат кардаӣ, сазовор нестанд; зеро ки бо чӯбдасти худ аз ин Ёрдун гузашта будам; ва ҳоло молики ду бошишгоҳ мебошам.
11. Марҳамат карда, маро аз дасти бародарам, аз дасти Эсов начот деҳ; зеро ман аз ӯ метарсам, ки мабодо биёяд ва маро, ва модару фарзандонро зарба занад.
12. Ва Ту гуфтай: "Ман ба ту эҳсон кунам, ва насли туро мисли реғи дарёе гардонам, ки аз бисъёрӣ онро натавон шумурд"».
13. Ва он шабро дар ҳамон ҷо гузаронд. Ва аз он чи дар дасташ буд, тӯҳфае барои бародари худ Эсов гирифт:
14. Дусад модабуз ва бист нарбуз, дусад меш ва бист кӯчқор,
15. Сӣ модашутури ширдеҳ бо бачаҳошон, чил модагов ва даҳ барзагов, бист модахар ва даҳ нархар.
16. Ва ба дасти ғуломони худ ҳар рамаро алоҳида дод, ва ба ғуломони худ гуфт: «Аз пеши ман гузашта равед, ва дар мобайни рамаҳо фосилае бигзоред».
17. Ва ба нахустин амр фармуда, гуфт: «Чун бародарам Эсов ба ту вохӯрад, ва аз ту пурсида, бигӯяд: "Аз они кистӣ? Ва кучо меравӣ? Ва инҳо, ки пеши туст, аз они кист?"
18. Ба ӯ бигӯй: "Аз они бандаат Яъқуб аст; инҳо тӯҳфаест, ки ба оғоям Эсов фиристода шудааст; ва инак, худаш низ дар ақиби мост"».

19. Ва ҳамчунин ба дуюмин, ба сеюмин ва ба ҳамаи онҳое ки аз ақиби рамаҳо мерафтанд, амр фармуда, гуфт: «Чун ба Эсов бирасед, ба ӯ чунин гӯед;
20. Ва низ гӯед: "Инак, бандаат Яъқуб дар ақиби мост"». Зеро ба дили худ гуфт: «Дили ӯро бо тӯҳфае ки пешопеши ман меравад, нарм мекунам ва баъд аз он бо ӯ рӯ ба рӯ ме-шавам; шояд, маро қабул кунад».
21. Ва тӯҳфа пешопеш гузашта рафт; ва ӯ он шабро дар бошишгоҳ гузаронд.
22. Ва шабонгоҳ бархост, ва ду занаш ва ду канизаш ва ёздаҳ писарашро гирифта, аз маъбари Яббӯқ гузашт.
23. Ва онҳоро гирифта, аз он наҳр гузаронид, ва тамоми дороии худро гузаронид.
24. Ва Яъқуб танҳо монд. Ва касе бо ӯ то дамидани субҳ гӯштин гирифт;
25. Ва чун он кас дид, ки зӯраш ба ӯ намерасад, ба банди сурина ӯ расид, ва банди сурина Яъқуб, ҳангоми бо Вай гӯштин гирифта, фушурда шуд.
26. Ва гуфт: «Маро сар деҳ; зеро ки субҳ дамид». Гуфт: «То маро баракат надихӣ, Туро сар намедихам».
27. Ба ӯ гуфт: «Номат чист?» Гуфт: «Яъқуб».
28. Ва гуфт: «Минбаъд номи ту Яъқуб хонда нашавад, балки Исроил; зеро ки бо Худо ва бо одамон гӯштин гирифтӣ, ва голиб шудӣ».
29. Ва Яъқуб савол дода, гуфт: «Хошишмандам, номи Худ-ро бигӯй». Гуфт: «Чаро номи Маро мепурсӣ?» Ва ӯро дар он чо баракат дод.
30. Ва Яъқуб он мавзеъро Фануил номид; зеро ки, гуфт ӯ, Худоро рӯ ба рӯ дидам, ва ҷонам раҳо шуд.
31. Ва ҳангоме ки аз Фануил мегузашт, офтоб тулӯъ кард; ва ӯ бар сурина худ мелангид.
32. Сабаб ҳамин аст, ки банӣ-Исроил ирқуннисоро*, ки дар

*32. *Ирқуннисо* — раге ки аз сурина сар шуда, то поёни пой, то бучулак мерасад; асаби сурина.

банди сурин аст, то имрӯз намехӯранд, зеро ки ба иркуннисои банди сурини Яъқуб расида буд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Вохӯрии Яъқуб бо Эсов.

1. ВА Яъқуб чашм андохта, дид, ки инак, Эсов меояд, ва чорсад одам ҳамроҳи ӯст. Ва бачаҳоро ба Леё ва Роҳел ва ду каниз тақсим кард.
2. Ва канизонро бо бачаҳашон пеш гузошт, ва Леёро бо бачаҳояш дар ақиб онҳо, ва Роҳелро бо Юсуф дар охир.
3. Ва худаш пешопеши онҳо рафт, ва ҳафт маротиба то замин сачда кард, то ки ба бародари худ расид.
4. Ва Эсов ба пешвози ӯ давид, ва ӯро ба оғӯш кашид, ва сар бар гардани ӯ ниҳод, ва ӯро бӯсид, ва бигиристанд.
5. Ва Эсов чашм андохта, занону бачагонро дид, ва гуфт: «Инҳо ба ту кистанд?» Гуфт: «Фарзандоне ки Худо ба бандаат бахшидааст».
6. Ва канизон бо бачаҳашон наздик омада, сачда карданд.
7. Ва Леё бо бачаҳояш низ наздик омада, сачда карданд. Ва дар охир Юсуф ва Роҳел наздик омада, сачда карданд.
8. Ва гуфт: «Аз баҳри чист туро тамоми ин гурӯҳе ки ба он вохӯрдам?» Гуфт: «То ки дар назари оғоям илтифот ёбам».
9. Ва Эсов гуфт: «Эй бародарам, ман бисъёр дорам; он чи аз они туст, аз они ту бошад».
10. Ва Яъқуб гуфт: «Не, агар дар назарат илтифот ёфта бошам, тӯҳфаи маро аз дастам бигир; зеро ки рӯи туро дидам, мисли дидани рӯи Худо, ва ту ба ман бо чашми нек назар кардӣ.
11. Баракати маро, ки бароят оварда шуд, бигир; чунки Худо ба ман эҳсон кардааст, ва ҳама чиз дорам». Ва чун Яъқуб ӯро розӣ кард, ӯ гирифт.
12. Ва гуфт: «Кӯч карда, биравем; ва ман пешопеши ту меравам».

13. Ва Яъқуб гуфт: «Оғоям медонад, ки бачагон нозуканд, ва гӯсфандон ва говони ширдеҳ бо ман аст, ва агар онҳоро як рӯз ҳай кунанд, тамоми чорво мемирад.

14. Бигзор оғоям аз бандаи худ пештар биравад, ва ман мувофиқи коре ки маро дар пеш аст, ва мувофиқи қадами бачагон оҳиста-оҳиста равона мешавам, то ки назди оғоям ба Сеир бирасам».

15. Ва Эсов гуфт: «Аз мардуме ки бо мананд, назди ту мегузорам». Гуфт: «Чӣ лозим аст? Фақат дар назари оғоям илтифот ёбам шудааст».

16. Ва ҳамон рӯз Эсов роҳи худро пеш гирифта, ба Сеир баргашт.

17. Вале Яъқуб ба Суккӯт равона шуд, ва хонае барои худ бино кард, ва барои чорвои худ соябонҳо сохт. Аз ин сабаб он мавзеъро Суккӯт номид.

Яъқуб дар Шакем манзил мекунад ва барои Худо қурбонгоҳ, месозад.

18. Ва Яъқуб аз Фаддони Арам баргашта, сиҳат саломат ба шаҳри Шакем, ки дар замини Канъон аст, омад ва дар рӯ ба рӯи шаҳр манзил кард.

19. Ва он қитъаи заминро, ки дар он ҷо барои худ хайма барафрошта буд, аз дасти фарзандони Ҳамӯр, падари Шакем, ба сад сикка харид.

20. Ва қурбонгоҳе дар он ҷо бино кард, ва онро ба исми Худованд Худои Исроил хонд.

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Яъқуб маҳсули иштибоҳҳои худро мебардорад.

1. ВА Дино, духтари Леё, ки ба Яъқуб зоида буд, барои дидани духтарони он замин берун рафт.

2. Ва Шакем, писари Ҳамӯри хиввӣ, ки амири он замин буд, ўро дид, ва ўро гирифт, ва бо ў хобид, ва ба номӯси ў таҷовуз кард.
3. Ва дилаш ба Дино, духтари Яъқуб баста шуда, ошиқи он духтар гашт, ва суханони дилпазир ба он духтар гуфт.
4. Ва Шакем ба падари худ Ҳамӯр гуфт: «Ин духтарро барои ман ба занӣ бигир».
5. Ва Яъқуб шунид, ки ба номӯси духтараш Дино таҷовуз намудааст; вале азбаски писаронаш бо чорвои ў дар саҳро буданд, Яъқуб то омадани онҳо хомӯш нишаст.
6. Ва Ҳамӯр, падари Шакем, назди Яъқуб берун рафт, то ки бо ў сухан гӯяд.
7. Ва чун писарони Яъқуб аз саҳро омада, инро шуниданд, ин мардон малул шуданд ва хеле ба хашм омаданд, зеро ки бо духтари Яъқуб хобида, қабоҳате дар ҳақи Исроил карда буд, ва ин кирдор нораво буд.
8. Ва Ҳамӯр бо онҳо гап зада, гуфт: «Дили писарам Шакем шефтаи духтари шумост, пас ўро ба вай ба занӣ бидиҳед.
9. Ва бо мо қудову анда шуда, духтарони худро ба мо бидиҳед ва духтарони моро барои худ бигиред.
10. Ва бо мо ҳамнишин шавед, ва ин замин дар ихтиёри шумо бошад; дар он бимонед, ва тиҷорат кунед, ва онро тасарруф намоед».
11. Ва Шакем ба падар ва бародарони духтар гуфт: «Фақат дар назари шумоён илтифот ёбам шудааст, ва он чи ба ман бигӯед, хоҳам дод.
12. Маҳр ва тӯҳфаҳои зиёде талаб кунед, ва он чи ба ман бигӯед, хоҳам дод, фақат духтарро ба занӣ ба ман бидиҳед».
13. Ва писарони Яъқуб ба ҷавоби Шакем ва падараш Ҳамӯр бо макр сухан ронданд, зеро ки ба номӯси хоҳари онҳо Дино таҷовуз карда буд.
14. Ва ба онҳо гуфтанд: «Чунин корро карда наметавонем, ки хоҳари худро ба шахси номаҳтун бидиҳем, зеро ки ин ба-рои мо нанг аст.

15. Фақат бо он шарт ба шумо розигӣ медиҳем, ки мисли мо бошед, ва тамоми наринаи худро хатна кунед.
16. Он гоҳ духтарони худро ба шумо бидиҳем ва духта-рони шуморо барои худ бигирем, ва бо шумо ҳамнишин гардида, як қавм шавем.
17. Вале агар ба мо гӯш надихед ва хатна накунад, духтари худро гирифта, баромада меравем».
18. Ва суханони онҳо ба назари Ҷамӯр ва ба назари Шакем писари Ҷамӯр писанд афтод.
19. Ва он чавон дар иҷрои ин кор таъхир накард; зеро ки духтари Яъқубро дӯст медошт. Ва ӯ аз тамоми аҳли байти падараш мӯхтарамтар буд.
20. Ва Ҷамӯр ва писараш Шакем назди дарвозаи шаҳри худ омаданд ва бо мардуми шаҳри худ гап зада, гуфтанд:
21. «Ин одамон бо мо сулҳандеш ҳастанд; бигзор онҳо дар ин замин маскан гиранд ва дар он тиҷорат кунанд; ва инак, замини фарох дар ихтиёри онҳост. Духтарони онҳоро ба занӣ бигирем, ва духтарони худро ба онҳо бидиҳем.
22. Фақат бо чунин шарт онҳо розианд бо мо ҳамнишин гардида, як қавм шаванд, ки ҳар наринаи мо низ хатна карда шавад, чунон ки онҳо махтун мебошанд.
23. Оё рамаҳои онҳо, дороии онҳо, ва тамоми чорвои онҳо аз они мо намешавад? Фақат ба онҳо розигӣ диҳем, ва онҳо бо мо ҳамнишин хоҳанд шуд».
24. Ва ба суханони Ҷамӯр ва писараш Шакем ҳамаи касоне ки аз дарвозаи шаҳри ӯ мебаромаданд, розӣ шуданд, ва ҳар наринаро ҳамаи онҳое ки аз дарвозаи шаҳри ӯ мебаромаданд, хатна карданд.
25. Ва дар рӯзи сеюм, ҳангоме ки онҳо дардманд буданд, ду писари Яъқуб, Шимъун ва Левӣ, бародарони Дино, ҳар яке шамшери худро гирифта, далерона ба шаҳр ҳамла оварданд ва ҳамаи мардонро куштанд;
26. Ва Ҷамӯр ва писараш Шакемро ба дами шамшер куштанд, ва Диноро аз хонаи Шакем гирифта, берун омаданд.

27. Писарони Яъқуб назди кушташудагон омаданд, ва шаҳрро тороч карданд, зеро ки ба номӯси хоҳари онҳо таҷовуз карда буданд.

28. Гӯсфандони онҳоро, ва говони онҳоро, ва харони он-хоро, ва он чи дар шаҳр ва он чи дар саҳро буд, гирифтанд.

29. Ва тамоми сарвати онҳоро, ва ҳамаи кӯдакони онҳоро, ва занони онҳоро асир карданд, ва он чи дар хонаҳо буд, тороч карданд.

30. Ва Яъқуб ба Шимъун ва Левӣ гуфт: «Маро ба изтироб андохтед, ва маро дар назари сокинони ин сарзамин, яъне канъониён ва фариззиён, манфур гардондед. Ва одами ман камшумор аст, ва агар бар зидди ман чамъ шуда, маро зарба зананд, ман бо аҳли байтам маҳв гардам».

31. Гуфтанд: «Магар равост, ки бо хоҳари мо мисли фоҳи-шае амал кунад?»

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Яъқуб дар Байт-Ил. Ваъда аз нав барқарор шуд.

1. Ва Худо ба Яъқуб гуфт: «Бархоста, сӯи Байт-Ил ра-вона шав, ва он чо бинишин; ва он чо қурбонгоҳе бисоз барои Худо, ки ҳангоми гурехтанат аз пеши бародарат Эсов бар ту зоҳир гардид».

2. Ва Яъқуб ба аҳли байти худ ва ҳамаи касоне ки бо ӯ буданд, гуфт: «Худоҳои бегонаро, ки дар миёни шумост, дур созед, ва худро покиза кунед, ва либоси худро иваз намоед;

3. Ва бархоста, сӯи Байт-Ил равона шавем, ва он чо ман қурбонгоҳе бисозам барои Худо, ки маро дар рӯзи тангии ман иҷобат намуд, ва дар роҳе ки рафтам, бо ман буд».

4. Ва ҳамаи худоҳои бегонаро, ки дар дасташон буд, ва гӯшвораҳоро, ки дар гӯшашон буд, ба Яъқуб доданд, ва Яъқуб онҳоро зери дарахти булут, ки дар наздикии Шакем буд, гӯр кард.

5. Ва кӯч карданд. Ва ваҳми Худо бар шаҳрҳои гирду пеши онҳо буд, ва банӣ-Яъқубро таъқиб накарданд.

6. Ва Яькуб ба Луз, ки дар замини Канъон аст, ва ҳамон Байт-Ил бошад, расид; худи ӯ ва тамоми қавме ки бо ӯ бу-данд.
7. Ва он чо қурбонгоҳе бино кард, ва он маконро Ил-Байт-Ил номид, зеро ки дар он чо, ҳангоме ки аз пеши баро-дари худ гурехт, бар ӯ Худо зоҳир гардида буд.
8. Ва Дебӯро, дояи Ривқо, мурд, ва дар домани Байт-Ил, зери дарахти булут дафн карда шуд, ки онро булути гирья номид.
9. Вақте ки Яькуб аз Фаддони Арам гашта меомад, Худо бар ӯ бори дигар зоҳир гардид, ва ӯро баракат дод.
10. Ва Худо ба ӯ гуфт: «Номи ту Яькуб аст, аммо минбаъд номи ту Яькуб хонда нашавад, балки номи ту Исроил хоҳад буд». Ва ӯро Исроил ном ниҳод.
11. Ва Худо ба ӯ гуфт:
«Ман Худои Қодир ҳастам; борвар ва афзун шав;
халқ ва гурӯҳи халқҳо аз ту ба вучуд оянд, ва подшоҳон аз камари ту бароянд.
12. Ва заминеро, ки ба Иброҳим ва Исҳоқ додаам, ба ту хоҳам дод,
ва ба наслат баъд аз ту ин заминро хоҳам дод».
13. Ва Худо дар он чое ки бо ӯ сухан гуфт, аз пеши ӯ сууд кард.
14. Ва Яькуб дар он чое ки Худо бо ӯ сухан гуфт, сутуне барпо намуд, сутуне аз санг; ва ҳадияи рехтанӣ бар он рехт, ва равған бар он рехт.
15. Ва Яькуб он маконро, ки Худо дар он чо бо ӯ сухан гуфт, Байт-Ил ном ниҳод.

Таваллуд ёфтани Бинъёмин ва вафоти Роҳел.

16. Ва аз Байт-Ил кӯч карданд; ва чун андак масофате монда буд, ки ба Эфрот бирасанд, Роҳел зоид, ва дар зоиданаш душворӣ кашид.
17. Ва ҳангоме ки дар зоиданаш душворӣ мекашид, доя ба ӯ гуфт: «Натарс, зеро ки ин низ бароят писар аст».

18. Ва дар вақти чон доданаши, зеро ки мурд, ӯро Бен-Ўнӣ ном ниҳод, вале падараш ӯро Бинъёмин номид.
19. Ва Роҳел вафот ёфт, ва дар роҳи Эфрот, ки ҳамон Байт-Лаҳм бошад, дафн карда шуд.
20. Ва Яъқуб бар қабри ӯ сутуне гузошт, ки он то имрӯз сутуни қабри Роҳел аст.
21. Ва Исроил кӯч кард, ва хаймаи худро дар он тарафи бурчи Эдар барафрошт.
22. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар вақти иқомати Исроил дар он сарзамин Реубен рафта, бо суррияти падари худ Билҳо хобид. Ва Исроил инро шунид. Ва банӣ-Яъқуб дувоздаҳ на-фар буданд.
23. Писарони Леё: Реубен, нахустзодаи Яъқуб, Шимъун, Левӣ, Яҳудо, Исокор ва Забулун.
24. Писарони Роҳел: Юсуф ва Бинъёмин.
25. Ва писарони Билҳо, канизи Роҳел: Дон ва Нафтолӣ.
26. Ва писарони Зилфо, канизи Леё: Қод ва Ошер. Инҳоянд писарони Яъқуб, ки дар Фаддони Арам ба ӯ таваллуд шуданд.

Вафоти Исҳоқ.

27. Ва Яъқуб назди падари худ Исҳоқ ба Мамре, ба Қирьяи Арбаъ, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, омад, ки он ҷо Иброҳим ва Исҳоқ дар мусофират буданд.
28. Ва айёми Исҳоқ саду ҳаштод сол буд.
29. Ва Исҳоқ чон супурд ва мурд, ва пиру солхӯрда шуда, ба қавми худ пайваст, ва писарони ӯ Эсов ва Яъқуб ӯро ба хок супурданд.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Насабномаи Эсов.

1. ИН аст насаби Эсов, ки ҳамои Адӯм бошад.

2. Эсов занони худро аз духтарони канъониён гирифт: Одо духтари Элӯни хиттиро, Оҳалибомо духтари Ано, духта-ри Сибъӯни хиввиرو,
3. Ва Босмат духтари Исмоил, хоҳари Набойӯтро.
4. Одо Алифозро ба Эсов зойд; Босмат Реуилро зойд.
5. Оҳалибомо Яуш, Яълум ва Қӯрахро зойд. Инҳоянд писарони Эсов, ки ба ӯ дар замини Канъон таваллуд шуданд.
6. Ва Эсов занони худ, ва писарони худ, ва духтарони худ, ва тамоми аҳли байти худ, ва рамаҳои худ, ва тамоми чорвои худ, ва тамоми дороии худро, ки дар замини Канъон пайдо карда буд, гирифта, аз пеши бародари худ Яъқуб ба замини дигаре рафт,
7. Зеро ки дороии онҳо он қадар бисъёр буд, ки наметавонистанд якҷоя иқомат кунанд, ва замини мусофираташон ба сабаби бисъёрии чорвоашон онҳоро гунҷоиш дода наметавонист.
8. Ва Эсов дар кӯҳи Сеир маскан гирифт, ки Эсов ҳамон Адӯм бошад.
9. Ва ин аст насаби Эсов, падари адӯмиён, дар кӯҳи Сеир.
10. Ин аст номҳои писарони Эсов: Алифоз, писари Одо, зани Эсов, ва Реуил, писари Босмат, зани Эсов.
11. Ва писарони Алифоз Темон, Ёмор, Сафӯ, Чаътом ва Қеназ буданд.
12. Ва Тимнаъ суррияти Алифоз, писари Эсов буд, ва Амолекро ба Алифоз зойд. Инҳоянд писарони Одо, зани Эсов.
13. Инҳоянд писарони Реуил: Наҳат, Зараҳ, Шаммо ва Миззо. Инҳо писарони Босмат, зани Эсов буданд.
14. Ва инҳо писарони Оҳалибомо, духтари Ано, духтари Сибъӯн, зани Эсов буданд, ки вай Яуш, Яълум ва Қӯрахро ба Эсов зойд.
15. Инҳоянд умарои писарони Эсов. Писарони Алифоз, нахустодаи Эсов: амир Темон, амир Ёмор, амир Сафӯ, амир Қеназ,
16. Амир Қӯрах, амир Чаътом, амир Амолек. Инҳоянд умарои Алифоз дар замини Адӯм; инҳоянд писарони Одо.

17. Инҳоянд писарони Реуил, писари Эсов: амир Наҳат, амир Зараҳ, амир Шаммо, амир Миззо. Инҳоянд умарои Ре-уил дар замини Адӯм; инҳоянд писарони Босмат, зани Эсов.
18. Инҳоянд писарони Оҳалибомо, зани Эсов: амир Яуш, амир Яълум, амир Қӯраҳ. Инҳоянд умарои Оҳалибомо, духтари Ано, зани Эсов.
19. Инҳоянд писарони Эсов, ва инҳоянд умарои онҳо. Ин Адӯм аст.
20. Инҳоянд писарони Сеири хӯрӣ, ки дар он сарзамин иқомат доштанд: Лӯтон, Шӯбол, Сибъӯн, Ано,
21. Дишӯн, Эсар ва Дишан. Инҳоянд умарои хӯриён, писарони Сеир, дар замини Адӯм.
22. Ва писарони Лӯтон Хӯрӣ ва Ҳемом буданд, ва хоҳари Лӯтон Тимнаъ буд.
23. Инҳоянд писарони Шӯбол: Алвон, Монаҳат, Эбол, Шафӯ ва Ҷном.
24. Инҳоянд писарони Сибъӯн: Аё ва Ано; ҳамон Ано, ки хангоми чаронидани харони падари худ Сибъӯн дар биёбон чашмаҳои оби гармро ёфт.
25. Инҳоянд фарзандони Ано: Дишан ва Оҳалибомо, духтари Ано.
26. Инҳоянд писарони Дишӯн: Ҳамдон, Ашбон, Итрон ва Карон.
27. Инҳоянд писарони Эсар: Билҳон, Заъвон ва Ақон.
28. Инҳоянд писарони Дишан: Ус ва Арон.
29. Инҳоянд умарои хӯриён: амир Лӯтон, амир Шӯбол, амир Сибъӯн, амир Ано,
30. Амир Дишӯн, амир Эсар, амир Дишан. Инҳоянд умарои хӯриён бар ҳасби умарои онҳо дар замини Сеир.
31. Инҳоянд подшоҳоне ки дар замини Адӯм, подшоҳӣ кардаанд пеш аз он ки подшоҳе дар бани-Исроил подшоҳӣ кунад:
32. Балаъ ибни Баур дар Адӯм подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Динҳоба буд.
33. Ва Балаъ мурд, ва дар ҷояш Йӯбоб ибни Зараҳ аз Басра подшоҳӣ кард.

34. Ва Йӯбоб мурд, ва дар чояш Хӯшом аз замини темо-ниён подшоҳӣ кард.
35. Ва Хӯшом мурд, ва дар чояш Ҳадад ибни Бадад, ки дар саҳрои Мӯоб Мидьёнро шикаст дод, подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Авит буд.
36. Ва Ҳадад мурд, ва дар чояш Самло аз Масреқо подшоҳӣ кард.
37. Ва Самло мурд, ва дар чояш Шоул аз Раҳӯбӯти лаби наҳр подшоҳӣ кард.
38. Ва Шоул мурд, ва дар чояш Баал-Ҳонон ибни Акбӯр подшоҳӣ кард.
39. Ва Баал-Ҳонон ибни Акбӯр мурд, ва дар чояш Ҳадар подшоҳӣ кард, ва номи шаҳраш Фоу буд, ва номи занаш Маҳетабъил духтари Матрад, духтари Мезоҳоб буд.
40. Ва ин аст номҳои умарои Эсов бар ҳасби қабилаҳои онҳо ва маконҳои онҳо ва номҳои онҳо: амир Тимнаъ, амир Алво, амир Ятет,
41. Амир Оҳалибомо, амир Эло, амир Финӯн,
42. Амир Қеназ, амир Темон, амир Мибсор,
43. Амир Мачдиил, амир Иром. Инҳоянд умарои Адӯм, бар ҳасби маскани онҳо, дар замини тасарруфи онҳо. Ин аст Эсов, падари адӯмиён.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Яъқуб ва хонаводаи ӯ.

1. ВА Яъқуб дар замини мусофирати падари худ, дар за-мини Канъон маскан гирифт.
2. Ин аст насаби Яъқуб. Юсуф, дар синни ҳафдаҳсолагӣ, бо бародарони худ чорво мечаронид, ва ин навҷавон бо писарони Билҳо ва бо писарони Зилфо, занони падараш, буд. Ва Юсуф рафтори бади онҳоро ба падарашон хабар меод.
3. Ва Исроил Юсуфро аз ҳамаи писарони худ зиёдтар дӯст меодшт, чунки ӯ писари пиронсолагаш буд; ва барои ӯ куртаи рангин кард.

4. Ва чун бародаронаш диданд, ки падарашон ўро аз ҳа-маи бародаронаш зиёдтар дўст медорад, аз ў нафрат карданд, ва бо ў осуда сухан гуфта наметавонистанд.
5. Ва Юсуф хобе дида, онро ба бародарони худ нақл кард; ва онҳо боз зиёдтар аз ў нафрат карданд.
6. Ба онҳо гуфт: «Хоберо, ки дидаам, бишнавед:
7. Инак, мо дар киштзор бандҳо мебаstem; ва инак, банди ман бархост ва рост истод; ва инак, бандҳои шумо гирд омада, ба банди ман сачда карданд».

Бародарон аз Юсуф нафрат доранд ва ўро ба гуломӣ фурӯхтанд.

8. Бародаронаш ба ў гуфтанд: «Наход ки бар мо подшоҳӣ мекарда бошӣ? Наход ки бар мо ҳукмфармо мешуда бошӣ?» Ва барои хобҳо ва суханонаш боз ҳам зиёдтар аз у нафрат карданд.
9. Ва ў боз хоби дигаре дид, ва онро ба бародарони худ нақл карда, гуфт: «Инак, боз хобе дидам, ва инак, офтоб ва моҳ ва ёздаҳ ситорагон ба ман сачда карданд».
10. Ва ў ба падар ва бародарони худ нақл кард; ва падараш ўро мазаммат намуда, гуфт: «Ин чӣ хобест, ки дидаӣ? Наход ки ман, ва модарат, ва бародаронат омада, ба ту то замин сачда мекарда бошем?»
11. Бародаронаш ба ў ҳасад бурданд; ва падараш инро дар хотир нигоҳ дошт.
12. Бародаронаш барои чаронидани чорвои падарашон ба Шакем рафтанд.
13. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Магар бародаронат дар Шакем намечаронанд? Биё, то ки туро назди онҳо бифирис-там». Ба ў гуфт: «Лаббай!»
14. Ва ба ў гуфт: «Бирав ва саломатии бародаронат ва саломатии чорворо бубин, ва ба ман хабар биёр». Уро аз водии Ҳебрӯн фиристод, ва ў ба Шакем омад.

15. Ва шахсе ўро дид, ки дар саҳро овора шуда гаштааст; ва он шахс аз ў пурсида, гуфт: «Чӣ мечӯӣ?»
16. Гуфт: «Ман бародарони худро мечӯям; хоҳишмандам, ба ман бигӯӣ, ки онҳо дар кучо мечаронанд?»
17. Ва он шахс гуфт: «Аз ин ҷо баромада рафтанд; зеро шунидам, ки мегуфтанд: "Ба Дўтон меравем"». Ва Юсуф аз ақиби бародарони худ рафта, онҳоро дар Дўтон ёфт.
18. Вале онҳо ўро аз дур диданд, ва пеш аз он ки ба онҳо наздик ояд, қасд карданд, ки ўро бидустанд.
19. Ва ба якдигар гуфтанд: «Инак, соҳиби хобҳо ба ин ҷо меояд;
20. Акнун биёед, ўро бидустан ва ба яке аз ин ҷоҳо биафканем, ва гӯем, ки ҳайвони даррандае ўро хўрдааст; ва бубинем, ки хобҳояш чӣ мешавад».
21. Вале Реубен инро шунида, ўро аз дасти онҳо раҳо кард, ва гуфт: «Ўро накушем!»
22. Ва Реубен ба онҳо гуфт: «Хун нарезед; ўро ба ин ҷоҳо ки дар биёбон аст, биафканед, ва дасти тааддӣ бар ў дароз накунад». Мехост, ки ўро аз дасти онҳо раҳонида, назди падари худ гардонда фиристонад.
23. Вақте ки Юсуф назди бародарони худ расид, куртаи Юсуфро, он куртаи рангинро, ки дар бар дошт, кашиданд,
24. Ва ўро гирифта, дар ҷоҳ афканданд; вале ҷоҳ холӣ буд: об надошт.
25. Ва барои нон хўрдан нишастанд, ва чашм андохта, диданд, ки инак, корвони исмоилиён аз Қильод меояд, ва шутурони онҳо атриёт, баласон ва лодан мекашонанд; ме-раванд, то ки онро ба Миср бибаранд.
26. Ва Яхудо ба бародарони худ гуфт: «Чӣ суд аст аз он ки бародари худро бидустан ва хунашро махфӣ дорем?»
27. Биёед, ўро ба исмоилиён бифрӯшем, ва дасти мо бар ў набошад; зеро ки ў бародар ва гӯшти мост». Бародаронаш гапи ўро гӯш карданд.
28. Ва ҳангоме ки тоҷирони мидьёнӣ аз пеши онҳо мегузаштанд, Юсуфро аз ҷоҳ кашиданд бароварданд, ва Юсуфро ба

исмоилиён ба бист сиккаи нукра фурӯхтанд; ва Юсуфро ба Миср бурданд.

29. Ва Реубен ба сари чоҳ баргашт; ва инак, Юсуф дар чоҳ нест. Ва чомаи худро чок зад,

30. Ва назди бародарони худ баргашт, ва гуфт: «Бача нест, ва ман кучо биравам?»

31. Ва куртаи Юсуфро гирифтанд, ва нарбузеро кушта, куртаро ба хун олуда карданд;

32. Ва куртаи рангинро фиристоданд, ва ба падари худ расонида, гуфтанд: «Инро ёфтем; бишнос, ки оё куртаи писари туст ё не».

33. Ва онро шинохта, гуфт: «Куртаи писари ман аст! Ҳайвони даррандае ўро хўрдааст! Яқинан Юсуф дарида шудааст!»

34. Ва Яъқуб либоси худро чок зада, палос дар бар кард, ва рӯзҳои бисъёр барои писари худ мотам гирифт.

35. Ва ҳамаи писаронаш ва духтаронаш чамъ омаданд, то ки ўро тасаллӣ диҳанд; вале ў тасаллиро қабул намекард, ва мегуфт: «Бо мотам назди писари худ ба гўр меравам». Ва падараш барои ў мегирифт.

36. Ва мидъёниён Юсуфро дар Миср ба Фўтифар, ки дарбории фиръавн, сардори посбонон буд, фурӯхтанд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Гуноҳи Яҳудо.

1. Ва воқеъ шуд дар он замон, ки Яҳудо аз пеши бародарони худ рафта, назди шахси адўломӣ, ки Ҳиро ном дошт, меҳмон шуд.

2. Ва дар он чо Яҳудо духтари марди канъониро, ки Шуа ном дошт, дид; варо ба занӣ гирифт, ва бо вай хобид.

3. Вай ҳомила шуда, писаре зоид; ва ўро Эр ном ниҳод.

4. Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид; ва ўро Ўнон ном ниҳод.

5. Ва боз писаре зоид, ва ўро Шело ном ниҳод. Дар вақти таваллуди ў Яҳудо дар Казиб буд.

6. Ва Яҳудо ба нахустзодаи худ Эр зане гирифт, ки но-маш Томор буд.
7. Ва нахустзодаи Яҳудо, Эр, дар назари Худованд бад буд, ва Худованд ўро миронид.
8. Ва Яҳудо ба Ёнон гуфт: «Бо зани бародарат бихоб ва хамчун додаршўй варо ба занӣ гирифта, насле барои бародари худ ба вучуд овар.
9. Вале Унон медонист, ки он насл аз они ў нахоҳад буд; бинобар ин, ҳар гоҳ, ки назди зани бародараш мехобид, манӣ ба замин мерехт, то ки насле барои бародари худ надихад.
10. Ва ин кори ў дар назари Худованд бад намуд; ўро низ миронид.
11. Ва Яҳудо ба келини худ Томор гуфт: «Дар хонаи падари худ бева бинишин то даме ки писарам Шело калон ша-вад». Зеро гуфт: «Мабодо ў низ мисли бародаронаш бимирад». Ва Томор рафта, дар хонаи падари худ бимонд.
12. Вақти бисъёре гузашт, ва духтари Шуа, зани Яҳудо, мурд. Ва Яҳудо, баъд аз он ки тасаллӣ ёфт, бо дўсти худ Ҳирои адўломӣ назди пашмбурони рамаи худ ба Тимно рафт.
13. Ва ба Томор хабар дода, гуфтанд: «Инак, падаршўят барои буридани пашми рамаи худ ба Тимно меравад».
14. Ва либоси бевагии худро кашида, ба сари худ чодаре партофт, ва рўяшро пўшида, назди дарвозаи Энаим, ки дар сари роҳи Тимно мебошад, нишаст; зеро дид, ки Шело калон шудааст, ва ўро ба вай ба занӣ надоданд.
15. Ва ўро Яҳудо бидид, ва ўро фоҳиша гумон кард, зеро ки он зан рӯи худро пўшида буд.
16. Ва аз роҳ ба тарафи ў гашта, гуфт: «Биё, бо ту бихо-бам». Зеро надонист, ки келини ўст. Гуфт: «Ба ман чӣ медиҳӣ, агар бо ман бихобӣ?»
17. Гуфт: «Бузғолае аз рама мефиристам». Гуфт: «Оё то вақти фиристоданат гараве медиҳӣ?»
18. Гуфт: «Ба ту чӣ гарав диҳам?» Гуфт: «Мўҳр ва зуннори худро, ва асое ки дар даст дорӣ». Ва ба ў дод, ва бо ў хобид; ва ў аз вай ҳомила шуд.

19. Ва бархоста, бирафт, ва чодарро аз сари худ кашида, либоси бевагии худро пӯшид.
20. Ва Яҳудо бузғоларо ба воситаи дӯсти адӯломии худ фиристод, то ки гаравро аз дасти он зан бигирад; вале ўро наёфт.
21. Ва аз мардуми он мавзеъ пурсида, гуфт: «Он фоҳишае ки дар сари роҳи Энаим нишаста буд, кучост?» Гуфтанд: «Фоҳишае дар ин ҷо набуд».
22. Ва назди Яҳудо баргашта, гуфт: «Ўро наёфтам; ва мардуми он мавзеъ низ гуфтанд, ки фоҳишае дар ин ҷо набуд».
23. Ва Яҳудо гуфт: «Бигзор барои худ нигоҳ дорад, мабодо расво шавем; инак, ин бузғоларо фиристодам; вале ту ўро наёфтӣ».
24. Ва баъд аз гузаштани қариб се моҳ ба Яҳудо хабар дода, гуфтанд: «Келинат Томор зино кардааст, ва инак, аз зино низ ҳомила шудааст». Ва Яҳудо гуфт: «Ўро берун оред, то ки сӯзонида шавад».
25. Вақте ки ўро берун оварданд, ў назди падаршӯи худ фиристода, гуфт: «Ман аз соҳиби ин чизҳо ҳомила шудаам». Ва гуфт: «Бишнос, ки ин мӯҳр ва зуннор ва асо аз они кист».
26. Ва Яҳудо шинохта, гуфт: «Ҳақ ба ҷониби ўст, чунки ўро ба писари худ Шело надодам». Вале дигар ҳаргиз бо ў наҳобид.
27. Дар вақти зоидаи маълум шуд, ки дар батнаш эки-зак аст.
28. Ва ҳангоме ки мезоид, яке дасти худро берун овард; ва доя риштаи қирмизӣ гирифта, бар дасташ баст, ва гуфт: «Ин аввал берун омад».
29. Вале дасташро боз кашид; ва инак, бародараш берун омад. Ва доя гуфт: «Чӣ гуна рахнае барои худ кушодаӣ!» Ва ўро Форас ном ниҳоданд.
30. Сонӣ бародари ў, ки бар дасташ риштаи қирмизӣ буд, берун омад, ва ўро Зорах номиданд.

БОБИ СИЮ НЎҲУМ

Юсуф назди Фўтифар. Озмоиш ва зиндон.

1. Ва Юсуфро ба Миср бурданд; ва ўро Фўтифар ном марди мисрӣ, ки дарбории фиръавн, сардори посбонон буд, аз дасти исмоилиёне ки ўро ба он чо бурда буданд, харид.
2. Ва Худованд бо Юсуф буд; ва ў марди комъёб шуд, ва дар хонаи оғои мисрии худ бимонд.
3. Ва оғояш дид, ки Худованд бо ўст, ва ҳар он чи ў мекунад, Худованд дар дасти ў муваффақият меоварад.
4. Ва Юсуф дар назари вай илтифот ёфт, ва ба вай хиз-мат мекард. Ва ўро ба хонаи худ баргумошт, ва тамоми дороии худро ба дасти ў дод.
5. Ва аз ҳамон вақте ки ўро ба хонаи худ ва ба тамоми дороии худ баргумошт, Худованд хонаи он мисриро барои хотири Юсуф баракат дод, ва баракати Худованд бар ҳамаи дороии вай чи дар хона, чи дар саҳро буд.
6. Ва ҳар он чи дошт, ба дасти Юсуф вогузошт; ва аз он чи бо ў буд, ҳеч хабар надошт, ҷуз ноне ки мехўрд. Ва Юсуф хушандом ва хушрӯй буд.
7. Ва баъд аз ин ҳодисот чунин воқеъ шуд, ки зани оғояш бар Юсуф чашм андохта, гуфт: «Бо ман бихоб».
8. Вале ў розӣ нашуда, ба зани оғои худ гуфт: «Инак, оғои ман аз он чи бо ман дар хона аст, хабар надорад, ва ҳар он чи дорад, ба дасти ман додааст;
9. Аз ман калонтаре дар ин хона нест; ва ў ҳеч чизе аз ман дарег надоштааст, ҷуз ту, чунки ту зани ў ҳастӣ; пас чӣ гуна ин бадкирдории бузургро содир кунам ва дар назди Худо гуноҳкор шавам?»
10. Ва агарчи вай ҳаррўза ба Юсуф сухан мегуфт, ки бо вай бихобад ва назди вай бошад, ў гапи варо гўш намекард.
11. Ва рўзе воқеъ шуд, ки ў ба хона даромад, то ки бо кори худ машғул шавад, аммо аз аҳли хона касе он чо, дар хона набуд;
12. Вай ўро аз чомааш дошта, гуфт: «Бо ман бихоб». Вале ў чомаи худро дар дасти вай монда, давид ва берун рафт.

13. Чун зан дид, ки Юсуф чомаи худро дар дасти вай монд ва давида, берун рафт,
14. Аҳли хонаашро фаръёд карда, гуфт: «Бубинед, марди ибриро назди мо овард, то ки моро масхара кунад. Ӯ назди ман омад, то ки бо ман бихобад; лекин ман бо овози баланд фаръёд задам;
15. Ва чун шунид, ки ман овози худро баланд карда, фаръёд задам, чомаашро пеши ман монд ва давида, берун рафт».
16. Ва чомаи ӯро назди худ нигоҳ дошт то вақте ки оғояш ба хона омад.
17. Ва ба вай ҳамон суханонро такрор карда, гуфт: «Он ғуломи ибрӣ, ки ба мо овардӣ, назди ман омад, то ки маро масхара кунад;
18. Ва чун овози худро баланд карда, фаръёд задам, чомаи худро пеши ман монд ва гурехта, берун рафт».
19. Вақте ки оғояш суханони зани худро шунид, ки ба ӯ нақл карда, гуфт: «Ғуломат ба ман чунин рафтор кард», ӯ ба ғазаб омад;
20. Ва оғои Юсуф ӯро гирифта, дар зиндоне андохт, ки дар он ҷо маҳбусони подшоҳ буданд. Ва он ҷо ӯ дар зиндон буд.
21. Ва Худованд бо Юсуф буд, ва ба ӯ эҳсон мекард, ва ӯро дар назари сардори зиндон илтифот бахшид.
22. Ва сардори зиндон ҳамаи маҳбусонеро, ки дар зиндон буданд, ба дасти Юсуф дод, ва ҳар коре ки дар он ҷо мекарданд, ӯ идоракунандаи он буд.
23. Сардори зиндон ба ҳеҷ як чизе ки дар дасти Юсуф буд нигоҳ намекард: чунки Худованд бо ӯ буд, ва дар ҳар кори ӯ Худованд муваффақият меовард.

БОБИ ЧИЛУМ

Соқӣ ва нонвой дар зиндон.

1. БАЪД аз ин ҳодисот чунин воқеъ шуд, ки соқии подшоҳи Миср ва нонвой пеши оғои худ подшоҳи Миср хато карданд.

2. Ва фиръавн ба ду дарбории худ: ба сарсоқӣ ва ба сарнонвой хашм гирифт.
3. Ва онҳоро дар хонаи сардори посбонон, дар зиндоне ки Юсуф он чо бандӣ буд, андохт.
4. Сардори посбонон Юсуфро бар онҳо баргумошт, ва ӯ ба онҳо хизмат мекард. Ва муддате онҳо дар ҳабс буданд.
5. Ва соқӣ ва нонвои подшоҳи Миср, ки дар зиндон бандӣ буданд, ҳар ду дар як шаб хоб диданд, ҳар яке муво-фиқи таъбири хоби худ хоб диданд.
6. Ва бомдодон Юсуф назди онҳо омада, дид, ки инак, онҳо бедимоғ ҳастанд.
7. Ва аз дарбориёни фиръавн, ки бо ӯ дар хонаи оғояш буданд, пурсида, гуфт: «Чаро имрӯз чехраи шумо ғамгин аст?»
8. Ба ӯ гуфтанд: «Хобе дидем, ва касе нест, ки онро таъбир кунад». Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Оё таъбирҳо аз Худо нест? Ба ман нақл кунед».
9. Ва сарсоқӣ хоби худро ба Юсуф нақл карда, гуфт: «Хоб дидам, ки инак, токе пеши ман буд;
10. Ва ток се шоха дошт; ва он бишукуфт, ва ғӯра баст, ва шингилҳои ангураш пухт.
11. Ва чоми фиръавн дар дастам буд, ва ангурҳоро гириф-та, дар чоми фиръавн фушурдам, ва чомро ба дасти фиръавн додам».
12. Ва Юсуф ба вай гуфт: «Таъбираш ин аст: се шоха се рӯз аст.
13. Баъд аз се рӯз фиръавн саратро барафрозад ва ба мансабат баргардонад, ва чоми фиръавнро ба дасти вай хоҳӣ дод, ба тариқи пештара, ки соқии ӯ будӣ.
14. Вақте ки аҳволи ту некӯ шавад, маро ёд кун; ва ба ман эҳсон фармуда, маро назди фиръавн зикр намо, ва маро аз ин хона берун овар.
15. Зеро ки ман аз замини ибриён дуздида шудаам; ва ин чо низ ҳеч коре накардаам, ки маро дар зиндон андозанд».

16. Ва чун сарнонвой дид, ки некӯ таъбир кард, ба Юсуф гуфт: «Ман низ хоб дидам, ки инак, се сабад кулча бар сари ман аст;
17. Ва дар сабади болоӣ ҳар гуна хӯрок барои фиръавн аз хунари нонвой мебошад; вале мурғон онҳоро аз сабаде ки бар сари ман аст, мехӯранд».
18. Ва Юсуф ба ҷавоб гуфт: «Таъбириаш ин аст: се сабад се рӯз аст;
19. Баъд аз се рӯз фиръавн сари туро аз танат чудо кунад, ва туро бар дарахте овезад; ва мурғон гӯшти баданатро бихӯранд».
20. Дар рӯзи сеюм, ки рӯзи таваллуди фиръавн буд, ӯ зиёфате барои тамоми чокарони худ орошт, ва дар миёни чокарони худ сарсоқӣ ва сарнонвойро ҳозир кард.
21. Ва сарсоқиро ба мансаби ӯ баргардонид, ва ӯ ҷомро ба дасти фиръавн дод.
22. Вале сарнонвойро ба дор кашид, чунон ки Юсуф ба онҳо таъбир карда буд.
23. Ва сарсоқӣ Юсуфро ба ёд наовард, балки ӯро фаро-мӯш кард.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Хоби фиръавн.

1. ВА воқеъ шуд баъд аз гузаштани ду сол, ки фиръавн хобе дид: инак, ӯ дар канори наҳри Нил истодааст.
2. Ва инак, аз наҳр ҳафт модагови хубсурат ва фарбеҳ баромаданд, ва дар чаманзор чаридан гирифтанд.
3. Ва инак, аз паси онҳо ҳафт модагови дигари бадсурат ва лоғар аз наҳр баромаданд, ва дар паҳлуи он модаговон дар соҳили наҳр биистоданд.
4. Ва ин модаговони бадсурат ва лоғар ҳафт модагови хубсурат ва фарбеҳро хӯрданд. Ва фиръавн бедор шуд.
5. Ва боз хобаш бурд, ва дуҷумбора хобе дид: инак, ҳафт хӯшаи солим ва некӯ дар як поя сабзида баромаданд.

6. Ва инак, ҳафт хӯшаи холи ва аз боди шарқӣ хушкшуда аз паи онҳо рӯиданд.
7. Ва ин хӯшаҳои холи ҳафт хӯшаи солим ва пурборро фурӯ бурданд. Ва фиръавн бедор шуд, ва ин буд хобаш.
8. Субҳгоҳон хотираш мушавваш шуд, ва кас фиристода, ҳамаи соҳирони Мисрро, ва ҳамаи ҳақимони онро даъват намуд, ва фиръавн ба онҳо хоби худро нақл кард, вале касе набуд, ки онро ба фиръавн таъбир кунад.
9. Ва сарсоқӣ ба фиръавн арз намуда, гуфт: «Хатоҳои ман имрӯз ба хотирам омад.
10. Фиръавн ба чокарони худ хашм гирифта, маро ва сарнонвойро дар хонаи сардори посбонон бандӣ карда буд.
11. Ва ман ва ӯ дар як шаб хобе дидем, ҳар яке мувофиқи таъбири хоби худ хоб дидем.
12. Ва он чо чавони ибрӣ, ғуломи сардори посбонон, бо мо буд, ва хобҳои худро ба ӯ нақл кардем, ва ӯ онҳоро ба мо таъбир кард, ба ҳар яке мувофиқи хобаш таъбир кард.
13. Ва чӣ тавре ки ба мо таъбир кард, ҳамон тавр воқеъ шуд: ман ба мансаби худ баргардонидам шудам, ва он дигаре ба доркашида шуд».

Юсуф дар Миср ба бузургӣ расид.

14. Ва фиръавн кас фиристода, Юсуфро даъват намуд; ва ӯро зуд аз зиндон бароварданд. Ва ӯ мӯйсару риши худро тарошида ва либоси худро иваз карда, назди фиръавн омад.
15. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Хобе дидам, ва касе нест, ки онро таъбир кунад, ва дар бораи ту шунидам, ки хобро фаҳмида, таъбир мекуни».
16. Ва Юсуф ба ҷавоби фиръавн гуфт: «Ин аз ман нест; Худо ба саломатии фиръавн ҷавоб хоҳад дод».
17. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Дар хоби худ дидам, ки инак, дар соҳили наҳри Нил истодаам.
18. Ва инак, аз наҳр ҳафт модагови фарбеҳ ва хубсурат баромаданд; ва дар чаманзор чаридан гирифтанд.

19. Ва инак, аз паси онҳо ҳафт модагови дигари лоғаран-дом ва хеле бадсурат ва камгӯшт баромаданд, ки дар тамоми замини Миср ба зиштӣ мисли онҳо надидаам.
20. Ва ин модаговони лоғар ва бадсурат ҳафт модагови фарбеҳи аввалро хӯрданд.
21. Ва чун ба шиками онҳо даромаданд, маълум нашуд, ки ба шиками онҳо даромадаанд. Ва сурати онҳо мисли аввала зишт буд. Ва ман бедор шудам.
22. Ва боз хоб дидам, ки инак, ҳафт хӯшаи пурбор ва некӯ дар як поя сабзида баромаданд.
23. Ва инак, ҳафт хӯшаи борик, холи ва аз боди шарқӣ хушкшуда аз паси онҳо рӯиданд.
24. Ва ин хӯшаҳои холи ҳафт хӯшаи некӯро фурӯ бурданд. Ва ман ба соҳирон гуфтам, вале касе нест, ки ба ман шарҳ диҳад».
25. Ва Юсуф ба фиръавн гуфт: «Хоби фиръавн якест: он чи Худо карданист, ба фиръавн хабар додааст.
26. Ҳафт модагови некӯ ҳафт сол аст; ва ҳафт хӯшаи некӯ ҳафт сол аст; хоб якест.
27. Ва ҳафт модагови лоғар ва зишт, ки аз паси онҳо баромадаанд, ҳафт сол аст, ва ҳафт хӯшаи холии аз боди шарқӣ хушкшуда ҳафт соли қаҳтӣ мебошад.
28. Аз ҳамин сабаб он суханро ба фиръавн гуфтам: он чи Худо карданист, ба фиръавн зоҳир сохтааст.
29. Инак, ҳафт соли фаровонии бузург дар тамоми замини Миср фаро мерасад.
30. Вале баъд аз онҳо ҳафт соли қаҳтӣ меояд; ва тамоми он фаровонӣ дар замини Миср фаромӯш мешавад, ва қаҳтӣ заминро табоҳ мекунад.
31. Ва фаровонӣ дар замин маълум намешавад, ба сабаби қаҳтие ки аз паси он меояд, зеро ки он бағоят саҳт хоҳад буд.
32. Ва ба фиръавн ду бор такрор шудани ин хоб далели он аст, ки ин чиз ҳақиқатан аз ҷониби Худост, ва Худо онро ба зудӣ ба амал хоҳад овард.
33. Ва акнун бигзор фиръавн марди оқил ва ҳакимро пайдо кунад, ва ӯро бар замини Миср бигуморад.

34. Фиръавн чунин бикунад, ва нозиронро бар замин таъин намояд, ва дар ҳафт соли фаровонӣ панҷьяк аз замини Миср бигирад.

35. Ва бигзор хӯроквории ин солҳои некӯро, ки меояд, чамъ оваранд, ва ғалларо зери дасти фиръавн захира ку-нанд, ва дар шаҳрҳо хӯрокворӣ нигоҳдоранд.

36. Ва ин хӯрокворӣ барои замин ба ҳафт соли қаҳтиё ки дар замини Миср фаро мерасад, захира шавад, то ки замин аз қаҳтӣ табоҳ нагардад».

37. Ин суҳан ба назари фиръавн ва ба назари ҳамаи чокаро-наш писанд афтод.

38. Ва фиръавн ба чокарони худ гуфт: «Оё касеро мисли ин мард ёфта метавонем, ки Рӯҳи Худо дар ӯст?»

39. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Азбаски Худо тамоми ин нуктаро ба ту маълум кардааст, касе мисли ту оқил ва ҳаким нест;

40. Ту бар хонаи ман бош, ва тамоми қавми ман каломи туро риоя кунанд; ман фақат дар хусуси тахт аз ту бузургтар бошам».

41. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Бидон, ки туро бар тамоми замини Миср баргумоштам».

42. Ва фиръавн нигини худро аз дасти худ кашид, ва онро ба дасти Юсуф пушонид; ва ӯро ба либоси катони нозук ораста кард, ва тавқи тилло бар гарданаш овехт;

43. Ва ӯро ба аробаи дуҷумини худ савор кунонид, ва пешо-пеши ӯ нидо мекарданд: «Зону занед!» Ва ӯро бар тамоми замини Миср баргумошт.

44. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Ман фиръавн ҳастам, вале бидуни фармони ту ҳеҷ кас даст ё пой худро дар тамоми замини Миср баланд накунад».

Юсуф духтари бутпарастро ба занӣ гирифт. Хоби фиръавн ба амал меояд.

45. Ва фиръавн Юсуфро Софнат-фаънеаҳ номид, ва Ос-нат, духтари Фӯтифараъ, коҳини Ўнро ба ӯ ба занӣ дод. Ва Юсуф сар то сари замини Миср сафар кард.
46. Ва Юсуф сисола буд, вақте ки пеши фиръавн, подшо-ҳи Миср, биистод, ва Юсуф аз пеши фиръавн берун рафта, тамоми замини Мисрро тай намуд.
47. Ва замин дар ҳафт соли фаровонӣ аз ҳар донае миқдори бисъёр ҳосил овард.
48. Ва ӯ тамоми хӯроквории ҳафт солро, ки дар замини Миср рӯида буд, чамъ овард, ва хӯроквориро дар шаҳрҳо захира кард; ва хӯроквории киштзори гирду пеши ҳар шаҳрро дар дохили он гузошт.
49. Ва Юсуф ғалладонаи зиёде мисли реги даръё захира кард, то ба дараҷае ки аз ҳисоб кардан бозмонд; зеро ки аз ҳисоб берун буд.
50. Ва пеш аз фаро расидани солҳои қаҳтӣ ба Юсуф ду писар таваллуд шуд, ки онҳоро Оснат, духтари Фӯтифараъ, коҳини Ўн, ба ӯ зод.
51. Ва Юсуф нахустзодаи худро Менашше ном ниҳод, зеро ки, гуфт ӯ, «Худо маро аз тамоми машаққатам ва аз тамоми хонаи падарам фаромӯшӣ дод».
52. Ва дуюминро Эфроим номид, зеро ки, гуфт ӯ, «Худо маро дар замини мазаллатам борвар гардонид».
53. Ва ҳафт соли фаровонӣ, ки дар замини Миср буд, ба охир расид.
54. Ва ҳафт соли қаҳтӣ оғоз ёфт, чунон ки Юсуф гуфта буд. Ва дар ҳамаи заминҳо қаҳтӣ рӯй дод, вале дар тамоми замини Миср нон буд.
55. Ва чун тамоми замини Миср низ гирифтори қаҳтӣ шуд, қавм, барои нон назди фиръавн фаръёд заданд. Ва фиръавн ба ҳамаи мисриён гуфт: «Назди Юсуф биравед, ва он чи ӯ ба шумо гӯяд, бикунед».
56. Ва қаҳтӣ тамоми рӯи заминро фаро гирифт; ва Юсуф ҳамаи анборҳоро кушода, ба мисриён ғалла мефурӯхт. Вале қаҳтӣ дар замини Миср қавӣ мешуд.

57. Ва аз ҳамаи кишварҳо барои харидани ғалла назди Юсуф ба Миср меомаданд, зеро ки қаҳтӣ дар тамоми дунъё қавӣ шуд.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Юсуф бародарони худро меҳмоннавозӣ мекунад.

1. ВА Яъқуб фаҳмид, ки дар Миср ғалла мавҷуд аст, ва Яъқуб ба писарони худ гуфт: «Чаро нигоҳ карда нишастаед?»
2. Ва гуфт: «Инак, шунидам, ки дар Миср ғалла ҳаст; ба он чо биравед, ва барои мо аз он чо ғалла бихаред, то ки зист кунем ва намирём».
3. Даҳ бародари Юсуф барои харидани ғалла ба Миср рафтанд.
4. Вале Бинъёмин, бародари Юсуфро Яъқуб бо барода-рони ӯ нафиристонд; зеро гуфт: «Мабодо зиёне ба ӯ расад».
5. Дар миёни ононе ки барои харидани ғалла омаданд, банӣ-Исроил ҳам буданд; зеро ки дар замини Канъон қаҳтӣ буд.
6. Ва Юсуф ҳокими он замин буд; ва ба тамоми қавми он замин ғалла мефуруҳт. Вақте ки бародарони Юсуф омаданд, рӯй ба замин ниҳода, ба ӯ сачда карданд.
7. Ва чун Юсуф бародарони худро дид, онҳоро шинохт; вале худро ба онҳо ношинос вонамуд кард, ва бо онҳо ба дуруштӣ гап зад, ва ба онҳо гуфт: «Аз кучо омадед?» Гуфтанд: «Аз замини Канъон, то ки хӯрокворӣ бихарем».
8. Агарчи Юсуф бародарони худро шинохт, онҳо ӯро на-шинохтанд.
9. Ва Юсуф хобҳоеро, ки дар бораи онҳо дида буд, ба хотир овард; ва ба онҳо гуфт: «Шумо ҷосус ҳастед; барои дидани урьёнии ин замин омадаед».
10. Ба ӯ гуфтанд: «Не, оғои мо; ғуломонат барои харидани хӯрокворӣ омадаанд.
11. Мо ҳама писарони як шахс ҳастем; мо одамони дуруст-корем; ғуломонат ҷосус нестанд».

12. Ба онҳо гуфт: «Не, шумо барои дидани урьёнии замин омадаед».
13. Гуфтанд: «Мо, ғуломонат, дувоздаҳ бародаронем; мо писарони як шахс ҳастем дар замини Канъон, ва инак, хурдӣ имрӯз пеши падари мост, ва яке нест».
14. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ҳамин аст он чи ба шумо гуфтам, ки ҷосус ҳастед.
15. Ба ин тариқ озмуда хоҳед шуд: қасам ба ҷони фиръавн, ки аз ин ҷо берун нахоҳед рафт, магар ки бародари хурдии шумо ба ин ҷо биёяд.
16. Як нафарро аз байни худ бифиристед, то ки бародари шуморо биёрад; ва шумо ба ҳабс гирифта мешавед, то ки суханони шумо санчида шавад, ки ҳақ ба ҷониби шумост ё не; вагар на, қасам ба ҷони фиръавн, ки шумо ҷосус ҳастед».
17. Ва онҳоро серӯза ба ҳабс гирифт.
18. Ва рӯзи сеюм Юсуф ба онҳо гуфт: «Чунин бикунед ва зинда бимонед, зеро ки ман аз Худо метарсам.
19. Агар шумо одамони дурусткор бошед, бигзор як бародари шумо дар ҳабсхонаи шумо бимонад; ва шумо биравед, ва ғалла барои гуруснагии хонаҳои худ бибаред.
20. Ва бародари хурдии худро назди ман биёред, то ки суханони шумо тасдиқ шавад, ва намиред». Ва чунин карданд.
21. Ва ба якдигар гуфтанд: «Дар ҳақиқат мо назди баро-дари худ гуноҳкор ҳастем. Вақте ки ба мо тазаррӯъ мекард, азияти ҷони ӯро дидем ва гӯш наандохтем; аз ин рӯ ин азият ба сари мо омад».
22. Ва Реубен ба ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ба шумо нагуфта будам, ки ба муқобили бача гуноҳ накунед? Вале гӯш накардед; ва инак, хуни ӯ бозхост мешавад».
23. Ва онҳо надонистанд, ки Юсуф мефаҳмад; зеро ки тарҷумоне дар миёни онҳо буд.
24. Ва Юсуф худро аз онҳо канор гирифта, бигирист. Ва назди онҳо баргашта, бо онҳо гуфтугӯ кард, ва Шимъунро аз миёни онҳо гирифта, дар пеши назари онҳо ӯро бандӣ кард.

25. Ва Юсуф фармон дод, ки ҷуволҳои онҳоро аз ғалла пур кунанд, ва нуқраи онҳоро дар халтаи ҳар яке баргардо-нанд, ва ба онҳо тӯшаи роҳ бидиҳанд. Ва ба онҳо чунин карданд.
26. Ва ғаллаи худро ба харони худ бор карда, аз он ҷо равона шуданд.
27. Ва чун яке халтаи худро дар манзил кушод, то ки хӯроке ба хари худ диҳад, нуқраи худро дид, ки инак, дар даҳани халтаи ӯст.
28. Ва ба бародарони худ гуфт: «Нуқраи ман баргардонида шудааст! Инак, дар халтаи ман аст!» Ва дили онҳо ба тапиш афтод, ва ба якдигар бо тарсу ларз мегуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки Худо ба мо кардааст?»
29. Ва назди падари худ Яъқуб ба замини Канъон омаданд, ва аз он ҷи ба онҳо рӯй дод, хабар дода, гуфтанд:
30. «Он марде ки ҳокими он замин аст, бо мо ба дурушти сухан гуфт, ва моро ҷосусони он замин гумон кард.
31. Вале ба ӯ гуфтем: "Мо одамони дурусткорем; мо ҷосус нестем.
32. Мо, дувоздаҳ бародарон, писарони падари худ ҳастем; яке нест, ва хурдӣ имрӯз назди падари мо дар замини Канъон аст".
33. Ва он марде ки ҳокими он замин аст, ба мо гуфт: "Ба ин тариқ хоҳам фаҳмид, ки шумо дурусткор ҳастед: яке аз бародарони худро назди ман бимонед; ва ғалла барои гуруснагии хонаҳои худ бигиред, ва биравед.
34. Ва бародари хурдии худро назди ман биёред, то донам, ки шумо ҷосус нестед, балки одамони дурусткоред; он гоҳ бародари шуморо ба шумо бидиҳам, ва дар ин замин додугирифт кунед"».
35. Ва ҳангоме ки онҳо халтаҳои худро холи мекарданд, инак, ҳамъени нуқраи ҳар яке дар халтаи вай буд. Ва чун онҳо ва падарашон ҳамъенҳои нуқраро диданд, ҳаросон шуданд.
36. Ва падари онҳо Яъқуб ба онҳо гуфт: «Маро аз фарзандонам маҳрум кардед: Юсуф нест, ва Шимъун нест, ва Бинъе-минро мехоҳед бибаред, — ин хама кулфатҳо бар сари ман аст!»

37. Ва Реубен ба падари худ арз намуда, гуфт: «Ду писари маро бикӯш, агар ӯро назди ту набиёрам; ӯро ба дасти ман бисупор; ва ман ӯро назди ту баргардонам».

38. Гуфт: «Писарам бо шумо нахоҳад рафт, зеро ки бародараш мурдааст, ва ӯ танҳо мондааст. Ва агар дар роҳе ки меравед, зиёне ба ӯ расад, ҳамоно мӯи сафеди маро бо андӯх ба гӯр хоҳед бурд».

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Бародарон бори дуюм ба Миср бо Бинъёмин меоянд.

1. ВА қаҳтӣ дар замин саҳт шуд.

2. Ва ҳангоме ки ғаллаеро, ки аз Миср оварда буданд, хӯрда тамои карданд, падарашон ба онҳо гуфт: «Баргардед, ва андак хӯрокворӣ барои мо бихаред».

3. Ва Яҳудо ба ӯ арз карда, гуфт: «Он мард қатъиян таъкид карда, гуфт: "Агар бародари шумо бо шумо набошад, рӯи маро нахоҳед дид".

4. Агар бародари моро бо мо фиристонӣ, меравем ва хӯрокворӣ бароят мебарем.

5. Вале агар нафиристонӣ, намеравем, зеро ки он мард ба мо гуфт: "Агар бародари шумо бо шумо набошад, рӯи маро нахоҳед дид"».

6. Ва Исроил гуфт: «Чаро ба ман бадӣ карда, ба он мард гуфтед, ки бародари дигаре доред?»

7. Гуфтанд: «Он мард аҳволи мо ва ҳешу табори моро пурсупос карда, гуфт: "Оё падари шумо ҳанӯз зинда аст? Оё бародари дигаре доред?" Ва мо мувофиқи ин суханон нақл кардем. Магар медонистем, ки "бародари худро биёред" мегӯяд?»

8. Ва Яҳудо ба падари худ Исроил гуфт: «Бачаро бо ман бифиристон; ва мо бархоста, меравем, ва зист мекунем, ва намеишем, ҳам мо, ҳам ту ва ҳам фарзандони мо.

9. Ман зомини ӯ мебошам, ӯро аз дасти ман талаб намо. Агар ӯро назди ту набиёрам ва ба пешат ҳозир насозам, умрбод пеши ту гуноҳкор бошам.

10. Агар мо таъхир намекардем, то ҳол ду маротиба рафта меомадем».

11. Ва падарашон Исроил ба онҳо гуфт: «Ин тавр бошад, чунин бикунед: аз самароти хуби ин замин дар зарфҳои худ бигиред, ва дастовезе барои он мард бибаред: қадаре баласон ва қадаре асал, мум ва лодан, писта ва бодом.

12. Ва нуқраи дучандон ба дасти худ бигиред, ва он нуқ-раро, ки дар даҳани халтаҳои шумо гардонда монда шуда буд, бо дасти худ гашта диҳед: шояд, саҳве шуда бошад.

13. Ва бародари худро гирифта, ба роҳ дароед, ва назди он мард баргардед.

14. Бигзор Худои Қодир ба шумо пеши он мард шафқат нишон диҳад, то ки бародари дигари шумо ва Бинъёминро ҳамроҳи шумо фиристонад. Ва ман агар аз фарзандон маҳрум шуда бошам, бигзор маҳрум шавам».

15. Пас он мардон ин дастовезро гирифтанд, ва нуқраи дучандонро ба дасти худ гирифтанд, ва бо Бинъёмин ба роҳ даромаданд, ва ба Миср расида, пеши Юсуф биистоданд.

16. Ва Юсуф, чун Бинъёминро бо онҳо дид, ба ноziри хо-наи худ фармуд: «Ин одамонро ба хона бибар, ва ҳайвоне бикун, ва тадорук бикун, зеро ки ин одамон дар нимирузӣ бо ман хӯрок мехӯранд».

17. Ва он мард аз рӯи гуфтаи Юсуф амал кард, ва ин одамонро ба хонаи Юсуф овард.

18. Ва ин одамон аз омаданашон ба хонаи Юсуф тарси-данд, ва гуфтанд: «Барои нуқрае ки пеш аз ин дар халтаҳои мо гардонда монда шуда буд, моро овардаанд, то ки ба мо хурдагирӣ кунанд, ва ба мо ҳучум оваранд, ва моро ғулом гардонанд, ва харони моро».

19. Бинобар ин ба ноziри хонаи Юсуф наздик шуданд, ва дар даромадгоҳи хона ба ӯ гап заданд,

20. Ва гуфтанд: «Гӯш кун, эй оғо, мо пеш аз ин барои харидани хӯрокворӣ омада будем.
21. Вале чунин воқеъ шуд, ки чун ба манзил расидем ва халтаҳои худро кушодем, — инак, нукраи ҳар яке дар даҳани халтааш; нукраи мо мувофиқи вазни он мавҷуд аст, ва мо онро бо дасти худ гашта медиҳем.
22. Ва нукраи дигаре барои харидани хӯрокворӣ ба дасти худ овардем. Намедонем, ки нукраи моро кӣ дар халтаҳои мо мондааст».
23. Гуфт: «Хотирчамъ бошед, натарсед! Худои шумо ва Худои падари шумо ганҷе дар халтаҳои шумо ба шумо додааст; нукраи шумо ба ман расид». Ва Шимъӯнро пеши онҳо баровард.
24. Ва он мард ин одамонро ба хонаи Юсуф дароварда, об дод, ва онҳо пойҳои худро шустанд; ва хӯрок ба харони онҳо дод.
25. Ва дастовезро то вақти омадани Юсуф дар нимирӯзӣ тайёр карданд; зеро шунида буданд, ки дар он ҷо бояд нон хӯранд.
26. Вақте ки Юсуф ба хона омад, дастовезро, ки дар дағти онҳо буд, пеши ӯ ба хона оварданд, ва то замин ба ӯ сачда карданд.
27. Ва аз саломатии онҳо пурсид, ва гуфт: «Оё падари пири шумо, ки зикраш карда будед, саломат аст? Оё ҳанӯз дар қайди ҳаёт аст?»
28. Гуфтанд: «Ғуломат, падари мо, саломат аст, ҳанӯз дар қайди ҳаёт аст». Ва онҳо таъзим карданд ва сачда бурданд.
29. Ва чашм андохта, бародари худ Бинъёмин, писари мо-дари худро дид, ва гуфт: «Оё ин аст бародари хурдии шумо, ки назди ман зикраш карда будед?» Ва гуфт: «Марҳамати Худо бо ту бод, писарам!»
30. Ва Юсуф шитобон баромада рафт, зеро ки меҳраш нисбат ба бародараш чӯш зада, гирьяш омад, ва ба ҳучрае даромада, он ҷо бигирист.

31. Ва рӯи худро шуста, берун омад, ва худро ба даст гирифта, гуфт: «Таом бигузored».

32. Ва барои ӯ алоҳида гузоштанд, ва барои онҳо алоҳида, ва барои мисриёне ки бо ӯ хӯрок мехӯрданд, алоҳида, зеро ки мисриён бо ибриён хӯрок хӯрда наметавонанд; чунки ин барои мисриён кароҳатангез аст.

33. Ва пеши ӯ бинишастанд, нахустзода мувофиқи нахустзодагиаш ва хурдсол мувофиқи хурдсолиаш, ва ин одамон ба якдигар тааччуб менамуданд.

34. Ва чун лукмаҳо аз пеши Юсуф барои онҳо оварда шуд, лукмаи Бинъёмин аз лукмаҳои ҳамаи онҳо панҷ баробар зиёд буд. Ва бо ӯ нӯшиданд, ва кайфашон хеле баланд шуд.

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Бародарони Юсуфро ҳароси азиме фаро мегирад.

1. ВА Юсуф ба нозири хонаи худ амр фармуда, гуфт: «Халтаҳои ин мардонро, ба қадре ки бурда метавонанд, аз хӯрокворӣ пур кун, ва нукраи ҳар якеро дар даҳани халтааш бимон;

2. Ва ҷоми маро, он ҷоми нуқраро, дар даҳани халтаи он хурдӣ бо қимати ғаллаи ӯ бимон». Ва мувофиқи сухане ки Юсуф гуфт, иҷро кард.

3. Бомдодон, чун чашми рӯз кушода шуд, ин мардонро бо харони онҳо равона карданд.

4. Онҳо аз шаҳр баромада, ханӯз чандон дур нарафта буданд, ки Юсуф ба нозири хонаи худ гуфт: «Бархоста, аз ақибии ин одамон шитоб кун, ва чун ба онҳо даррасидӣ, бигӯй: "Чаро бадӣ ба ивази некӣ кардед?"

5. Оё ин ҳамон ҷом нест, ки оғоям аз он менӯшад? Ва ӯ бо он фол мекушояд. Он чи кардед, бад кардед"».

6. Ва ба онҳо даррасид, ва ин суханонро ба онҳо гуфт.

7. Ба ӯ гуфтанд: «Чаро оғои мо чунин суханонро мегӯяд? Ҳошо, ки ғуломонат коре мисли ин бикунанд.

8. Он нукраеро, ки дар даҳани ҳалтаҳои худ ёфта будем, аз замини Канъон назди ту гашта овардем; пас чӣ гуна аз хонаи оғоят нукра ё тилло медузем?
9. Назди ҳар яке аз ғуломонат ёфт шавад, бимирад; ва мо низ ғуломони оғои ту бошем».
10. Гуфт: «Майлаш; аз рӯи гуфтаи шумо шавад: назди касе ки ёфт шавад, ӯ ғуломи ман бошад, ва шумо озод бошед».
11. Ва шитоб намуда, ҳар яке ҳалтаи худро ба замин фуруварданд, ва ҳар яке ҳалтаи худро кушоданд.
12. Ва кофтуков кард; аз калонӣ сар карда, бо хурдӣ та-мом кард; ва чом аз ҳалтаи Бинъемин ёфт шуд.
13. Ва либосҳои худро чок заданд, ва ҳар яке хари худро бор карда, ба шаҳр баргаштанд.
14. Вақте ки Яҳудо ва бародаронаш ба хонаи Юсуф омаданд, ӯ ханӯз он ҷо буд, ва пеши ӯ бар замин афтоданд.
15. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки кардед? Оё надонистед, ки шахсе мисли ман албатта фол мекушояд?»
16. Яҳудо гуфт: «Ба оғои худ чӣ гӯем? Чӣ арз кунем? Ва чӣ гуна худро сафед намоем? Худо гуноҳи ғуломонатро дарёёфтааст; инак, мо ғуломони оғои худ бошем, ҳам мо ва ҳам он ки чом дар дасташ ёфт шуд».
17. Гуфт: «Ҳошо, ки ман чунин кунам: он ки чом дар дасташ ёфт шуд, ғуломи ман бошад, ва шумо ба саломатӣ назди падари худ биравед».
18. Ва Яҳудо ба ӯ наздик омада, гуфт: «Эй оғои ман, марҳамат фармуда ба ғуломи худ изн бидеҳ, ки сухане ба гӯши оғои худ бигӯям, ва бар ғуломи худ хашм нагир; зеро ки ту чун фиръавн ҳастӣ.
19. Оғоям аз ғуломонаш пурсида, гуфт: "Оё шуморо падар ё бародаре ҳаст?"
20. Ва ба оғои худ арз кардем, ки моро падари пире ҳаст, ва ӯро писари пиронсолагӣ, писари хурдӣ, ки бародараш мурдааст, ва ӯ аз модари худ танҳо мондааст; ва падараш ӯро дӯст медорад.

21. Ва ба ғуломони худ гуфтӣ: "Уро назди ман биёред, то ки ба ӯ чашм андозам".
22. Ва ба оғои худ гуфтем: "Он чавон аз падари худ ҷудо шуда наметавонад, ва агар аз падари худ ҷудо шавад, ӯ хоҳад мурд".
23. Вале ба ғуломони худ гуфтӣ: "Агар бародари хурдии шумо бо шумо наояд, рӯи маро дигар нахоҳед дид".
24. Ва ҳангоме ки назди ғуломат, падари худ, омадем, суханони оғои худро ба ӯ нақл кардем.
25. Ва падари мо гуфт: "Баргардед, ва андаке хӯрокворӣ барои мо бихаред".
26. Гуфтем: "Рафта наметавонем; лекин агар бародари хурдии мо бо мо равад, меравем; зеро ки рӯи он мардро дида наметавонем, агар бародари хурдии мо бо мо набошад".
27. Ва ғуломат, падарам, ба мо гуфт: "Шумо медонед, ки занам ба ман дуто зоида буд.
28. Ва яке аз назди ман берун рафт, ва ман гуфтам: албатта дарида шудааст; ва то кунун ӯро надидаам;
29. Ва агар инро низ аз назди ман бибаред, ва зиёне ба ӯ расад, ҳамоно мӯи сафеди маро бо андӯҳ ба гӯр хоҳед бурд".
30. Ва акнун агар назди ғуломат, падари худ, биравам, ва ин чавон бо мо набошад, ва ҳол он ки қони ӯ бо қони вай баста аст,
31. Ва чун бубинад, ки писар нест, ӯ хоҳад мурд; ва ғуломат мӯи сафеди ғуломат, падари худро бо андӯҳ ба гӯр хоҳанд бурд.
32. Зеро ки ғуломат назди падари худ зомини писар шуда, гуфтам: "Агар ӯро назди ту набиёрам, умрбод пеши падари худ гуноҳкор бошам".
33. Ва акнун бигзор, ки ғуломат ба ивази ин чавон дар бандагии оғои худ бимонад, ва ин чавон бо бародарони худ биравад.
34. Зеро чӣ гуна назди падари худ биравам, ва ин чавон ҳамроҳи ман набошад? Мабодо балоеро, ки ба падарам рӯй диҳад, бубинам».

БОБИ ЧИЛУ ПАНЧУМ

Юсуф худро ба бародаронаш мешиносонад.

1. Ва Юсуф пеши ҷамоате ки дар ҳузураш истода буданд, дигар худдорӣ карда натавонист, ва нидо кард: «Ҳамаро аз пеши ман берун бароред!» Ва қасе назди Юсуф намонд, вақте ки ӯ худро ба бародаронаш шиносонид.
2. Ва бо овози баланд бигирист, ва мисриён шуниданд, ва аҳли байти фиръавн шунид.
3. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Ман Юсуф ҳастам! Оё падарам зинда аст?» Вале бародаронаш ба ӯ ҷавоб дода наметавонистанд; зеро ки пеши ӯ мушавваш гардиданд.
4. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Наздики ман биёед». Ва наздик омаданд. Ва гуфт: «Ман Юсуф, бародари шумо ҳастам, ки маро ба Миср фурӯхтед.
5. Вале акнун ғамгин ва мутаассиф нашавед, ки маро ба ин ҷо фурӯхтед; зеро ки Худо маро пеш аз шумо барои ҳифзи ҳаёт фиристод.
6. Зеро ҳоло ду сол шудааст, ки қаҳтӣ бар замин ҳукмфармост, ва боз панҷ соли дигар на шудгор мешавад, на дарав.
7. Лекин Худо маро пеш аз шумо фиристод, то кӣ шуморо дар замин боқӣ гузорад ва бо наҷоти бузурге ҳаёти шуморо нигоҳ дорад.
8. Пас, на шумо маро ба ин ҷо фиристодаед, балки Худо, ки ӯ маро падар ба фиръавн, оғо ба тамоми аҳли байти вай ва ҳоким бар тамоми замини Миср гардонид.
9. Шитоб кунед ва назди падарам рафта, ба ӯ гӯед: писари ту Юсуф чунин мегӯяд: "Худо маро оғои тамоми Миср гардондааст; назди ман биё, таъхир нақун.
10. Ва дар замини Қўшан маскан хоҳӣ гирифт; ва наздики ман хоҳӣ буд, ту ва писаронат, ва писарони писаронат, ва гӯсфандонат, ва говонат, ва ҳар чизе ки дорӣ.

11. Ва туро дар он чо ризку рӯзӣ хоҳам дод, зеро ки боз панҷ сол қаҳтӣ мешавад; мабодо ту, ва аҳли байти ту, ва ҳар чизе ки дорӣ, бенаво гардед".

12. Ва инак, чашмони шумо ва чашмони бародарам Бинъёмин мебинад, ки ин манам, ки бо шумо сухан мегӯям.

13. Пас ба падарам аз тамоми ҷалони ман дар Миср ва аз он чи дидед, хабар диҳед; ва шитоб намуда, падарамро ба ин чо биёред».

14. Ва бар гардани бародари худ Бинъёмин афтада, биги-рифт; ва Бинъёмин бар гардани ӯ гирия кард.

15. Ва ҳамаи бародарони худро бӯсид ва дар оғӯш ги-рифта, бигирист; ва баъд аз он бародаронаш бо ӯ гуфтугӯ карданд.

Юсуф бародаронро ба Канъон мефиристад, то ки падарро биёранд.

16. Вақте ки ба гӯши аҳли байти фиръавн овоза расид, ки бародарони Юсуф омадаанд, ин ба назари фиръавн ва ба назари чокаронаш хуш омад.

17. Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Ба бародарони худ бигӯ: "Чунин бикунед: маркабҳои худро бор кунед, ва ба замини Канъон равона шавед;

18. Ва падари худ ва аҳли байти худро гирифта, назди ман биёед; беҳтарин замини Мисрро ба шумо хоҳам дод, ва аз фарбеҳии замин хоҳед хӯрд".

19. Ва туро амр мефармоям ба онҳо бигӯӣ: "Чунин бикунед: аробаҳо аз замини Миср барои тифлони худ ва барои занони худ бигиред, ва падари худро бардошта биёред;

20. Ва аз тарк кардани чизу чораи худ таассуф нахӯред, зеро ки беҳтарини тамоми замини Миср аз они шумост"».

21. Ва банӣ-Исроил чунин карданд. Ва Юсуф, мувофиқи амри фиръавн, аробаҳо ба онҳо дод, ва тӯшаи роҳ ба онҳо дод.

22. Ба ҳар яке аз онҳо як даста либос дод, вале ба Бинъёмин сесада сиккаи нукура ва панҷ даста либос дод.

23. Ва ҳамчунин барои падари худ даҳ хари боршуда бо нозу неъматӣ Миср ва даҳ модахари боршуда бо ғалла ва нон ва хӯрок барои сафари падари худ фиристод.

24. Ва бародарони худро фиристод, ва чун онҳо равона шуданд, ба онҳо гуфт: «Дар роҳ низоъ накунед».

25. Ва аз Миср бароманд, ва назди падари худ Яъқуб ба замини Канъон омаданд.

26. Ва ӯро огоҳ намуда, гуфтанд: «Юсуф ҳанӯз зинда аст, ва ӯ ҳокими тамоми замини Миср аст». Вале дили ӯ ошуфта шуд; зеро ки ба гапи онҳо бовар накард.

27. Ва ҳамаи суханонеро, ки Юсуф ба онҳо гуфта буд, ба ӯ нақл карданд; ва аробаҳоеро ки Юсуф барои овардани ӯ фиристода буд, бидид; ва рӯҳи падари онҳо, Яъқуб, боз зинда шуд.

28. Ва Исроил гуфт: «Бас аст! Писари ман Юсуф ҳанӯз зинда аст; меравам ва пеш аз мурданам ӯро мебинам».

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Сафари Яъқуб ба Миср.

1. Ва Исроил бо хар чи дошт, ба сафар рафт, ва чун ба Беэр-Шобаъ омад, барои Худои падари худ Исҳоқ курбо-ниҳо забҳ кард.

2. Ва Худо дар рӯъёи шаб ба Исроил хитоб карда, гуфт: «Яъқуб, Яъқуб!» Гуфт: «Лаббай!»

3. Гуфт: «Манам он Худо, Худои падарат; аз рафтан ба Миср натарс; зеро ки дар он ҷо қавми бузурге аз ту ба вучуд меоварам.

4. Ман бо ту ба Миср меравам; ва Ман низ туро аз он ҷо берун меоварам; ва Юсуф бо дасти худ чашмони туро мепӯшад».

5. Ва Яъқуб аз Беэр-Шобаъ равона шуд; ва банӣ-Исроил падари худ Яъқубро, ва тифлони худро, ва занони худро бо аробаҳо ки фиръавн барои овардани ӯ фиристода буд, бурданд.

6. Ва чорвои худ ва дороии худро, ки дар замини Канъон пайдо карда буданд, гирифтанд, ва Яъқуб ва тамоми наслаш бо ӯ ба Миср омаданд.
7. Ва писарони худ ва писарони писарони худро бо худ, ва духтарони худ ва духтарони писарони худро, ва тамоми насли худро бо худ ба Миср овард.
8. Ва ин аст номҳои банӣ-Исроил, ки ба Миср омаданд: Яъқуб ва писарони ӯ. Реубен, нахустзодаи Яъқуб.
9. Писарони Реубен: Ҳанӯх, Фаллу, Ҳесрӯн ва Кармӣ.
10. Писарони Шимъӯн: Ямуил, Ёдин, Ҷаҳад, Ёкин, Сӯҳар ва Шоул, ки писари зани канъонӣ буд.
11. Писарони Левӣ: Цершӯн, Қаҳот ва Марорӣ.
12. Писарони Яҳудо: Эр, Ҷнон, Шело, Форас ва Зораҳ; вале Эр ва Унон дар замини Канъон мурданд. Писарони Форас Ҳесрӯн ва Ҷомул буданд.
13. Писарони Иссокор: Тӯлоъ, Фувво, Йӯб ва Шимрӯн.
14. Писарони Забулун: Сарад, Элӯн ва Яҳлаил.
15. Инҳоянд писарони Леё, ки онҳоро, ва духтари худ Диноро дар Фаддони Арам ба Яъқуб зодид; хамаи писарон ва духтаронаш сию се нафар.
16. Писарони Ҷод: Сифйӯн, Ҳачй, Шунӣ, Эсбӯн, Эрй, Арӯдй ва Арйилй.
17. Писарони Ошер: Имно, Ишво, Ишвй ва Барио ва хоҳари онҳо Сораҳ. Писарони Барио: Ҳабар ва Малкиил.
18. Инҳоянд писарони Зилфо, ки варо Лобон ба духтари худ Леё дод; ва ин шонздаҳ нафарро ба Яъқуб зодид.
19. Писарони Роҳел, зани Яъқуб: Юсуф ва Бинъёмин.
20. Ва ба Юсуф дар замини Миср Менаше ва Эфроим таваллуд шуданд, ки онҳоро Оснат, духтари Фӯтифараъ, коҳини Ҷн ба ӯ зодид.
21. Писарони Бинъёмин: Балаъ, Бакар, Ашбел, Ҷеро, На-амон, Эҳй, Рӯш, Муфим, Ҳуфим ва Орд.
22. Инҳоянд писарони Роҳел, ки ба Яъқуб таваллуд шу-данд; чамъ чордаҳ нафар.
23. Писари Дон: Ҳушим.

24. Писарони Нафтоли: Яҳсаил, Чунӣ, Есар ва Шилем.
25. Инҳоянд писарони Билҳо, ки варо Лобон ба духтари худ Роҳел дод. Вай инҳоро ба Яъқуб чамъ ҳафт нафар зоид.
26. Ҳамаи касоне ки бо Яъқуб ба Миср омаданд, онҳое ки аз камари ӯ рӯидаанд, ғайр аз занони писарони Яъқуб, чамъ шасту шаш нафар буданд.
27. Ва писарони Юсуф, ки ба ӯ дар Миср таваллуд шу-данд, ду нафар буданд. Ҳамаи касони хонадони Яъқуб, ки ба Миср омаданд, ҳафтод нафар буданд.
28. Ва Яҳудоро пеш аз худаш назди Юсуф фиристод, то ки ӯро ба Қӯшан роҳнамоӣ кунад. Ва ба замини Қӯшан омаданд.
29. Ва Юсуф аробаи худро тайёр кард, ва ба пешвози падари худ Исроил ба Қӯшан рафт, ва чун ӯро бидид, ба гарданаш овезон шуд, ва муддате бар гарданаш бигирифт.
30. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Акнун, пас аз дидани рӯи ту, метавонам бимирам; зеро ки ҳанӯз зинда ҳастӣ».
31. Ва Юсуф ба бародарони худ ва ба аҳли байти падари худ гуфт: «Меравам, ва ба фиръавн хабар медиҳам, ва ба вай мегӯям: "Бародаронам. ва аҳли байти падарам, ки дар замини Канъон буданд, назди ман омаданд.
32. Ва ин одамон рамабон ҳастанд, зеро ки мардуми чорводор мебошанд; ва гӯсфандон ва говон ва тамоми дорони худро овардаанд".
33. Ва агар фиръавн шуморо даъват намуда, гӯяд: "Қасбу қоратон чист?"
34. Бигӯед: "Ғуломонат аз наврасии худ то алҳол мардуми чорводор ҳастем, ҳам мо ва ҳам падарони мо", — то ки дар замини Қӯшан сокин шавед. Зеро ки ҳар рамабон барои мисриён нафратангез аст».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Афзоиши насли Яъқуб, ки дар Миср муқимӣ гардидаанд.

1. Ва Юсуф омад ва ба фиръавн хабар дода, гуфт: «Па-дарам ва бародаронам бо гӯсфандон ва говони худ ва бо ҳар чи

доранд, аз замини Канъон омаданд; ва инак, дар замини Чӯшан мебошанд».

2. Ва аз бародарони худ панҷ нафарро гирифта, пеши фиръавн муаррифӣ намуд.

3. Ва фиръавн ба бародарони ӯ гуфт: «Касбу коратон чист?» Ба фиръавн гуфтанд: «Ғуломонат рамабон ҳастем, ҳам мо ва ҳам падарони мо».

4. Ва ба фиръавн гуфтанд: «Омадем, то ки дар ин замин сокин шавем, зеро ки барои чорвои ғуломонат чарогоҳ нест; чунки қаҳтӣ дар замини Канъон саҳт аст. Ва акнун ба ғуло-монат изн бидех, ки дар замини "Чӯшан маскан гирем».

5. Ва фиръавн ба Юсуф хитоб карда, гуфт: «Падарат ва бародаронат назди ту омадаанд.

6. Замини Миср пеши туст; дар беҳтарин ҷои ин замин ба падарат ва бародаронат маскан бидех; бигзор дар замини Чӯшан сокин шаванд. Ва агар донӣ, ки дар миёни онҳо одамони қобил ҳастанд, онҳоро нозирони чорвои ман таъин кун».

7. Ва Юсуф падари худ Яъқубро овард, ва ӯро ба фиръавн муаррифӣ намуд; ва Яъқуб фиръавнро баракат дод.

8. Ва фиръавн ба Яъқуб гуфт: «Айёми солҳои умри ту чанд аст?»

9. Ва Яъқуб ба фиръавн гуфт: «Айёми солҳои мусофирати ман саду сӣ сол аст; айёми солҳои умри ман кам ва бад аст, ва ба айёми солҳои умри падарони ман дар айёми мусофирати онҳо нарасидааст».

10. Ва Яъқуб фиръавнро баракат дод, ва аз пеши фиръавн берун рафт.

11. Ва Юсуф ба падар ва бародарони худ маскан дод, ва дар замини Миср, дар беҳтарин замин, дар замини Раамсис, чунон ки фиръавн фармуда буд, мулке ба онҳо дод.

12. Ва Юсуф падари худро, ва бародарони худро, ва та-моми аҳли байти падари худро, мувофиқи талаботи хӯран-даҳошон, бо нон таъмин мекард.

13. Ва дар тамоми замин нон набуд; зеро ки қаҳтӣ бағоят сахт буд, ва замини Миср ва замини Канъон аз қаҳтӣ дар ҳолати табоҳ буд.

14. Ва Юсуф тамоми нуқраро, ки дар замини Миср ва дар замини Канъон буд, ба ивази ғаллае ки мехариданд, чамъ кард; ва Юсуф ин нуқраро ба хонаи фиръавн даровард.

15. Ва чун нуқра дар замини Миср ва дар замини Канъон тамои шуд, ҳамаи мисриён назди Юсуф омада, гуфтанд: «Ба мо нон бидеҳ! Чаро пеши ту бимирем? Чунки нуқра тамои шуд».

16. Ва Юсуф гуфт: «Чорвои худро биёред, ва ман ба ивази чорвои шумо медиҳам, модоме ки нуқра тамои шудааст».

17. Ва чорвои худро назди Юсуф оварданд; ва Юсуф ба ивази аспон, ба ивази рамаҳои гӯсфандон, ба ивази рамаҳои говон ва ба ивази харон ба онҳо нон дод; ва ҳамон сол онҳоро ба ивази тамои чорвои онҳо бо нон таъмин намуд.

18. Вақте ки сол ба охир расид, соли дуюм назди ӯ омада, гуфтанд: «Аз оғои худ маҳфӣ намедорем, ки нуқра тамои шуд ва рамаҳои чорво дар дасти оғои мост; пеши оғои мо чизе, чуз ҷисми мо ва замини мо, боқӣ намондааст.

19. Чаро мо ва замини мо низ дар пеши назари ту ҳалок шавем? Моро ва замини моро ба ивази нон бихар; ва мо бо замини худ ғуломони фиръавн шавем, ту ба мо тухмӣ бидеҳ, то ки зист кунем ва намирим, ва замин табоҳ нашавад».

20. Ва Юсуф тамои замини Мисрро барои фиръавн харид, зеро ки мисриён ҳар яке киштзори худро фурӯхтанд; чунки қаҳтӣ барояшон сахт буд. Ва замин аз он фиръавн шуд.

21. Ва халқро аз ин канор то он канори Миср ба шаҳрҳо гузаронид.

22. Фақат замини коҳинонро нахарид, зеро ки ба коҳинон ротибае аз ҷониби фиръавн муқаррар шуда буд, ва аз ротибае ки фиръавн ба онҳо дода буд, меҳурданд; ба ин сабаб замини худро нафурӯхтанд.

23. Ва Юсуф ба халқ гуфт: «Инак, имрӯз шуморо ва за-мини шуморо барои фиръавн харидам; барои шумо тухмӣ ин чост, то заминро кишт кунед.

24. Ва чун ҳосил бирасад, панҷьякашро ба фиръавн би-диҳед; ва чор ҳиссаи он аз он шумо бошад барои зироати замин ва барои хӯроки шумо ва аҳли хонаи шумо, ва барои хӯроки кӯдакони шумо».

25. Гуфтанд: «Ту ба мо чон даровардӣ; дар назари оғои худ илтифот биёбем, ва ғуломони фиръавн бошем».

26. Ва Юсуф инро бар замини Миср то имрӯз ба ҳукми қонун даровард: панҷьяк аз он фиръавн бошад; ғайр аз замини қоҳинон, ки фақат он аз он фиръавн набуд.

Рӯзҳои охирини Яъқуб.

27. Ва Исроил дар замини Миср, дар замини Қўшан мас-кан гирифт, ва онро соҳибӣ намуд, ва бағоят борвар ва афзун гардиданд.

28. Ва Яъқуб дар замини Миср ҳафдаҳсол бизист; ва айёми солҳои умри Яъқуб саду чилу ҳафт сол буд.

29. Ва чун вақти фавти Исроил наздик шуд, писари худ Юсуфро назди худ хонда, ба вай гуфт: «Агар дар назари туилтифот ёфта бошам, дасти худро зери рони ман бигуздор, ки эҳсон ва вафо бо ман бикунӣ ва маро дар Миср дафн накунӣ,

30. То ки бо падарони худ бихобам: маро аз Миср бурда, дар мақбараи онҳо дафн намоӣ». Гуфт: «Ман мувофиқи гуф-таи ту хоҳам кард».

31. Ва гуфт: «Ба ман қасам ёд кун». Ва ба ӯ қасам ёд кард. Ва Исроил бар сари бистари худ сачда кард.

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Яъқуб Эфроим ва Менаширо баракат медиҳад.

1. Ва воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки ба Юсуф гуфтанд: «Инак, падарат бемор аст». Ва ду писари худ, Менашше ва Эфроимро бо худ гирифт.
2. Ва Яъқубро огоҳ карда, гуфтанд: «Инак, писарат Юсуф назди ту меояд». Ва Исроил қувваҳои худро чамъ карда, бар бистар биншаст.
3. Ва Яъқуб ба Юсуф гуфт: «Худои Қодир дар Луз, дар замини Канъон, бар ман зоҳир гардида, маро баракат дод,
4. Ва ба ман гуфт: "Инак, Ман туро борвар ва афзун мегардонам, ва аз ту қавмҳои зиёде ба вучуд меоварам, ва ин заминро баъд аз ту ба насли ту ба тасарруфи абадӣ меди-хам".
5. Ва ҳоло ду писарат, ки дар замини Миср ба ту зоида шудаанд пеш аз он ки назди ту ба Миср биёям, онҳо аз они ман ҳастанд; Эфроим ва Менашше, мисли Реубен ва Шимъун, аз они ман хоҳанд буд.
6. Вале насле ки баъд аз онҳо ба вучуд оварӣ, аз они ту бошанд. Онҳо бо номи бародарони худ дар амлокашон номида шаванд.
7. Ва ҳангоме ки ман аз Фаддон меомадам, Роҳел назди ман дар замини Канъон мурд, чун андак масофате монда буд, ки ба Эфрот бирасам, ва ўро дар он ҷо ба сари роҳи Эфрот, ки ҳамон Байт-Лаҳм бошад, дафн кардам».
8. Ва Исроил писарони Юсуфро дид, ва гуфт: «Инҳо кистанд?»
9. Ва Юсуф ба падари худ гуфт: «Инҳо писарони мананд, ки Худо ба ман дар ин ҷо додааст». Гуфт: «Онҳоро наздики ман биёр, то ки онҳоро баракат диҳам».
10. Ва чашмони Исроил аз пирӣ хира шуда буд: дида наметавонист. Онҳоро наздики ў овард, ва ў онҳоро бўсида, ба оғӯш кашид.
11. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Гумон надоштам, ки рӯи туро мебинам; ва инак, Худо насли туро низ ба ман нишон дод».
12. Ва Юсуф онҳоро аз миёни ду зонуи ў берун овард, ва рӯй ба замин ниҳода, ба ў сачда кард.

13. Ва Юсуф ҳар дуи онҳоро гирифт, Эфроимро ба дасти ростии худ, муқобили дасти чапи Исроил, ва Менашшера ба дасти чапи худ, муқобили дасти ростии Исроил, ва наздики ӯ овард.

14. Вале Исроил дасти ростии худро дароз карда, бар сари Эфроим ниҳод, ки вай хурдӣ буд, ва дасти чапи худро бар сари Менашше. Қасдан дастҳояшро чунин ниҳод, ва ҳол он ки Менашше нахустзода буд.

15. Ва Юсуфро баракат дода, гуфт:

«Он Худое ки пешаш падаронам Иброҳим ва Исҳоқ роҳ мерафтанд, он Худое ки маро аз аввали ҳастиям то имрӯз чӯпонӣ мекунад,

16. Он фариштае ки маро аз ҳар бадӣ раҳой медихад, ин наврасонро баракат диҳад;

ва номи ман ва номҳои падаронам Иброҳим ва Исҳоқ дар онҳо хонда шавад, ва дар васати замин бисъёр афзоиш ёбанд».

17. Ва Юсуф дид, ки падараш дасти ростии худро бар сари Эфроим ниҳод; ин ба назараш бад намуд. Ва дасти падари худро гирифт, то ки онро аз сари Эфроим бар сари Менашше гузаронад;

18. Ва Юсуф ба падари худ гуфт: «Ин тавр не, падарам, зеро ки нахустзода ин аст, дасти ростии худро ба сари ӯ бимон».

19. Вале падараш розӣ нашуда, гуфт: «Медонам, писарам, медонам; ӯ низ қавме хоҳад шуд, ва ӯ низ бузург хоҳад шуд; валекин бародари хурдияш аз ӯ бузургтар хоҳад шуд, ва аз насли ӯ халқи сершуморе ба вучуд хоҳад омад».

20. Ва дар он рӯз онҳоро баракат дода, гуфт: «Дар ту Исроил баракат хоста, гӯяд:

"Худо туро мисли Эфроим ва Менашше гардонад"». Ва Эфроимро бар Менашше бартарӣ дод.

21. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Инак, ман мемирам. Ва Худо бо шумо хоҳад буд, ва шуморо ба замини падарони шумо боз хоҳад гардонид.

22. Ва ман ба ту қитъаи зиёда аз бародаронат медиҳам, ки онро аз дасти амӯриён бо шамшер ва камони худ гирифтаам».

БОБИ ЧИЛУ НЌХУМ

Баракати пайгамбарона дар ҳаққи сибтҳои Исроил, ва фаоти Яъқуб.

1. ВА Яъқуб писарони худро даъват намуда, гуфт: «Чамъ шавед, ва ман шуморо аз он чи дар оянда ба шумо воқеъ хоҳад шуд, хабар медиҳам.

2. Гирд оед ва бишнавед, писарони Яъқуб, ба падари худ Исроил гӯш андозед.

3. Реубен, нахустзодаи ман!

Ту — тавоноии ман ва ибтидои қуввати ман, авчи бузургӣ ва авчи қудрат.

4. Хурӯшон мисли об будӣ, бартарӣ наёбӣ, зеро ки бар ҷойҳои падари худ баромадӣ; бистари маро палид кардӣ, бар он баромадӣ.

5. Шимъун ва Левӣ бародаронанд, олотӣ ситам аст яроқҳои онҳо.

6. Ба машварати онҳо ҷони ман дохил нашавад, ба маҳфили онҳо ҷалоли ман шарик нашавад, зеро ки дар ғазаби худ одам куштанд,

ва барзаговро хостанд бе беҳу бунъед кунанд.

7. Малъун бод хашми онҳо, зеро ки тунд аст; ва ғазаби онҳо, зеро ки сахт аст;

онҳоро дар Яъқуб тақсим кунам, ва дар Исроил пароканда намоям.

8. Яҳудо! Туро бародаронат ситоиш намоянд. Дастат бар гардани душманонат бошад; писарони падарат ба ту сачда кунанд.

9. Яҳудои шербача, писарам, аз шикор баромад. Монанди шери нар, ва монанди шери мода чӯкида, дар камин хобидааст: кист, ки ўро бархезонад?

10. Чӯбдасти салтанат аз Яҳудо дур нашавад ва қонунгузор аз камараш,
то даме ки Шилӯ* биёяд,
ва ба Ё қавмҳо итоат намоянд.
11. Курраи худро ба ток
ва бачаи модахари худро ба раз бандад.
Ҷомаи худро дар май
ва либоси худро дар хуни разон шӯяд.
12. Чашмонаш аз май сурхтоб
ва дандонаш аз шир сафед бошад.
13. Забулун дар канори баҳр сокин шавад, ва назди бандари
киштиҳо,
ва худудаш то Сидӯн бошад.
14. Исокор хари бузургҷуссаест, ки дар миёни қӯраҳо
бичӯкад.
15. Ва бидид, ки оромидан хуб аст, ва замин гуворост,
пас китфи худро барои боркашӣ ҳам кард ва бо хизмати хироч
машғул шуд.
16. Дон қавми худро доварӣ кунад, мисли яке аз сибтҳои
Исроил.
17. Дон море бошад дар сари роҳ ва афъие дар канори ҷодда,
ки пошнаи аспро бигазад,
то ки савораш ба ақиб афтад.
18. Ба мадади ту умедворам, Худованд!
19. "Ҷод — издиҳоме бар вай хучум оваранд, вале вай аз
ақибии онҳо ҳамла кунад.
20. Барои Ошер — нонаш равғанин бошад, ва ё лаззоти
шоҳона бидиҳад.
21. Нафтолӣ ғизоли давандест, ки хабарҳои хуш оварад.
22. Юсуф ниҳоли борварест, ниҳоли борвар бар сари чашма:
шоҳаҳояш аз болои девор вусъат ёбанд.
23. Ва тирандозон айши ёро талх карданд, ва ба ё тир
андохтанд, ва кина варзиданд;

*10. Омадани Масех дар назар дошта шудааст.

24. Вале камони ӯ ба қуввааш қоим монд,
ва бозуҳои дастҳояш аз дастҳои Қодири Бечуни Яъқуб
мустаҳкам шуд. Аз он ҷост Роҳбар ва муттақои Исроил,
25. Аз Худои падарат, ки туро мадад мекунад,
ва аз Қодири Мутлак, ки туро баракат медиҳад
бо баракоти осмон аз боло,
бо баракоти варта, ки дар поён аст,
бо баракоти пистонҳо ва батн,
26. Бо баракоти падарат, ки аз баракоти падару модарам то
ҳадди қадимтарини тепаҳои олам бартарӣ дошт. Ҳамаи
инҳо бар сари Юсуф бошанд, ва бар фарқи ӯ, ки аз
бародаронаш баргузида шуд.
27. Бинъёмин гурги даррандаест, ки бомдодон шикорро
бихӯрад
ва шомгоҳон ғаниматро тақсим кунад».
28. Инҳоянд ҳамаи дувоздаҳ сибти Исроил; ва ин аст он чи
падарашон ба онҳо гуфт; вақте ки онҳоро баракат дод, ҳар
якero мувофиқи баракати вай баракат дод.
29. Ва ба онҳо васият карда, гуфт: «Ман ба қавми худ
пайваст мешавам; маро назди падаронам дар мағорае ки дар
саҳрои Афрӯни ҳиттӣ воқеъ аст, дафн кунед,
30. Дар мағорае ки дар саҳрои Макфело мебошад, ки он дар
рӯ ба рӯи Мамре, дар замини Канъон аст, ва онро Иброҳим бо
он саҳро аз Афрӯни ҳиттӣ барои моликияти мақбара харида
буд.
31. Он ҷо Иброҳим ва занаш Сороро дафн карданд; он ҷо
Исҳоқ ва занаш Равқоро дафн карданд; ва он ҷо ман Леёро
дафн кардам.
32. Ин саҳро ва мағорае ки дар он аст, аз писарони Ҳит
харида шудааст».
33. Ва Яъқуб васияташро ба писарони худ ба поён расонд, ва
пойҳои худро ба бистар кашид, ва ҷон супурд, ва ба қавми худ
пайваст.

БОБИ ПАНҶОҲУМ

Дафни Яъқуб.

1. Ва Юсуф бар рӯи падари худ афтада, бар вай гирист, ва ўро бӯсид.
2. Ва Юсуф ба табибон, ки аз чокарони ў буданд, амр фармуд, ки падари ўро ҳунут кунанд; ва табибон Исроилро ҳунут карданд.
3. Ва чил рӯз бар ў пур шуд, ки ин рӯзҳо барои ҳунут кардан сарф шуд. Ва мисриён ҳафтад рӯз барои ў мотам гирифтанд.
4. Ва чун айёми мотами ў гузашт, Юсуф ба аҳли байти фиръавн гуфт: «Агар дар назари шумо илтифот ёфта бошам, марҳамат фармуда ба гӯши фиръавн чунин бирасонед:
5. Падарам маро қасам дода, гуфт: "Инак, ман мемирам; дар қабре ки барои худ дар замини Канъон кандаам, он ҷо маро дафн кун". Ва акнун меҳоҳам биравам ва падари худро дафн карда, баргардам».
6. Ва фиръавн гуфт: «Бирав ва, чунон ки падарат туро қасам додааст, ўро дафн кун».
7. Ва Юсуф бирафт, то ки падари худро дафн намояд. Ва ҳамаи чокарони фиръавн, пирони аҳли байти ў, ва ҳамаи пирони Миср бо ў рафтанд,
8. Ва тамоми аҳли байти Юсуф ва бародаронаш ва аҳли байти падараш. Фақат кӯдакон ва гӯсфандон ва говони худро дар замини Ҷӯшан вогузоштанд.
9. Ва аробаҳо ва саворон низ ҳамроҳаш рафтанд, ва анбӯҳ хеле бузург буд.
10. Вақте ки ба хирмангоҳи Отод, ки дар он тарафи Ўрдун аст, расиданд, дар он ҷо навҳагарии азим ва бисъёр сахт карданд; ва барои падари худ ҳафт рӯз мотам гирифт.
11. Ва сокинони он замин, канъониён, ин мотамро дар хирмангоҳи Отод диданд, ва гуфтанд: «Ин барои Миср мотами сахт аст!» Аз ин рӯ он мавзеъро Обел-Мисраим* номиданд, ки он дар канори Ўрдун воқеъ аст.

*11. Мотами Миср.

12. Ва писаронаш ба ӯ ончунон, ки ба онҳо васият карда буд, карданд.

13. Ва писаронаш ӯро ба замини Канъон бурданд, ва ӯро дар мағораи саҳрои Макфело дафн карданд, ки Иброҳим он саҳроро аз Афрӯни ҳиттӣ барои моликияти мақбара дар рӯ ба рӯи Мамре харида буд.

14. Ва Юсуф, баъд аз дафни падари худ, бо бародаронаш ва хамаи касоне ки барои дафни падараш бо ӯ баромада буданд, ба Миср баргашт.

Биму ҳароси бародарони Юсуф.

15. Ва бародарони Юсуф диданд, ки падари онҳо вафот кард, ва гуфтанд: «Шояд Юсуф ба мо кина варзида, инти-қоми он бадиеро, ки ба ӯ кардем, аз мо бигирад?»

16. Ва ба касе фармуданд, ки ба Юсуф бигӯяд: «Падарат пеш аз вафоти худ васият карда, гуфта буд:

17. "Ба Юсуф чунин бигӯед: марҳамат фармуда гуноҳ ва хатоҳои бародаронатро, ки ба ту бадӣ кардаанд, афв фармо"; ва акнун гуноҳи бандагони Худои падаратро афв фармо». Ва хангоме ки ба ӯ гуфтанд, Юсуф бигирифт.

18. Ва бародаронаш низ омада, пеши ӯ афтоданд, ва гуфтанд: «Инак, ғуломони ту ҳастем».

19. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Натарсед; оё ман дар ҷои Худо ҳастам?»

20. Шумо дар ҳаққи ман қасди бад доштед, вале Худо онро ба некӯӣ гардонид, то коре кунад, ки мардуми зиёдро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

21. Ва акнун натарсед. Ман ризқу рӯзии шумо ва кӯда-кони шуморо хоҳам дод». Ва онҳоро тасалли дод, ва суханони дилпазир ба онҳо гуфт.

Вафоти Юсуф.

22. Ва Юсуф дар Миср сукунат дошт, ӯ ва аҳли байти падари ӯ; ва Юсуф саду даҳ сол зиндагонӣ кард.
23. Ва Юсуф писарони насли сеюми Эфроимро дид, ва писарони Шокир, писари Менашше низ бар зонуҳои Юсуф парвариш ёфтанд.
24. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Ман мемирам; ва Худо шуморо ҳатман тафакқуд хоҳад кард, ва шуморо аз ин замин сӯи заmine ки барои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, берун хоҳад овард».
25. Ва Юсуф банӣ-Исроилро қасам дода, гуфт: «Худо шуморо ҳатман тафакқуд хоҳад кард, ва он гоҳ устухонҳои маро аз ин ҷо берун хоҳед овард».
26. Ва Юсуф дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт. Ва ӯро хунут карданд; ва дар Миср дар тобут гузошта шуд.